P. A. NORSTEDT & SÖNERS UNGDOMSBÖCKER

33

DJUNGELBOKEN

AF

RUDYARD KIPLING

I

Pris inb. 2,75.

1896.

P. A. NORSTEDT & SÖNERS UNGDOMSBÖCKER N:r 33.

DJUNGELBOKEN

AF

RUDYARD KIPLING

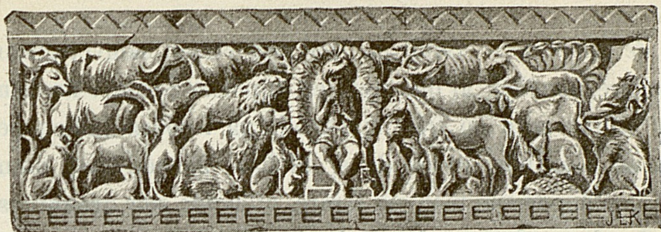
BEMYNDIGAD ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

FÖRSTA DELEN

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

STOCKHOLM 1896
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

FÖRORD.

Ett arbete af denna beskaffenhet ställer mångfaldiga kraf på välvilja från sakkunnigas sida, och författaren skulle visa sig mycket ovärdig det tillmötesgående han rönt, om han icke ansåge sig förbunden att villigt och tacksamt erkänna sin skuld.

I främsta rummet hembär han sin tacksägelse till den insiktsfulle och förfarne Bahadur Shah, trosselefanten 174 i den indiska rullan, som, i samråd med sin älskvärda syster Pudmini, meddelat stoffet till berättelsen »Toomai vid elefanterna» och äfven mycket i afseende på detaljerna i berättelsen »I drottningens tjänst». Mowglis äfventyr ha blifvit upptecknade på skilda tider och olika håll, och flertalet af de många sagesmännen har strängt hållit på sin anonymitet. Författaren anser sig dock berättigad, med särskild hänsyn till afståndet från platsen, att tacka en högt aktad hinduisk herreman »af gamla klippan», som bebor Jakkos öfre sluttning, för hans öfvertygande om ock något bitande framställning af hans kast

— *de långsynta.* Sahi, en lärd och ytterst samvetsgrann forskare, medlem af den nyligen upplösta Seeonee-flocken, har tillika med en från marknaderna i södra Indien beryktad konstnär, hvars dans, då han, försedd med munkorg, svängde om med sin förare, utöfvade stor dragningskraft på ungdomen, det täcka könet och de bildade klasserna i talrika byar, lämnat många ovärderliga upplysningar beträffande folk, seder och bruk. I »Mowglis bröder», »Kaas jakt» och »Hurra för tigern!» ha dessa varit af särdeles stor betydelse. Utkastet till »Rikki-tikki-tavi» stöder sig väsentligen på de meddelanden, som lämnats af en bland Öfre Indiens yppersta kräldjurskännare, en oförskräckt målsman för den fria forskningen, som, fast besluten att ägna sitt lif åt vetenskapen, nyligen dukade under till följd af ett alltför nitiskt studium af de giftiga indiska ormarna. En lycklig tillfällighet satte förf. i stånd att under en resa på fartyget »Kejsarinnan af Indien» erbjuda en medpassagerare en helt obetydlig tjänst. Huru väl denna belönades får läsaren anledning att bedöma i »Den hvita sälen».

INNEHÅLL.

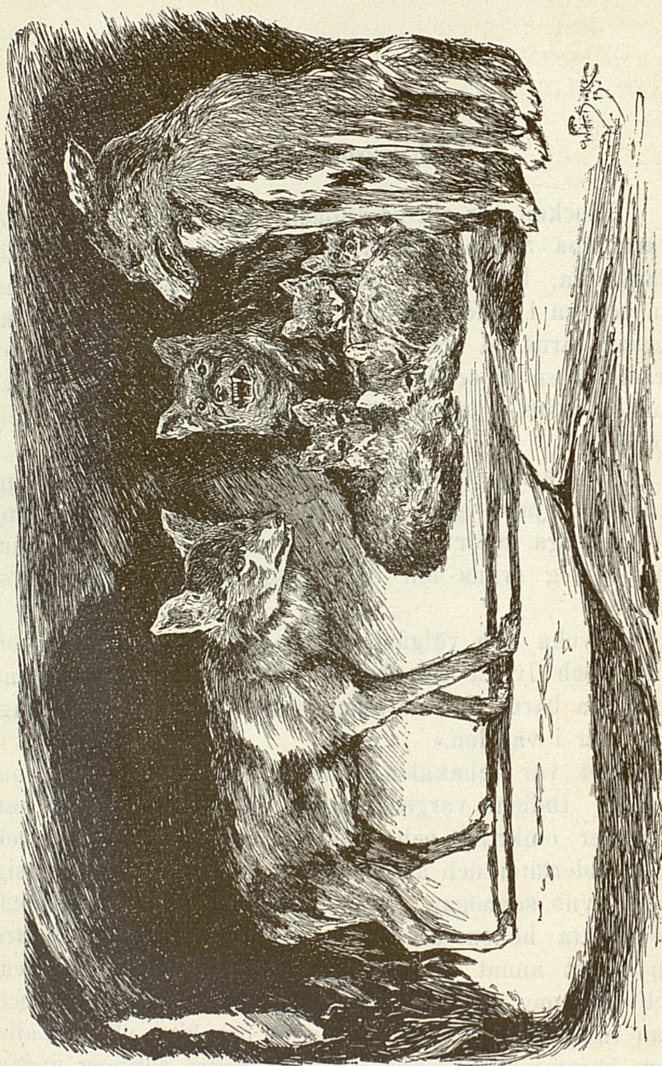
Mowglis bröder.

Klockan var sju på aftonen, och det var ännu mycket varmt på Seeoneebergen, då vargfar vaknade från sin dagshvila, kliade sig, gäspade och sträckte ut tassarna, en och en i sänder, för att bli af med sömnen, som ännu kröp i tårna på honom. Vargmor låg med sin stora nos framskjuten öfver sina fyra bråkiga, gnällande ungar, och månen lyste in genom öppningen till hålan, där de alla bodde.

»Å gurrr», pustade vargfar, »nu kan det vara på tiden att jaga igen», och han lagade sig just i ordning att springa utför berget, då skuggan af ett litet djur med yfvig svans föll öfver tröskeln och en pipig röst sade:

»Lycka och välgång önskas dig, du vargarnas höfding, och lycka och hvassa, hvita tänder önskas dina präktiga barn. Må de aldrig förgäta dem, som äro hungriga här i världen.»

Det var schakalen, Tabaqui, tallriksslickaren, som talade. Indiens vargar förakta Tabaqui, därför att han springer omkring och ställer till ofog, för skvaller och äter läderbitar och annat skräp, som han nafsar till sig från byns sophögar. Men de icke blott förakta honom, de frukta honom äfven, ty det händer Tabaqui lättare än något annat af djungelns djur, att han blir galen, och glömmer, att han har någon att vara rädd för, och han rusar då fram genom skogen och biter allt och alla som komma i hans väg. Själfva tigern springer undan

och gömmer sig, när lille Tabaqui blir galen, ty galenskap är det mest förnedrande af allt ondt, som ett vildt djur kan råka ut för. Vi kalla sådant vattuskräck, men djuren kalla det *dewanee* — galenskap — och fly för det.

»Stig in och se efter», sade vargfar sträft, »här finns ingen föda.»

»Inte för en varg», sade Tabaqui, »men för en så ringa varelse som jag är ett skrapadt ben kalas. För oss, Gidurs släkte (schakalerna), är det inte värdt att vara kräsmagade.» Han kilade af långt in i hålan, fick tag i ett bockben med litet kött på och satte sig att af alla krafter gnaga och knapra.

»Tackar så mycket för den goda måltiden», sade han och slickade sig om nosen. »Hvad de präktiga barnen äro vackra. Ögon ha de som duga, och så stora de äro för sin ålder. Jo, jo män, det är nog sant, som det heter, att kungabarn äro män redan i vaggan.»

Tabaqui visste nog, han så väl som andra, att sämre kan man icke göra än att prisa barn i deras närvaro, och han njöt af att se, huru missbelåtna både vargmor och vargfar blefvo.

Bäst han satt och fröjdade sig, sade han med illa dold glädje:

»Shere Khan, den store, har åt sig utsett nya jaktmarker. Från och med detta månskifte ämnar han jaga här bland kullarna; det har han själf sagt mig.»

Shere Khan var den stora tiger, som haft sitt hemvist vid floden Waingunga på tio engelska mils afstånd därifrån.

»Det har han ingen rättighet till», utbrast vargfar förargad. »Enligt djungelns lag har han icke rättighet att flytta utan uppsägning. Han skrämmer bort allt villebråd på tio mils omkrets, och jag — jag måste döda för två nu så länge.»

»Det var icke utan skäl hans mor gaf honom namnet Lungri (den halte)», sade vargmor saktmodigt. »Han har varit lam i ena bakfoten, sedan han föddes. Det är därför han endast dödar boskap. Nu äro byns invånare vid Waingunga ursinniga på honom, och så kommer han hit och retar upp folket i vår by. De skola nog förfölja honom, och antända de gräset, så måste vi och våra barn ge oss af härifrån. Ja, vi äro Shere Khan mycket förbundna!»

»Skall jag säga honom det?» frågade Tabaqui.

»Ut härifrån!» röt vargfar. »Ut med dig och jaga med din herre! Du kan ha ställt till ledsamt nog för i afton.»

»Jag går», svarade Tabaqui fogligt. »Hören I icke Shere Khan där nere i snåret? Jag kunde ha besparat mig mödan att tala om saken.»

Vargfar spände upp öronen, och nere i dalen, som sluttade mot en stor bäck, hörde han det torra, ondskefulla, knarriga, släpande läte tigern utstöter, då han ingenting lyckats fånga och föga frågar efter, om hela djungeln får veta, att han haft otur.

»En sådan narr!» sade vargfar. »Det är just klokt att börja nattens arbete med slikt oväsen. Han måtte inbilla sig, att våra bockar likna de feta oxar, han vant sig vid på Waingungas stränder.»

»Sch! Det är hvarken oxe eller bock han jagar i kväll», sade vargmor. »Han är ute på människojakt.» Tjutet hade nu öfvergått till ett doft spinnande läte, som tycktes komma från alla väderstreck. Det är detta ljud, som alldeles förvillar timmerhuggarne och zigenarne, då de sofva under bar himmel, och som ibland narrar dem att rusa rakt i gapet på tigern.

»Människojakt!» sade vargfar och visade alla sina hvita tänder. »Tvi då! Finnes det icke tordyflar i till-

räcklig mängd och grodor nog i dammarna, så att han icke behöfver äta människokött, och det till på vår mark!»

Djungelns lag, som aldrig utan skäl ålägger en förpliktelse, förbjuder djuren att äta människor, och de tillåtas att göra det endast, då de döda för att undervisa sina ungar i konsten. Icke ens då få de fälla rofvet inom flockens eller stammens område utan måste söka det annorstädes. Den egentliga grunden härför är den, att följden af att döda människor förr eller senare blir, att hvita män, rustade med skjutvapen, komma på elefanter och hundratals mörkfärgade män med skallror, raketer och facklor. Hela djungeln lider häraf. Det skäl djuren sinsemellan förebära är, att människan är den svagaste och försvarslösaste af alla lefvande varelser och att det icke höfves en skogens son att röra henne. De tro också, och detta med rätta, att människoätare bli skabbiga och mista tänderna.

Tigerns läte tilltog i styrka och slutade i det rytande »a—arrh!», hvarmed han kastar sig mot rofvet.

Och så hördes ett tjut — ett tjut, icke ett rytande — från Shere Khan. »Han gick miste om bytet», sade vargmor. »Hvad står på?»

Vargfar sprang fram några steg och hörde, hur Shere Khan mumlade och stönade alldeles förtvifladt, under det han linkade omkring i snåret.

»Den narren har inte haft mera vett, än att han hoppat rakt i timmerhuggarnes vakteld och svett tassarna på sig», sade vargfar med en grymtning. »Tabaqui är med honom.»

»Det är någon, som kommer uppför berget», sade vargmor och spetsade ena örat. »Håll dig beredd!»

Det prasslade litet bland buskarna, och vargfar hukade sig ned för att taga sats till språnget. Då skulle ni varit med, så hade ni fått se någonting af det allra

besynnerligaste här i världen, nämligen en varg, som hejdar sig midt i språnget. Han sköt upp, innan han fått klart för sig hvad det var han skulle angripa, och så försökte han att stanna. Resultatet häraf blef, att han höjde sig fyra till fem fot öfver marken och damp ned ungefär på samma ställe igen.

»En människa!» fräste han. »Ett människobarn! En pojkvalp! Se bara!»

Midt framför honom, stödjande sig mot en låg gren, stod en liten naken, brunfärgad gosse, som nätt och jämt kunde gå. Aldrig förr hade väl en sådan liten söt och knubbig varelse nattetid kommit på besök i en varghåla! Han såg vargfar rakt i synen och skrattade.

»Är det ett människobarn?» frågade vargmor. »Jag har aldrig sett något sådant. Tag hit det.»

En varg, som är van att bära sina egna ungar, kan, om så behöfves, taga ett ägg i munnen, utan att skalet knäckes, och fastän han fattade gossen midt om lifvet och bar honom mellan sina käkar, fanns icke en rispa på den lilles hud, då han lade ned honom bland vargungarna.

»Så liten han är och så bar och så modig!» sade vargmor med vek stämma. Pysen beredde sig plats mellan ungarna för att komma åt hennes varma skinn. »Ser man på, han äter med de andra! Jaså, det är en liten pojkvalp. Har väl någonsin förr en varg haft ett människobarn bland sina ungar?»

»Nog har jag hört talas om något dylikt, men aldrig har det händt i vår flock eller på min tid», sade vargfar. »Han har ju inte ett hår på kroppen, och jag kunde döda honom, om jag bara rörde honom med foten. Men ser du, han tittar upp och är icke rädd.»

Månljuset utestängdes nu från hålan af Shere Khan, hvars väldiga hufvud och framdel trängde sig genom in-

gången. Tabaqui stod utanför och hväste: »Nådige herre nådige herre, här gick han in.»

»Shere Khan gör oss stor heder», sade vargfar, men vreden glimmade i ögonen på honom. »Hvad kan väl Shere Khan begära?»

»Mitt byte. Ett människobarn har gått hit in», sade Shere Khan. »Föräldrarne ha flytt undan. Gif mig barnet!»

Shere Khan hade ganska riktigt, som vargfar sade, hoppat i skogshuggarnes eld och var ursinnig af smärtan i fötterna. Men vargfar visste, att ingången till hålan var alltför trång för att insläppa en tiger. Shere Khans ställning var allt annat än bekväm, då han sökte borra in bogen och pressade ihop framtassarna, och att skrida till anfall var för honom lika omöjligt som för en människa att slåss i en vanlig tunna.

»Vargarna äro ett fritt folk», sade vargfar. »De äro lydiga flockens öfverhufvud men icke en randig boskapsslaktare. Människobarnet tillhör oss; om vi finna för godt, ha vi rätt att döda det.»

»Om ni finna för godt! Hör man på! Vid den tjur jag dödat, skall jag stå här och nosa in i ert hundkyffe för att få min lagliga rätt? Det är jag, Shere Khan, som talar.»

Tigerns rytande liknade åskans dån, då det uppfyllde hålan. Vargmor skakade ungarna ifrån sig och sprang fram med ögon som två gröna månar lysande i mörkret och mötande Shere Khans flammande blick.

»Och det är jag, Raksha (djäfvulen), som svarar», sade hon. »Människobarnet är mitt, Lungri, mitt och ingen annans. Gossen skall lefva. Han skall lefva och följa vår flock, jaga med vår flock. Och den dag skall komma, hör på hvad jag nu säger, du småbarnsjägare, du grodätare, du fiskdödare, då *han* skall jaga *dig*. Och nu, gå

Watt Drake

din väg, ty annars vid den *sambhur*, som jag dödade (jag äter icke utsvulten boskap, jag), skall du återvända till din moder, du djungelns svedda odjur, mycket mera halt än du var, då du kom till världen. Gå!»

Vargfar stod och hörde på alldeles handfallen. Han hade så när glömt de dagar, då han vunnit vargmor i öppen strid mot fem andra vargar. Det var på den tid, då hon följde flocken och icke blott af artighet kallades »Djäfvulen». Nog kunde möjligen Shere Khan redt sig med vargfar, men att slåss med vargmor, det gick inte, ty hon visste att draga fördel af sin ställning, och i hålan var den vida bättre än tigerns. Hon skulle icke heller gifva sig, förrän hon kämpat till döds. Han drog sig därför sakta mumlande tillbaka ur ingången, och sedan han väl kommit ut, gallskrek han:

»Hvarje hund skäller på *sin* gård! Vi få väl höra, hvad flocken skall säga om att I fostren upp människobarn. Pojken är min, och förr eller senare skall han komma mellan mina tänder, hören I det, I borstsvansade tjufvar!»

Vargmor kastade sig flämtande ned bland ungarna, och vargfar sade allvarsamt:

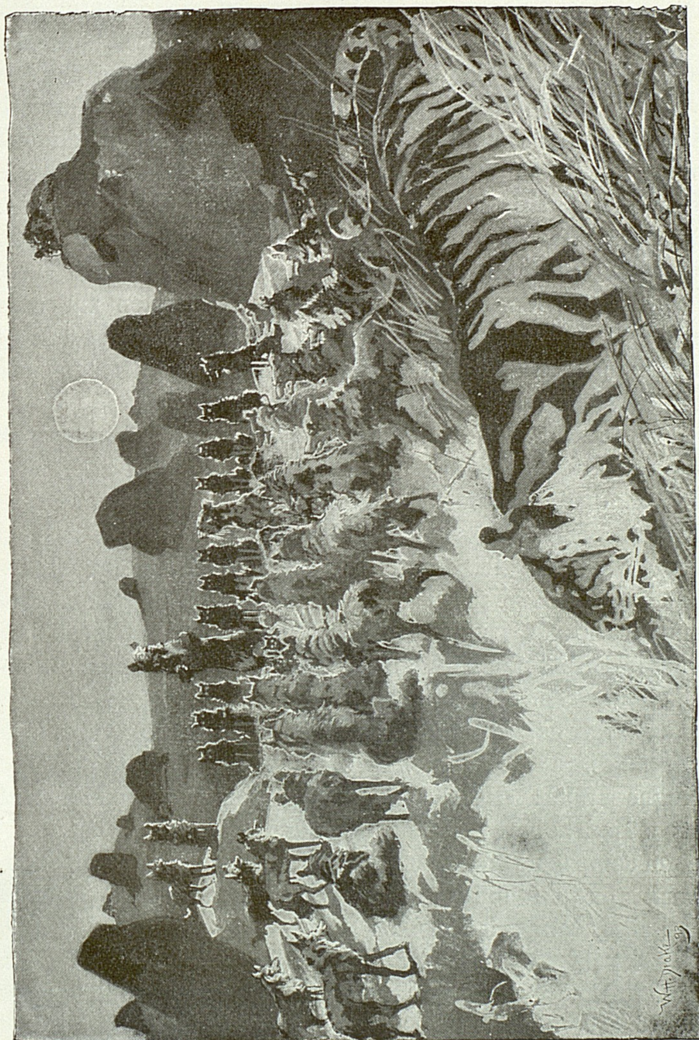
»En viss sanning ligger i Shere Khans ord. Vi måste visa gossen för flocken. Vill du fortfarande behålla honom, mor?»

»Om jag vill?» flämtade hon. »Naken kom han hit om natten, ensam och uthungrad, men rädd var han icke. Ser du, han har redan knuffat undan en af mina ungar. Och den där usla, halta slaktarn skulle ha dödat honom och smugit undan, bort till Waingunga, under det invånarne från vår by genomsökt alla våra hålor för att utkräfva hämnd. Om jag vill behålla honom? Visst vill jag det. Ligg stilla, du lilla groda. O, du min Mowgli, ty Mowgli, grodan, skall han heta, den tid

skall komma, då du jagar Shere Khan, såsom han i dag jagat dig.»

»Men hvad skall väl vår flock säga?» invände vargfar. Djungelns lag fastslår oförtydbart, att då en varg gifter sig, äger han rätt att skilja sig från den flock han tillhör, men så snart hans ungar bli så stora, att de kunna stå på fötterna, måste han föra dem till flockens rådsförsamling, som vanligen sammanträder en gång i månaden vid fullmånens ljus, på det att de öfriga vargarna må lära att känna igen dem. Efter denna framvisning ha ungarna rätt att springa, hvart de vilja, och om någon fullvuxen varg i flocken dödar någon af de unga, förrän denne dödat sin första bock, gäller ingen ursäkt. Brottet är belagdt med dödsstraff, om mördaren anträffas, och det behöfs icke mycken eftertanke för att inse, att det nödvändigtvis måste så vara.

Vargfar dröjde, tills hans ungar kunde springa litet, och så tog han dem en afton med sig till flockmötet, som då ägde rum — dem och Mowgli och vargmor. De marscherade upp till Rådsklippan — en bergplatå, på hvilken fanns en mängd stenar och block, som väl kunde tjäna hundra vargar till gömställen. Akela, den stora, gråa, ogifta vargen, som med makt och list styrde hela flocken, låg i hela sin längd utsträckt på sin klippa, och något lägre ned lågo minst fyrtio vargar af alla storlekar och färger, från de gråspräckliga veteranerna, som hvar för sig kunde sköta en bock, till de svarta treåringarna, som bara trodde, att de kunde göra det. Den ogifta vargen hade nu anfört dem ett år. I sin ungdom hade han två gånger fallit i vargfällor, och en gång hade han blifvit slagen och lämnad som död på platsen. Alltså kände han väl människornas seder och bruk. Föga blef taladt på Rådsklippan. Ungarna tumlade om med hvarandra midt på den plan, kring hvilken deras mödrar och

fäder sutto. Då och då reste sig en af de äldre, gick fram och beskådade noga en unge och återvände sedan med ljudlösa steg till sin plats. Ibland hände det, att en mor sköt fram sin unge i månljuset för att förvissa sig om, att han icke blefve förbisedd. Akela låg och ropade från sin klippa: »Lagen kännen I, lagen kännen I. Sen eder för, o vargar, sen eder väl för!» och mödrarna, ängsliga för sina ungar, stämde in i maningen: »Sen eder väl för, sen eder för, o vargar!»

Slutligen — och då reste sig nackborsten på vargmor — slutligen skuffade vargfar fram Mowgli, »grodan», till planens midt, och där satte denne sig att leka med några kiselstenar, som glänste i månskenet.

Akela lyfte ingen enda gång hufvudet från tassarna utan upprepade blott sitt entoniga rop: »Sen eder för!» Ett dämpadt mummel steg mot klippan — det var Shere Khan, som sade: »Barnet tillhör mig. Gif det åt mig. Hvad har det fria folket att skaffa med ett människobarn?» Akela icke så mycket som rörde på öronen. Det enda han sade var: »Sen eder för, o vargar! Hvad har det fria folket att skaffa med befallningar från utomstående? Sen eder för!»

Vargarnas knorr steg i korus, och en ung varg, som var på fjärde året, svarade Akela med att upptaga Shere Khans fråga: »Hvad har det fria folket att skaffa med ett människobarn?» Enligt djungelns lag måste, om stridighet uppstår rörande en unges rätt att upptagas i flocken, åtminstone två medlemmar, som icke stå i släktskap med den lille, tala till hans fördel.

»Hvem går i god för barnet?» frågade Akela. »Hvilka af det fria folkets medlemmar tala till hans fördel?» Intet svar kom, och vargmor beredde sig för den strid, som hon visste skulle bli hennes sista, om det väl ginge därhän.

Då reste sig den enda af annat släkte, som har talan i vargförsamlingen — Baloo, den tröga, bruna björnen, som undervisar vargungarna i djungelns lag. Gamle Baloo kommer och går, som han behagar, ty han förtär endast nötter, rötter och honung. Han reste sig nu på bakbenen och brummade:

»Är det fråga om människobarnet?» sade han. »Jo, se, då är det jag, som går i god för det. Det finnes inte något ondt i pojkvalpen. Jag har icke ordets gåfva, men hvad jag säger är sant. Låten honom följa med vargflocken och fören in honom på listan med de öfriga. Jag åtar mig att undervisa honom.»

»Ännu en behöfves», sade Akela. »Baloo har talat, han, som är ungarnas lärare. Vill någon mer tala för barnet?»

Då hoppade en svart gestalt in på platsen. Det var Bagheera, den svarta pantern, svart som bläck öfver hela kroppen, ehuru pantermönstret visade sig i vissa dagrar, likt vattringen på tjockt siden. Alla kände Bagheera, och ingen ställde sig i vägen för honom; ty han var listig som Tabaqui, djärf som den vilda buffeln och hänsynslös som den sårade elefanten. Men hans röst var dock ljuf som vildhonung, flytande från trädet, och hans hud var lenare än dun.

»O, Akela, och I medlemmar af det fria folket!» sade han sakta. »Jag har ingen talan i eder församling, men djungelns lag säger, att om tvifvel af underordnad natur uppstår rörande en unge, så kan den ungens lif köpas till ett visst pris. Lagen bestämmer icke, hvem som äger rätt att erlägga detta pris. Är det icke så?»

»Jo visst, jo visst», inföllo de unga vargarna, som alltid äro hungriga. »Hören hvad Bagheera säger! Barnet kan köpas till ett visst pris. Det är lagens utslag!»

»Jag vet, att jag icke har rättighet att yttra mig här. Får jag tala?»

»Tala!» ropade väl tjugu röster.

»Att döda en naken unge är skamligt. Det lönar sig dessutom att vänta, tills han blir vuxen. Baloo har talat till hans fördel. Till Baloos ord lägger jag en oxe, en väl gödd, nyss dödad här i grannskapet, med villkor att I lagligen bland eder upptagen människobarnet. Gån I in på detta?»

Nu uppstod ett sorl bland vargarna. »Hvad skulle det göra?» »Han dör nog under regntiden.» »Han försmäktar i solskenet.» »Hvad skada kan väl en naken groda göra oss?» »Låt honom följa flocken!» »Bagheera, hvar har du oxen?» »Låtom oss upptaga barnet!» Och som grundton bjöd Akelas tjutande basröst: »Sen eder för, o vargar, sen eder för!»

Mowgli var mycket road af att leka med kiselstenarna och märkte icke, att vargarna turvis kommo fram och granskade honom. Slutligen troppade de af utför berget för att gå att betrakta den döda oxen, och ingen stannade kvar utom Akela, Bagheera, Baloo och Mowglis egna vargar. Shere Khans rytande hördes alltjämt under natten, ty han vredgades storligen öfver att Mowgli icke blifvit öfverlämnad åt honom.

»Väl må du ryta», hviskade Bagheera under morrhåren, »ty den tid varder kommande, då den där lille nakne stackarn skall lära dig att ryta efter en annan melodi, så visst jag känner människan rätt.»

»Rätt har du handlat», sade Akela. »Människor och människors barn äro visa. Med tiden kan den lille varda oss till hjälp.»

»Till hjälp i nödens tid», sade Bagheera, »ty ingen kan vänta att ständigt förblifva flockens ledare.»

Akela sade ingenting. Han tänkte på den tid, som förr eller senare kommer för hvarje flocks ledare, då krafterna aftaga och han blir allt svagare och svagare,

tills han slutligen dödas af vargarna och en ny ledare framträder för att i sin ordning dödas.

»Tag honom med dig», sade han slutligen till vargfar, »och uppfostra honom värdigt det fria folket.»

Och så gick det till, då Mowgli upptogs i vargflocken bland Seeoneebergen för priset af en oxe och Baloos borgen.

* * *

Nu hoppa vi öfver en tio, elfva år och föreställa oss blott i inbillningen, hvilket underligt lif Mowgli lefde bland vargarna, ty skulle man beskrifva det, så skulle det fylla många, många böcker. Han växte upp med vargarna, ehuru de naturligtvis voro fullvuxna, innan han blef så stor, att han någorlunda kunde reda sig på egen hand. Vargfar undervisade honom i hvad han kunde, och han fick lära sig att förstå, hvad allt i djungeln betydde. Till slut begrep han hvarje tisslande i gräset, hvarje fläkt i den varma nattluften, hvarje ton af ugglans läte i trädtopparna, hvarje skrapning af läderlappens klor, då han en stund hvilade på grenarna, hvarje liten fisks plaskande i gölarna, precis lika väl som ämbetsmannen begriper detaljerna af sitt arbete på ämbetsrummet. Då han icke arbetade, satt han ute i solen och sof och åt och somnade igen; kände han sig smutsig eller för varm, så simmade han omkring i skogssjöarna, och om han längtade efter honung — Baloo hade sagt honom, att han kunde lika gärna äta honung och nötter som rått kött —, så klättrade han upp och skaffade sig sådan, och det hade Bagheera lärt honom. Bagheera brukade ligga utsträckt på någon gren, och ropade då: »Kom hit lille broder!» och att börja med kröp då Mowgli ut till honom likt en sengångare, men inom kort kastade han sig mellan grenarna, vig nästan som den gråa apan.

Han intog också sin plats på Rådsklippan, då flocken hade sammanträde, och där gjorde han den upptäckten, att om han stirrade duktigt på en varg, så måste denna slå ned ögonen, och därför roade han sig med att stirra på dem. Ibland brukade han draga ut törntaggarna ur sina vänners tassar, ty ingen kan tro, huru vargarna plågas af törnen och kardborrar, som fastna i tassarna och pälsen på dem. Om aftonen gick han stundom ned för bergsluttningen och tittade nyfiket på människorna i deras kojor, men han misstrodde dem, ty Bagheera hade visat honom en fyrkantig låda med en fällucka, som var så listigt dold i snåret, att han höll på att spatsera rakt in i den. Det var en fälla, sade Bagheera. Roligast af allt tyckte han det vara att följa Bagheera djupt in i den varma skogen, ligga där och sofva under dagens kvalm och om natten se på, huru Bagheera dödade. Bagheera dödade till höger och vänster, allt eftersom han kände sig hungrig, och detsamma gjorde Mowgli, med ett undantag blott. Så snart han blef stor nog att förstå, då man talade förstånd med honom, sade Bagheera åt honom, att boskap skulle han aldrig röra, ty han hade blifvit inlöst i flocken för priset af en oxes lif. »Hela djungeln är din», sade Bagheera, »och du får döda hvad helst du rår med; men för den oxes skull, som köpte dig fri, skall du aldrig döda eller äta någon boskap, gammal eller ung. Det är djungelns lag.» Mowgli lydde den.

Och han växte och blef stark, som naturligt var för en gosse, som icke visste om några läxor och icke hade någonting annat att tänka på än hvad han skulle äta.

Vargmor sade honom ett par gånger, att Shere Khan visst icke var att lita på och att förr eller senare måste *han* döda Shere Khan; men fastän helt säkert en ung varg jämt och ständigt skulle ha tänkt på den saken,

så glömde Mowgli bort det, för han var ju bara en gosse — ehuru han nog skulle sagt, att han var en varg, om han kunnat tala något människospråk.

Shere Khan träffade han ständigt på i djungeln, ty då Akela började bli äldre och svagare, blef den halta tigern särdeles god vän med de yngre vargarna i flocken. Dessa följde honom för att få sig en och annan munsbit, någonting som Akela aldrig skulle tillåtit, om han haft kraft att tillämpa sin myndighet. Då brukade Shere Khan smickra dem och yttra sin förvåning öfver att så ståtliga unga jägare kunde nöja sig med att ha en afsigkommen varg och en pojkvalp till ledare. »Det har blifvit mig berättadt, att I i rådsförsamlingen icke djärfvens möta hans blick», sade Shere Khan. Då morrade vargarna, och borsten reste sig på dem.

Bagheera, som hade ögon och öron litet hvarstädes, hade fått hum om detta och sade Mowgli rent ut, att endera dagen komme Shere Khan att döda honom. Men Mowgli bara skrattade och svarade: »Jag har ju flocken, och jag har dig att lita på, och så har jag Baloo. Visst är han lat, men nog slår han väl för min skull ett och annat slag med ramen. Hvarför skulle jag vara rädd?»

Det var en ovanligt het dag, då en ny tanke uppstod hos Bagheera, alstrad af någonting som han hört. Det är möjligt, att Sahi, piggsvinet, berättat det för honom; alltnog, då han och Mowgli voro djupt inne i småskogen och gossen lade sitt hufvud mot Bagheeras vackra, svarta hud, sade Bagheera: »Lille broder, hur ofta har jag sagt dig, att Shere Khan är din fiende?»

»Lika många gånger som det är nötter på den där palmen», svarade Mowgli, som naturligtvis inte kunde räkna. »Hvad menar du med det? Jag är så sömnig, Bagheera, och Shere Khan bara svänger på svansen och prålar och skryter som Mor, påfågeln.»

»Nu är icke tid att sofva, Baloo vet det, jag vet det, hela flocken vet det, och till och med den tanklösa hjorten vet det. Tabaqui har också sagt dig det.»

»Jojo män!» sade Mowgli. »För icke länge sedan kom Tabaqui till mig och sade, att jag var ett naket människobarn, som knappt dugde att gräfva upp jordnötter; men se, då tog jag Tabaqui i svansen och slängde honom två gånger mot ett palmträd för att lära honom bättre seder.»

»Det var dåraktigt gjordt af dig, ty fastän Tabaqui är en orostiftare, så kunde han ha sagt dig något, som nära angick dig. Hör nu på hvad jag säger, lille broder! Shere Khan vågar icke döda dig i djungeln, men kom ihåg, att Akela är gammal, och när den dag kommer, då han icke längre kan döda en bock, så upphör han att vara anförare. Många af de vargar, som godkände dig, då du först ställdes inför rådsförsamlingen, äro också gamla nu, och de unga vargarna tro det, som Shere Khan lärt dem, nämligen att ett människobarn icke är på sin plats i flocken. Inom kort är du en fullvuxen man.»

»Och hvad är en man, att han icke skulle följa sina bröder?» sade Mowgli. »Jag föddes i djungeln. Jag har lydt djungelns lag, och det finnes icke en varg ibland oss, ur hvars tassar jag icke dragit en törntagg. För visso äro de mina bröder.»

Bagheera sträckte ut sig till sin fulla längd och slöt ögonen till hälften. »Lille broder», sade han, »känn under min käk.»

Mowgli räckte upp sin starka, bruna hand, trefvade under Bagheeras käk, och just där de ofantliga, jättestarka rull-musklerna* döljas af det glänsande håret, hittade han en liten bar fläck.

---

* »Kopf-nicker» på tyska, på engelska »rolling muscles».

»Ingen i djungeln vet, att jag, Bagheera, har det märket — märket efter halsbandet, och dock, lille broder, föddes jag bland människor, och bland människor dog min moder — i burarna vid konungens palats i Oodeypore. Fördenskull var det jag betalade priset för dig på Rådsklippan, då du var en liten naken pojke. Ja, äfven jag är född bland människor. Jag hade aldrig sett djungeln. De matade mig bakom galler i en järnskål, tills jag en natt kände, att jag var Bagheera, pantern, icke en leksak för människor att roa sig med, och då krossade jag det usla låset med ett slag af min tass och gick min väg; och emedan jag lärt mig människornas bruk, blef jag mera förfärlig i djungeln än Shere Khan. Är det icke så?»

»Jo», sade Mowgli, »hela djungeln är rädd för Bagheera, alla frukta honom utom Mowgli.»

»Ack, du är ju ett människobarn», sade svarta pantern med mycken ömhet; »och liksom jag återvände till djungeln, som jag tillhörde, så skall ock du till sist återvända till människorna — till människorna, som äro dina bröder —, så vida du icke dödas af rådet.»

»Men hvarför, hvarför skulle någon vilja döda mig?» sade Mowgli.

»Se på mig», sade Bagheera; och Mowgli såg honom stadigt rakt i ögonen. Den stora pantern vände efter en half minut bort hufvudet.

»Där har du skälet», sade han och flyttade tassen bland löfven. »Icke ens jag kan se dig i ögonen, jag, som föddes bland människor och som älskar dig, lille broder. De andra hata dig, för att deras ögon icke kunna möta dina, för att du är klok, för att du har kunnat draga taggarna ur deras fötter — för att du är en människa.»

»Det där hade jag icke reda på», sade Mowgli misslynt och rynkade sina tjocka, svarta ögonbryn.

»Hur lyder djungelns lag? Slå först och ropa sedan. På din sorglöshet känner man människan. Men var nu förståndig. Någonting säger mig, att då Akela nästa gång går miste om sitt rof (och för hvarje jakt kostar det mer och mer på honom att reda sig med bocken), då reser sig flocken mot honom och mot dig. Det blir då sammanträde på Rådsklippan, och då — då! Nu hittade jag på råd», sade Bagheera och sprang upp. »Skynda dig ned till människoboningarna i dalen och hämta litet af den röda blomman, som de odla där. Då stunden är inne, äger du däri en starkare vän än jag eller Baloo eller de i flocken, som älska dig, kunna vara. Hämta den röda blomman!»

Med den röda blomman menade Bagheera *elden;* ingen i djungeln kallar elden vid dess rätta namn. Hvarje vildt djur har en dödlig fasa därför och hittar på hundra sätt att beskrifva den.

»Den röda blomman?» upprepade Mowgli. »Den som växer utanför kojorna i skymningen. Den skall jag skaffa mig.»

»Så talar människobarnet», sade helt stolt Bagheera. »Kom ihåg, att den odlas i små krukor. Skaffa dig fort en sådan och behåll den, tills nödens stund kommer.»

»Godt», sade Mowgli, »jag går. Men är du riktigt säker på, o min Bagheera», och han lade armen omkring djurets stolta nacke och blickade det djupt in i de stora ögonen, »är du säker på att det är Shere Khan, som står bakom alltsammans?»

»Vid det krossade lås, som gjorde mig fri, jag är säker därpå, lille broder!»

»Vid den oxe, som var min lösepenning, svär jag då att ge Shere Khan så godt igen och litet till öfvers», sade Mowgli och satte hastigt i väg.

»En människa, en riktig människa», sade Bagheera för sig själf och lade sig igen. »O, Shere Khan, aldrig bedrefs en uslare jakt än din grodjakt för tio år sedan!»

Mowgli hade hunnit långt, långt in i skogen, ty han sprang fort, och hjärtat var brinnande i honom. Då kvällsdimman steg upp, var han framme vid hålan; han stannade, hämtade andan och blickade nedåt dalen. Ungarna voro ute, men vargmor, som låg längst inne i hålan, förstod på andhämtningen, att någonting oroade hennes groda.

»Hvad oroar dig, min son?» frågade hon.

»Det är bara litet skvaller af Shere Khan», ropade han. »I natt jagar jag på de plöjda fälten.» Och så bar det af genom buskar och snår, ned till bäcken i dalens djup. Där hejdade han sig, ty han hörde skallet af en jagad *sambhur* och frustningen, då bocken vände sig till självförsvar. Därpå hörde han de unga vargarnas listiga, ondskefulla tjut. »Akela! Akela! Låt den ogifta vargen visa sin kraft! Gif rum för flockens ledare! Grip dig an, Akela!»

Säkerligen tog den ogifta vargen sats och sprang, men han gick miste om rofvet, ty Mowgli hörde, hur det smällde, då tänderna slogo ihop, och sedan gläfset, då *sambhuren* knuffade honom öfver ända med framfoten.

Han väntade icke för att få höra mera utan skyndade vidare. Gläfset och skränet aftogo i styrka, allt eftersom han kom närmare odlad mark, hvarest byfolket bodde.

»Bagheera talade sant», flämtade han, då han kröp ned och gömde sig i halmen, som låg hopad utanför fönstret vid en hydda. »I morgon blir det en viktig dag både för Akela och mig.»

Sedan pressade han sitt ansikte mot rutan, tittade in och betraktade elden, som brann på härden. Han såg,

huru landtmannens hustru steg upp under natten och underhöll elden med svarta klumpar, som hon lade på den, och då det blef morgon och dimman var hvit och kall, såg han, att landtmannens son tog en med vide kringflätad stenkruka, fyllde den med rödglödgade kol och höll den under filten, som han hade öfver sig, då han skulle gå ut och sköta om korna i skjulet.

»Är det så lätt!» tänkte Mowgli. »Om en unge kan handtera den, behöfver jag icke frukta.» Och så kilade han om knuten, mötte gossen, tog krukan ifrån honom och försvann i dimman, lämnande gossen tjutande af rädsla.

»Hvad de äro lika mig», sade Mowgli och blåste i kolen, som han sett kvinnan göra. »Det här, som är i krukan, dör, om jag icke ger det något att äta», och så stoppade han kvistar och torr bark i den röda sörjan. Hunnen halfvägs uppför berget, mötte han Bagheera, på hvilkens svarta hud morgondaggen gnistrade som diamanter.

»Akela har förfelat sitt rof», sade pantern. »De hade dödat honom i natt, om de icke också velat ha dig. De sökte dig på berget.»

»Jag var nere på de plöjda fälten. Nu är jag rustad. Se här!» och Mowgli lyfte upp kolpytsen.

»Det är bra. Jag har sett människorna sticka en torr gren ned i sådant där, och innan man visste ordet af, slog den röda blomman ut på grenen. Är du icke rädd?»

»Nej, hvarför skulle jag vara det? Nu minns jag som en dröm, att innan jag blef varg, låg jag framför den röda blomman, och det var så skönt och godt.»

Hela den dagen satt Mowgli inne i hålan och höll elden i kolpytsen vid lif samt stack ned torra grenar i densamma för att se, huru de sedan brunno. En särdeles präktig gren valde han bland de många han samlat, och

på kvällen, då Tabaqui kom och kort och godt tillsade honom att genast inställa sig på Rådsklippan, skrattade han, ända tills Tabaqui sprang sin väg igen. Därpå gick Mowgli dit han blifvit kallad, alltjämt skrattande.

Akela, den ogifta vargen, låg *bredvid* sin klippa, till tecken att anförarplatsen i flocken nu var ledig, och Shere Khan, med sitt följe af snålfödda vargar, promenerade fram och tillbaka, uppenbart smickrad. Bagheera hade lagt sig helt nära Mowgli, som satt med eldkrukan mellan sina knän. Sedan alla blifvit samlade, började Shere Khan tala, hvilket han aldrig vågat göra, om Akela varit i sin fulla kraft.

»Han har icke rättighet därtill», hviskade Bagheera. »Säg ifrån! Han är son af en hund. Han blir rädd, om du säger ifrån.»

Då sprang Mowgli upp. »Fria folk», ropade han, »är Shere Khan flockens ledare? Hvad har väl en tiger att säga öfver oss?»

»Som ledare ännu icke blifvit vald och man anmodat mig att tala . . .» började Shere Khan.

»Hvem har gjort det?» frågade Mowgli. »Äro vi då alla schakaler för att smickra den där boskapsslaktaren? Endast inom flocken kan ledare väljas.»

Nu hördes tjut från flera håll: »Tyst, du människobarn!» »Låt honom tala.» »Han har hållit vår lag», och slutligen röto seniorerna i flocken: »Må den döda vargen tala!» Då ledaren af en flock förfelat sitt rof, kallas han »den döda vargen» så länge han lefver, hvilket vanligen icke blir så länge.

Trött höjde Akela sitt gamla hufvud:

»Fria folk och äfven I, Shere Khans schakaler! I tolf år har jag anfört eder och ledt eder till och från striden, utan att någon enda kommit i fällan eller blifvit stympad. Nu har mitt rof undgått mig. Väl veten I,

hvilka ränker som därvid bedrefvos. I veten, huru I sammanförden mig med en kraftig bock i hans första dust, på det min svaghet skulle blifva känd af alla. Det var slugt gjordt. I ägen rätt att döda mig nu här på Rådsklippan. Jag frågar därför: Hvem träder fram för att göra slut på den ogifta vargen? Enligt djungelns lag är det min rättighet att blott en och en angriper mig.»

Det blef länge tyst, ty det fanns just ingen varg, som hade lust att i envig möta Akela. Slutligen röt Shere Khan: »Ba! Hvad hafva vi att skaffa med en tandlös narr? Han är redan lifdömd. Det är människobarnet, som lefvat för länge. Fria folk, han var mitt byte från första stunden. Gifven honom åt mig! Jag orkar icke längre höra talas om denna vargmansdårskap. I tio år har han varit djungeln till besvär. Gifven mig pojken, annars kommer jag alltid att jaga här och icke lämna kvar så mycket som ett ben åt eder. Han är en människa, en mans barn, och jag hatar honom ända in i märgen.»

Mer än halfva flocken instämde: »En människa, en människa! Hvad har en människa bland oss att skaffa? Må människobarnet vända åter till sina likar!»

»Och uppreta alla byns invånare mot oss!» väsnades Shere Khan. »Nej, gifven honom åt mig! Han är en människa, och ingen af oss kan se honom i ögonen.»

Åter lyfte Akela sitt hufvud och talade: »Han har ätit vår föda och sofvit ibland oss. Han har drifvit villebråd åt oss. Han har icke öfverträdt någon stadga i vår lag», sade han.

»Ännu ett», sade Bagheera med sin mildaste röst, »jag löste in honom, då han upptogs i flocken. En oxes värde är ringa, men Bagheeras heder är någonting, som han måhända icke är obenägen att slåss för.»

»En oxe, som erlades för tio år sedan!» hväste flocken. »Hvad fråga vi efter tio års gamla ben!»

»Eller efter en förbindelse?» inföll Bagheera, hvars hvita tänder blottades under öfverläppen. »Med rätta kallar man eder det fria folket.»

»Icke kan i längden ett människobarn följa djungelns djur», tjöt Shere Khan. »Gifven det åt mig!»

»Han är vår broder i allt utom blodsbandet», sade Akela, »och I skullen döda honom här? I sanning, jag har lefvat för länge. Några bland eder äro boskapsätare, och om andra har det blifvit mig sagdt, att de, lärda af Shere Khan, smyga omkring i mörkret och rycka till sig barn från hyddorna nere i byn. Jag vet alltså, att I ären fega, och som sådana talar jag till eder. Det är visst, att jag måste dö och att mitt lif följaktligen är af intet värde; i annat fall skulle jag bjuda det i människobarnets ställe. Men för flockens *heders* skull — en småsak som I förgätit, emedan I saknat ledare — lofvar jag, att om I låten gossen gå till sina egna, skall jag, då stunden för min död är inne, icke mot eder försvara mig med ett enda bett. På så sätt skänker jag minst trenne lif åt flocken. Mer kan jag icke göra, men om I det viljen, kan jag bespara eder den skam, som det medför att döda en oförvitlig broder — en broder, som enligt djungelns lag genom en förespråkares och en friköpares bemedling blifvit upptagen i flocken.»

»Han är människa, människa, människa!» tjöto ulfvarna, och flertalet ibland dem samlade sig kring Shere Khan, hvars svans började svänga.

»Nu ligger saken i dina händer», sade Bagheera till Mowgli. »Vi kunna icke göra mer än slåss.»

Mowgli stod där rak med eldkrukan framför sig. Så sträckte han upp armarna och gäspade inför hela

rådsförsamlingen. Inom sig var han ursinnig af raseri och sorg, ty, följande sin natur, hade vargarna aldrig förr sagt honom, att han var dem förhatlig. »Hören nu på!» ropade han. »Allt detta hundgläfs är till ingen nytta. I hafven i natt så många gånger sagt mig, att jag är människa — haden I det icke gjort, skulle jag intill lifvets slut förblifvit varg med eder —, att jag känner, att edra ord äro sanna. Därför kallar jag eder icke längre bröder utan *sag* (hundar), på människosätt. Hvad I ämnen göra eller icke göra tillkommer ej eder att bestämma. Den saken afgör *jag*. Och för att skaffa mera ljus i saken har jag, människan, tagit med mig litet af den röda blomman, som I, hundar, frukten.»

Han kastade eldkrukan ifrån sig, och några röda kol flögo ut och antände en torr mosshög, som flammade upp; rådsförsamlingen vek, gripen af skräck, undan för de dansande lågorna.

Mowgli stack grenen, som han medfört, i elden, och kvistarna började brinna och spraka. Med kraftig hand svängde han den högt i luften öfver vargarna.

»Du är härskaren», sade Bagheera lågmäldt. »Rädda Akela från döden. Han har alltid varit din vän.»

Akela, den bistra, gamla vargen, som aldrig i sitt lif bedt om pardon, höjde en bönfallande blick till Mowgli, den nakne gossen, som stod där, med det långa svarta håret fladdrande omkring axlarna, belyst af den flammande grenen, hvars svängningar satte skuggorna i rörelse.

»Godt», sade Mowgli och såg sig långsamt omkring. »Jag ser, att I ären hundar. Jag går ifrån eder till mitt eget folk. Djungeln sluter sig för mig, och jag måste glömma edert tal och edert sällskap, men jag vill vara mera barmhärtig, än I visat eder vara. Emedan

jag varit eder broder i allt utom blodet, så lofvar jag, att då jag blir en man bland män, skall jag icke förråda eder, som I förrådt mig.» Han sparkade till elden med foten, och gnistor flögo omkring. »Jag vill icke veta af något groll mot någon inom flocken. En skuld har jag dock att betala, innan jag går.» Han gick hastigt fram till Shere Khan, som satt där helt dum och blinkade för elden, och grep honom i skäggtofsen under käken. — Bagheera följde för säkerhetens skull Mowgli i spåren. »Stig upp, då en människa talar dig till, annars sätter jag eld i pälsen på dig.»

Shere Khans öron lågo flatstrukna bakåt hufvudet, och han blundade, ty den brinnande grenen kom honom mycket nära.

»Den här boskapsdödaren sade, att han skulle döda mig på Rådsklippan, emedan han icke dödat mig, då jag var liten. Så här tukta vi, människor, elaka hundar. Rör icke ett morrhår, Lungri, ty då sticker jag den röda blomman rakt ned i strupen på dig.» Han slog Shere Khan öfver hufvudet med grenen, och tigern gnällde och tjöt af ångest.

»Ba! Du svedda djungelkatt — nu får du gå! Men kom ihåg, att då jag nästa gång kommer till Rådsklippan, så som det anstår en människa, då bär jag Shere Khans hud på mitt hufvud. För öfrigt går Akela fri och lefver, som han vill. I kommen *icke* att döda honom, emedan jag icke vill det. Icke heller tycker jag, att I skolen sitta kvar här och se viktiga ut, som om I något betydden, då I endast ären hundar, som jag kan köra bort. Marsch!»

Elden brann vildt i grenen, och Mowgli slog omkring sig i kretsen. Vargarna sprungo tjutande undan för gnistorna, som föllo i deras pälsar. Slutligen funnos inga kvar mer än Akela, Bagheera och möjligen

omkring ett tiotal vargar, som hållit med Mowgli. Då var det någonting, som gjorde så ondt i bröstet på Mowgli, att han aldrig tillförne känt något dylikt. Han drog efter andan, snyftade, och tårar flöto ned för hans kinder.

»Hvad är det? Hvad är det?» frågade han. »Jag vill så ogärna lämna djungeln, och hvad är det här? Håller jag på att dö, Bagheera?»

»Nej, lille broder. Det är endast tårar, sådana som människor bruka fälla», sade Bagheera. »Nu vet jag, att du är man och icke längre barn. Djungeln är i sanning stängd för dig hädanefter. Låt dem falla, Mowgli, det är endast tårar.»

Och Mowgli grät, så att hans hjärta kunde brista. Han hade aldrig gråtit förr.

»Nu», sade han, »skall jag gå till människorna. Först måste jag dock taga afsked af min moder.» Och så gick han till hålan, där hon bodde med vargfar, och han grät hennes päls våt, och alla fyra vargungarna, eller de unga vargarna, tjöto af sorg.

»Lofven att icke glömma mig», sade Mowgli.

»Aldrig så länge vi ha vårt väderkorn kvar», svarade de. »Kom bara till foten af berget, så få vi tala med dig ibland, och vi skola smyga oss ned på sädesfälten och leka med dig om nätterna.»

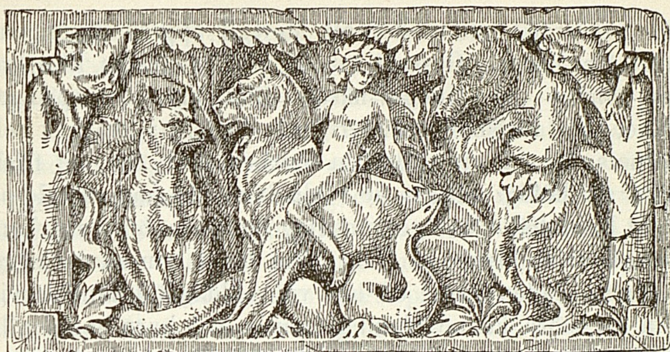
»Kom snart och hälsa på oss», sade vargfar. »O, du kloka lilla groda, kom snart igen, ty vi äro gamla, mor och jag.»

»Kom snart igen», sade vargmor, »du, min lille nakne son. Ty det säger jag dig, du människobarn, att jag har älskat dig högre än mina egna ungar.»

»Jag skall säkert komma hit», sade Mowgli, »och då jag kommer, skall jag breda ut Shere Khans päls på

Rådsklippan. Glömmen mig icke! Bedjen dem, som äro i djungeln, att de icke glömma mig.»

Dagen började gry, då Mowgli ensam gick utför bergsluttningen för att uppsöka dessa underliga varelser, som kallas människor.

Kaas jakt.

Allt hvad som här kommer att berättas inträffade någon tid före den, då Mowgli blef utesluten ur vargflocken på Seeoneebergen och hämnades på Shere Khan, den halta tigern. Det var i de dagar, då Baloo undervisade honom i djungelns lag. Den stora, allvarsamma, gamla bruna björnen var högst belåten att en gång ha fått en så snabbtänkt lärjunge, ty de unga vargarna vilja nätt och jämt lära så mycket af djungelns lag, som kan tillämpas på deras flock eller stam, och de springa sin väg, så snart de kunna rabbla upp jaktversen: »Fötter, som ljudlöst trampa marken, ögon, som se i mörkret, öron, som från hålornas djup höra vindarna, hvassa, hvita tänder — se där våra bröders kännetecken. Som bröder räkna vi dock icke Tabaqui, schakalen, eller hyenan, dem vi hata.» Men Mowgli måste, såsom varande ett människobarn, lära långt mer än så. Ibland hände det, att Bagheera, den svarta pantern, kom spatserande genom djungeln för att höra efter, huru det gick för hans älskling. Han brukade då spinnande luta hufvudet

mot ett träd, under det att Mowgli upprepade dagens läxa för Baloo. Gossen kunde klättra nästan lika bra som simma och simma nästan lika bra som springa. Baloo, den rättslärde, undervisade honom i skogens och vattnets lag, i att skilja en murken gren från en frisk och i att höfligt tilltala de vilda bina, då han råkade på något bisamhälle, beläget omkring femtio fot öfver marken. Mowgli fick äfven af Baloo lära hvad han skulle säga åt Mang, flädermusen, då han vid middagstid händelsevis kom att störa henne bland grenarna, och huru han skulle varsko vattenormarna, innan han tog sig ett bad i skogssjöarna. Djungelns invånare tycka i allmänhet icke om att bli störda och resa sig gärna till angrepp mot en inkräktare. Därtill fick äfven Mowgli lära främlingens jaktrop, hvilket med hög röst måste upprepas, tills det besvaras, hvarje gång en af djungelns folk jagar utom eget område. I öfversättning lyder det sålunda: »Gif mig lof att jaga här, ty jag är hungrig», och svaret: »Må du jaga att stilla din hunger men icke för ro skull.»

Af detta kunnen I förstå, huru mycket Mowgli måste lära sig utantill, och ibland blef han mycket trött, då han måste säga om samma sak väl hundra gånger. Men, som Baloo sade till Bagheera en dag, då Mowgli fått ett par örfilar och i häftigheten sprungit sin väg: »Ett människobarn är ett människobarn, och han måste lära sig hela djungelns lag, *hela* lagen.»

»Men han är ju så liten», sade svarta pantern, som, om han fått råda, säkert skulle skämt bort Mowgli. »Hur skall ett sådant litet hufvud kunna rymma så mycket lärdom?»

»Finnes det i djungeln något, som anses för litet att döda? Nej. Därför lär jag honom allt detta, och därför ger jag honom ett och annat lätt slag, om han glömmer det.»

»Lätt! Du vet visst hvad som är lätt, du gamla järnram!» morrade Bagheera. »Han är ju alldeles svullen i ansiktet i dag af dina lätta slag! Usch!»

»Lyckligare för honom, om han blefve alldeles mörbultad af mig, som håller af honom, än om han råkade i olycka genom sin okunnighet», svarade Baloo allvarligt. »Jag lär honom nu djungelns mästarord, och dessa skola tjäna honom till skydd bland fåglarna och ormsläktet och alla fyrfotadjur, som jaga på marken, oberäknadt vargarna. Med dessa ord i minnet kan han göra anspråk på beskydd inom hela djungeln. Kan inte det gå upp mot litet stryk?»

»Kanhända, men tag dig i akt, så att du icke dödar människobarnet. Han är inte någon trädstam för dig att hvässa dina slöa klor på. Men hvad är det för mästarord, du talar om? Det är mera i min stil att gifva än begära hjälp» — Bagheera sträckte ut en tass och beundrade dess stålblåa, stämjärnsartade klor —, »men i alla fall vill jag gärna höra det.»

»Jag skall ropa på Mowgli, så får han räkna upp dem — om han vill. Kom, lille broder!»

»Det surrar i mitt hufvud som i ett bi-träd», svarade en liten trumpen stämma från trädets krona uppöfver dem, och Mowgli halade sig utför stammen, mycket uppbragt och förtretad, och då han kom ned, tillade han: »Det är för Bagheeras skull jag kommer, icke för din, du tjocka, gamla Baloo!»

»Det gör mig detsamma», sade Baloo, som dock kände sig sårad och ledsen. »Räkna nu upp för Bagheera djungelns mästarord, som jag i dag lärt dig.»

»Hvilket folks mästarord?» frågade Mowgli, förtjust att få komma fram med hvad han visste. »Djungeln har många språk. Jag kan dem alla.»

»Litet kan du, men icke mycket. Ser du, Bagheera, aldrig äro de tacksamma mot sina lärare! Aldrig har det händt, att någon liten vargunge kommit tillbaka och sagt så mycket som tack åt gamle Baloo för hans lärdom. Hvad är de jagande folkens mästarord, du lärde herre?»

»Vi äro af samma blod, I och jag», sade Mowgli och gaf åt orden den björnaccent, som var gängse bland jaktfolken.

»Godt. Fåglarnas?»

Mowgli upprepade det med gladans hvissling på slutet.

»Låt mig höra ormfolkets», sade Bagheera.

Svaret ljöd som ett hväsande, hvilket icke kan beskrifvas, och förtjust att ha kunnat åstadkomma det började Mowgli att dansa och skutta, klappade i händerna och hoppade slutligen upp på Bagheeras rygg, där han satt som i damsadel och slog med hälarna mot den glänsande huden, under det han gjorde de allra värsta grimaser åt Baloo.

»Så där ja, så där ja! Kunde det inte vara värdt litet sveda i skinnet?» sade den bruna björnen vänligt. »Det kommer nog en dag, då du förstår mig.»

Sedan hviskade han afsides till Bagheera, att han utbedt sig att få lära mästarorden af Hathi, den vilda elefanten, som är väl bevandrad i allt hvad till sådant hörer, och att Hathi tagit Mowgli med sig ned till en skogssjö för att af en vattenorm få lära ormordet, hvilket Baloo icke kunde uttala. Nu vore, sade han, Mowgli väl rustad mot djungelns alla faror, ty hvarken orm, fågel eller fyrfotadjur kunde göra honom något ondt.

»Han har alltså ingen att frukta», slutade Baloo sitt tal och klappade sig förnöjd på sin tjockpälsade buk.

»Ingen utom sitt eget släkte», sade Bagheera lågmäldt. Därpå högt till Mowgli: »Skona dock något

mina refben, lille broder. Hvarför bråkar du så förskräckligt?»

Mowgli hade försökt att göra sig hörd genom att draga Bagheera i boghåret och sparka af alla krafter. Då han slutligen vann gehör, skrek han så gällt han förmådde: »Och så skall jag få en egen hord, som jag dagen om skall fara med mellan grenarna.»

»Hvad är det nu för tokenskap, du fått i hufvudet, din lille upptågsmakare?» sade Bagheera.

»Jo, och så skola vi kasta kvistar och smuts på gamla Baloo», fortsatte Mowgli. »Det ha de lofvat mig. Åh, så roligt!»

»Brm!» Baloos stora ram svepte ned Mowgli från Bagheeras rygg, och då nu pojken låg där mellan björnramarna, så begrep han, att Baloo var ond.

»Mowgli», sade Baloo, »du har talat med *bandar-log*, apfolket!»

Mowgli såg på Bagheera för att upptäcka, om äfven pantern var vred, och fann, att hans ögon voro förfärligt stränga.

»Du har varit hos apfolket — de grå aporna, det laglösa folket, smutsätarna. Det är mycket skamligt.»

»Då Baloo gjorde mig illa», sade Mowgli, som ännu låg på rygg, »sprang jag min väg, och de grå aporna kommo ned ur träden och tröstade mig. Ingen annan brydde sig om mig!» Han snyftade till.

»Apfolkets medlidande!» sade Baloo med förakt. »Tala så gärna om den brusande flodens stillhet, sommarsolens svalka! Och vidare, människobarn?»

»Jo, så gåfvo de mig nötter och andra goda saker, och så togo de mig på sina armar och buro mig upp i trädtopparna och sade, att jag var deras köttslige broder och att det bara var svansen som fattades och att jag en vacker dag skulle bli deras anförare.»

»De hafva ingen anförare», sade Bagheera. »De ljuga. Det hafva de alltid gjort.»

»De voro mycket snälla mot mig och bådo mig komma till dem igen. Hvarför har jag aldrig blifvit förd till apfolket? De stå på sina fötter som jag. De slå mig icke med tunga tassar. De leka dagen om. Låt mig stiga upp! Stygga Baloo, låt mig komma upp! Jag vill gå och leka med dem.»

»Hör nu på, pojkvalp!» sade björnen med en röst som dundrade likt åskan en het sommarkväll. »Jag har lärt dig hela djungelns lag, som gäller alla djungelns folk utom apfolket, som bor i träden. Aporna ha ingen lag. De äro utan kast. De äga intet självständigt språk utan begagna blott stulna ord, som de uppsnappa, då de sitta och lyssna och titta och vänta där uppe bland grenarna. Deras seder äro icke våra. De äro utan ledare. De äro utan minne. De skryta och sladdra och påstå, att de äro ett betydande folk och att de skola uträtta stora ting i djungeln, men faller blott en nöt, så börja de skratta och glömma allt annat. Vi, djungelns barn, ha med dem intet att skaffa. Vi dricka icke där aporna dricka, vi gå icke dit de gå, vi jaga icke där de jaga, vi dö icke där de dö. Har du väl någonsin förrän i dag hört mig tala om *bandar-log?*»

»Nej», hviskade Mowgli, ty det blef så tyst i skogen, sedan Baloo slutat tala.

»Djungelns folk tillsluta för dem sin mun och sitt minne. De äro talrika, elaka, smutsiga, oblyga, och, om det är dem möjligt att fasthålla en önskan, så är det, att djungelns folk må gifva akt på dem. Men vi ställa oss okunniga om dem, till och med då de kasta ned smuts och nötter på våra hufvud.»

Knappt hade han slutat tala, förrän en skur af kvistar och nötter haglade ned mellan grenarna, och

hostningar, tjut och ilskna skutt hördes högt uppe i luften mellan det täta löfverket.

»Allt umgänge med apfolket är *förbjudet* för djungelns folk», sade Balo. »Kom ihåg det!»

»Det är förbjudet», upprepade Bagheera. »Men jag vidhåller, att Baloo borde ha varnat dig för dem.»

»Jag — jag? Hur skulle jag kunnat ana, att han hade lust att leka med sådant pack? Apfolket! Usch då!»

Ännu en skur kom neddansande öfver dem, och de två stora togo nu Mowgli mellan sig och trafvade därifrån. Hvad Baloo sagt om apfolket ägde sin fulla riktighet. Aporna hörde hemma i trädtopparna, och som det sällan händer djur att skåda uppåt, så fanns det ingen anledning för aporna och djungelns folk att gå i vägen för hvarandra eller korsa hvarandras stig. Men så ofta aporna träffade på en sjuk varg eller en sårad tiger eller björn, plägade de göra allt för att pläga honom, och bara för ro skull plägade de kasta käppar och nötter på hvilket djur som helst i hopp att draga uppmärksamheten till sig. Och så tjöto de och sjöngo meningslösa visor och uppmanade djungelns folk att klättra upp i träden för att slåss med dem. Sinsemellan ställde de också till ursinniga slagsmål utan all anledning och läto då sina döda ligga kvar på ställen, där djungelns folk riktigt kunde se dem. Alltid stodo de i begrepp att välja sig en anförare och att stifta lagar och införa bruk, men aldrig blef det någonting af, ty deras minne var så svagt, att det icke räckte från en dag till den nästa, och så kompromissade de alltid och tröstade sig med ett ordstäf, som verkligen fick burskap i deras krets. »Det som *bandar-log* tänker nu, det kommer djungeln att tänka framdeles», lydde det. Ingen bland djuren kunde nå dem; å andra sidan lade ingen bland djuren märke till dem, och det var anledningen, hvarför de blefvo så

förtjusta, då Mowgli kom och lekte med dem och de hörde, hur ond Baloo var.

Någon afsikt med hänseende till Mowgli hade de icke — *bandar-log* ha aldrig någon afsikt. Men så kom en apa på en ljus idé och meddelade den åt alla de andra. Det var, att det skulle vara mycket nyttigt för alla aporna, om de kunde förmå Mowgli att lefva bland dem, ty han kunde sammanfläta käppar och spön till skydd mot vinden. Kunde de uppsnappa honom och få honom fast, skulle han lära dem den konsten. Mowgli var en timmerhuggares son och hade naturligtvis fått i arf en hel mängd instinkter. Bland annat brukade han, utan tanke på något skäl, af fällda grenar sammanfläta små kojor, och apfolket, som genom löfverket skådat ned på honom, då han så var sysselsatt, tyckte, att det var en sinnrik lek. Den här gången skulle det bli allvar af, och nu skulle de få en riktig anförare och bli djungelns visaste folk — så visa, att de skulle väcka alla andras uppmärksamhet och afund. Och så följde de efter Baloo, Bagheera och Mowgli genom djungeln och höllo sig mycket tysta, tills tiden för middagsluren kom. Mowgli, som verkligen tyckte sig hafva handlat illa, somnade in mellan pantern och björnen, fast besluten att aldrig mer befatta sig med apfolket.

Och så mindes han ingenting, förrän han kände sig gripas om armar och ben af små hårda, starka händer, hvarefter trädens löfverk svepte honom öfver ansiktet, och ett, tu, tre var han högt uppe bland de vajande grenarna och kunde där nedanför se Baloo, som sökte väcka djungeln med brummande rop, och Bagheera, som klättrade uppför ett träd och visade alla tänderna. Aporna tjöto af alla krafter af förtjusning och skuttade af till de öfversta grenarna, dit Bagheera icke vågade följa efter.

»Han ger akt på oss! Bagheera ger akt på oss!» jublade de. »Alla djungelns folk beundra oss för vår vighet och vår list!»

Och så började färden. Apfolkets flykt genom trädens land är någonting, som trotsar all beskrifning. De hafva sina utstakade vägar och korsvägar, kulle upp, kulle ned. Dessa farleder äro anlagda från femtio till sjuttio, ja, hundra fot ofvan marken, och, om så erfordras, kunna aporna äfven nattetid fara fram därpå. Två af de starkaste aporna fattade Mowgli under armarna och svängde i väg med honom mellan trädtopparna, tjugu fot i taget. Om de varit ensamma, kunde de färdats dubbelt så fort, men gossens tyngd saktade farten. Ehuru Mowgli kände kväljningar och var yr i hufvudet, kunde han icke låta bli att finna nöje i den vilda flykten. Afståndet från marken, som han skymtade, skrämde honom dock, och vid den hiskliga stöt och knyck, som följde på hvarje hopp öfver gapen mellan träden, fick han hjärtat i halsgropen. Bäst som det var, rusade hans bärare åstad med honom så högt mot topparna, att det knakade i de svaga grenarna, som böjde sig under dem, och så slängde de sig med ett skri utåt eller nedåt genom luften och togo land med händer eller fötter i de lägre grenarna af närmaste träd. Stundom kunde han se vida ut öfver den tysta djungeln, liksom matrosen, uppklättrad i masten, ser vida ut öfver hafvet, och strax därefter slogo honom kvistar och löf i ansiktet, och hans båda vaktare förde honom åter till markens närhet. Och så förde *bandar-logs* hela stam spottande, skrikande och tjutande sin fånge Mowgli med sig fram utefter trädens vägar.

I början var han rädd för att de skulle släppa honom; sedan blef han vred men hade bättre förstånd än att sätta sig till motvärn, och så började han att tänka.

Först och främst måste han söka få bud till Baloo och Bagheera, ty med den fart aporna gjorde, visste han, att hans vänner skulle blifva lämnade betydligt efter. Att blicka nedåt tjänade ingenting till, ty han kunde endast se ofvansidan af grenarna, därför blickade han uppåt och såg i det fjärran blå Kil, gladan, som svängde och tumlade om öfver djungeln i afvaktan på djur, som skulle dö Kil såg, att aporna buro någonting, och sänkte sig några hundra alnar för att se efter, om deras börda dugde att äta. Hon hvisslade af förvåning, då hon fick se Mowgli, som de just då drogo med sig upp i en trädtopp, och än mer förvånades hon, då denne tillropade henne: »Vi äro af samma blod, du och jag.» Löfvågorna slöto sig åter öfver gossen, men Kil svingade sig till nästa träd, så att hon hann att få se, då det lilla bruna ansiktet åter höjde sig upp.

»Gif akt på hvart de föra mig», ropade Mowgli, »och säg det för Baloo af Seeonee-flocken och Bagheera af Rådsklippan.»

»Från hvem skall jag säga det, broder?» Kil hade aldrig förr sett Mowgli, ehuru hon naturligtvis hört honom omtalas.

»Från Mowgli, grodan, människobarnet, som de kalla mig. Gif akt på hvart de föra mig!»

De sista orden utskrekos, då han svängdes genom luften, men Kil nickade och steg mot höjden, till dess hon såg ut som en liten prick, och där hvilade hon på vingarna och betraktade med teleskopögon, huru Mowglis bärare förde honom fram mellan de vajande trädtopparna.

»De göra aldrig några långa resor», sade gladan och log. »De göra aldrig hvad de från början ämnat. *Bandar-log* äro alltid begifna på något nytt och älska ombyte. Om mina ögon icke bedraga mig, så tror jag, att de i dag hittat på någonting, som de själfva få värst af, ty

Baloo är ingen dufunge, och Bagheera duger till att fälla annat än getter.»

Och så vaggade hon af och an på vingarna med klorna uppdragna under sig.

Emellertid rasade Baloo och Bagheera af vrede och sorg. Bagheera klättrade, som han aldrig klättrat förr, men de späda grenarna brusto under honom, och han halkade ned med fullt af bark mellan klorna.

»Hvarför varnade du icke människobarnet?» röt han åt Baloo, som luffat af i traf för att hinna upp aporna. »Hvad tjänade det till att till hälften slå ihjäl honom, då du icke varnade honom för en sådan fara som denna?»

»Skynda på, skynda på, vi — vi ska' nog taga fatt på dem!»

»Med din fart! Nej, en sårad ko springer om dig. Du laginskärpare, du barnplågare — springer du så där, så spricker du snart. Sätt dig ned och tänk! Uppgör en plan! Det är icke skäl att nu jaga dem. Det kunde falla dem in att släppa honom, om vi komme för nära inpå dem.»

»Arrrula! Hooo! Kanske ha de redan släppt honom, för att de funnit honom för tung. Hvem kan lita på *bandar-log?* Lägg döda flädermöss på mitt hufvud! Gif mig svarta ben att knapra på! Rulla mig i vilda bisvärmar, så att jag må bli ihjälstungen, och begraf mig med hyenan, ty jag är den olyckligaste af björnar. Arrrulala! Hoahoo! O, Mowgli, Mowgli! Hvi varnade jag dig icke för apfolket i stället för att traktera dig med örfilar! Kanhända trumfade jag på honom *så*, att han glömde dagens läxa. Då är han hjälplös i djungeln, hjälplös utan mästarorden!»

Baloo satte ramarna för öronen och vaggade klagande fram och tillbaka.

»Asch, han upprepade ju fullt riktigt alla mästarorden för mig för en liten stund sedan», sade Bagheera otåligt. »Hvad tror du djungeln skulle tänka, om jag, svarta pantern, började anfäkta mig och tjuta som Sahi, piggsvinet?»

»Jag frågar litet efter hvad djungeln tänker. Kanske är Mowgli död vid det här laget.»

»Så vida de icke för ro skull släppa honom, så att han faller och slår ihjäl sig, eller de af ren tanklöshet döda honom, fruktar jag intet för människobarnet. Han är klok och väl undervisad, och framför allt han har ögon, som sätta skräck i djungelns folk. Men — och det är det värsta — han är i *bandar-logs* våld, och emedan de lefva i träden, ha de ingen respekt för vårt folk.» Bagheera slickade eftertänksamt sin ena framtass.

»En sådan stolle jag är, en sådan gammal tjockhufvad stolle», sade Baloo och tog hastigt ramarna från öronen. »Det är sant som Hathi, den vilda elefanten, säger: 'Enhvar har sin att frukta'. *Bandar-log* frukta Kaa, klippormen. Han klättrar lika bra som de. Han stjäl apungar nattetid. Blott man hviskar hans namn, darra deras gemena svansar. Låtom oss uppsöka Kaa!»

»Hvad tror du han vill göra för oss? Han tillhör icke vår stam, ty han har inga fötter, och hans ögon äro mycket onda.»

»Han är mycket gammal och mycket listig. Han är framför allt ständigt hungrig», sade Baloo med tillförsikt. »Lofva honom blott en mängd getter!»

»Han sofver drygt en månads tid, sedan han väl fått sig ett mål. Kanhända sofver han nu, och äfven om han är vaken, föredrar han möjligen att själf döda sina getter.» Bagheera hade mycket litet reda på Kaa och var följaktligen tveksam.

»I så fall torde du och jag, om vi slå oss tillsamman, du gamle jägare, kunna förmå honom att taga reson.» Här gnuggade Baloo sin något urblekta bog mot pantern, och så begåfvo sig båda i väg att uppsöka Kaa, pytonormen.

De funno honom utsträckt på en varm klipphäll, gassande sig i eftermiddagssolen och prålande i sin nya dräkt; han hade lefvat i afskildhet under de senaste tio dygnen, ty han hade ömsat skinn, och nu var han verkligen präktig. Han sköt fram sitt trubbiga hufvud utefter marken och ringlade sin trettio fot långa kropp i fantastiska krokar och slingor samt slickade sig om läpparna vid tanken på sin blifvande middagsmåltid.

»Han har icke ätit», sade Baloo och grymtade belåtet, så snart han fick ögonen på den vackert glänsande, brunfläckiga, gula dräkten. »Tag dig i akt, Bagheera! Han ser icke särdeles väl nyss efter skinnombytet, och hans utfall är mycket snabbt.»

Kaa var ingen giftig orm — han såg ned på giftormarna och betraktade dem som fega —, men hans styrka låg i omslingringen, och hade han väl en gång virat sina kraftiga ringar omkring någonting lefvande, så var det icke vidare värdt att tala om saken.

»Lycka på jakten!» ropade Baloo och satte sig på bakbenen med ramarna i vädret.

Likt alla ormar af det slaget var Kaa en smula döf och hörde till en början icke ropet. Därpå rörde sig hans kropp på stället i våglinier, nacken höjdes, hufvudet trycktes mot marken, och det syntes, att han höll sig beredd att möta alla oförutsedda händelser.

»Lycka önskas äfven eder!» svarade han. »Jaså, är det Baloo; hvad för dig hit? Lycka till, Bagheera! Åtminsstone en af de tre här i laget är i behof af föda. Veten I, om något villebråd är uppe? Hafven I lagt märke

till någon hind eller i nödfall någon ung bock? Jag är så tom som en uttorkad brunn.»

»Vi äro stadda på jakt», sade Baloo likgiltigt. Han visste, att det icke var lönt att fjäska, då man hade att göra med Kaa. Denne var därtill alltför stor.

»Tillåten mig att göra eder sällskap», sade Kaa. »Ett slag mer eller mindre betyder ingenting för dig, Bagheera, icke heller för dig, Baloo, men jag — jag måste bli liggande på lur flera dagar på en skogsstig eller klättra en half natt för att få tag i en liten apa. Puuh! Grenarna äro sig icke lika som i mina unga dagar. Murkna grenar och torra kvistar träffar man på öfverallt.»

»Möjligen beror det till någon del af din tyngd», sade Baloo.

»Jag är ganska lång — ganska lång, det kan icke nekas», sade Kaa med en viss stolthet. »Det oaktadt ligger felet hos den nyvuxna skogen. Det var icke långt ifrån att jag fallit, då jag var på min sista jakt, icke långt ifrån, och bullret, som uppstod då jag halkade — jag hade icke slingrat stjärten nog fast kring trädet — väckte *bandar-log*, och de gåfvo mig fula öknamn».

»Fotlösa, gula jordmask», mumlade Bagheera under morrhåren, liksom sökte han draga sig något till minnes.

»Ssssss! Ha de kallat mig för det?» utbrast Kaa.

»Jag tyckte, att de tillropade oss något dylikt, då det sist var fullmåne, men vi gifva icke akt på dem. De hitta på allt möjligt, till och med att du tappat tänderna och icke vågar dig på något djur, som är större än en killing, emedan — de ha då ingen skam i sig de där *bandar-log* — du är rädd för bockarnas horn.» Detta sade Bagheera med mild stämma.

Nu är det så, att en orm, framför allt en gammal försiktig pytonorm som Kaa, ytterst sällan visar, att han är vred, men både Baloo och Bagheera kunde se, huru de

stora musklerna på ömse sidor om Kaas hals krusade sig och svällde ut.

»*Bandar-log* ha begifvit sig till annan mark», sade han sakta. »Då jag kom fram i solen i dag, hörde jag dem hojta bland trätopparna.

»Det är — det är just *bandar-log*, som vi nu förfölja», sade Baloo, men orden liksom fastnade i halsen på honom, ty så vidt han kunde minnas, var detta första gången någon af djungelns folk erkänt sig hysa intresse för apornas tilltag.

»Tvifvelsutan är det i så fall ingen bagatell, som förmår tvenne sådana jägare — ledare inom egen djungel, icke sant? — att följa *bandar-logs* spår», inföll Kaa mycket artigt, under det han höll på att spricka af nyfikenhet.

»För all del», började Baloo, »jag är ingenting annat än en gammal och stundom ganska försumlig lärare i lag och författningar, anställd vid vargflocken på Seeoneebergen, och Bagheera —»

»Är Bagheera», sade svarta pantern och bet ihop tänderna så att det smällde, ty han ansåg ödmjukhet som hyckleri. »Saken, Kaa, förhåller sig på följande sätt: de där nöttjufvarna och palmbladsplockarna ha stulit vårt människobarn, som du kanhända hört omtalas.»

»Jag hörde af Sahi, som ibland är en smula närgången på grund af sina piggar, att en människovarelse skulle blifvit upptagen i en vargflock, men jag satte ingen tro därtill. Sahi är full af historier, halft hörda och mycket illa berättade.»

»Men det är likväl sant. Ett sådant människobarn som detta har aldrig tillförne funnits», sade Baloo. »Han är den bäste, visaste och djärfvaste af alla, min egen lärjunge, och kommer en dag att göra Baloos namn äradt

i alla djungler. Dessutom är det så, att jag — vi älska honom, Kaa.»

»Ts, ts!» sade Kaa. »Äfven jag vet, hvad kärlek är», han vaggade af och an med hufvudet, »och jag kunde förtälja saker . . .»

»Som det erfordras en stjärnklar natt och släckt hunger för att till fullo uppskatta», inföll Bagheera hastigt. »Vårt människobarn är nu i händerna på *bandar-log*, och det är oss väl bekant, att af alla djungelns folk är det ingen de frukta mer än Kaa.»

»Ingen mer än mig, och därtill ha de sina goda skäl. Pratsjuka, narraktiga och fåfänga äro aporna, fåfänga, narraktiga och pratsjuka äro de. Ett människobarn, som råkat i händerna på dem, är i sanning illa ute. De tröttna på de nötter, de plockat, och kasta dem ifrån sig. De släpa en half dag på en gren i tanke att däraf göra någonting präktigt, och så bryta de i tu den. Jag afundas icke människobarnet. Hur var det de kallade mig? Var det en gul fisk?»

»De kallade dig en mask, en jordmask», sade Bagheera, »och mycket annat därtill, som jag för skams skull icke kan upprepa.»

»Vi måste gifva dem en minnesbeta, så att de lära sig att tala väl om sina öfverherrar. Aaa—ssp! En minnesbeta, som känns. Nåå, åt hvilket håll begåfvo de sig med pojkvalpen?»

»Djungeln allena vet det — jag tror de foro mot solnedgången», sade Baloo. »Vi trodde, det var dig bekant, Kaa.»

»Mig? Hvarför så? Jag tar dem, då de komma i min väg, men jag jagar icke *bandar-log*, ej heller grodor, ej heller det gröna skummet på träsken. Hsss!»

»Upp, upp! Upp, upp! Hillo, illo, se upp, Baloo af Seeonee-flocken!»

Baloo vände på hufvudet för att upptäcka, hvarifrån ropet kom, och fick se Kil, gladan, som kom nedsväfvande med undersidan af de utspända vingarna belyst af solen. Tiden var nästan inne för Kil att gå till sängs, men hon hade genomsökt djungeln på spaning efter björnen och icke fått syn på honom förrän nu, ty löfverket var så tätt.

»Hvad är det fråga om?» sade Baloo.

»Jag har sett Mowgli bland *bandar-log*. Han bad mig säga dig det. Jag hade ögat på dem. *Bandar-log* ha fört honom öfver floden till apstaden Kalla hålorna. Kanhända dröja de där en natt, kanhända tio nätter, kanhända en timme blott. Jag har sagt till flädermössen att hålla utkik under natten. Se där mitt budskap! Lycka på jakten önskar jag eder alla där nere.»

»Full kräfva och djup sömn önskas dig, Kil!» ropade Bagheera. »Jag skall komma ihåg dig, då jag härnäst dödar, och lämna hufvudet åt dig ensam, du bästa af glador!»

»Ingen orsak, ingen orsak. Gossen var i besittning af mästarordet. Det var det minsta jag kunde göra för honom», och Kil höjde sig i cirklar mot sin hviloplats.

»Gossen har icke glömt att bruka sin tunga», sade Baloo och skrockade af stolthet. »Nog är det märkvärdigt, att den, som är så liten, kan komma ihåg fåglarnas mästarord, då aporna svänga honom mellan träden!»

»De voro med sådan fasthet inpluggade!» sade Bagheera. »Men jag är stolt öfver honom, och nu måste vi begifva oss af till Kalla hålorna.»

De visste alla, hvar den staden var belägen, men sällan gingo några af djungelns folk dit, ty det, som benämndes Kalla hålorna, var en gammal öde stad, förlorad och begrafven i djungeln, och det händer icke ofta, att fyrfota djur begagna sig af en plats, som fordom varit ett tillhåll för människor. Vildsvin göra det väl men

icke de jagande stammarna. För öfrigt bodde aporna där, för så vidt de kunde sägas bo någonstädes, och intet djur, som hade aktning för sig själft, kom inom synhåll af Kalla hålorna utom vid tid af ihållande torka, då de till hälften förstörda cisternerna och reservoirerna hade något vatten att bjuda.

»Det är en half natts resa dit, hur snabbt vi än färdas», sade Bagheera, och Baloo såg mycket betänksam ut.

»Jag skall skynda mig, så mycket jag orkar», sade han ängsligt.

»Vi våga icke vänta på dig. Kom efter Baloo! Vi måste vara snabbfotade, Kaa och jag.»

»Med eller utan fötter kilar jag lika fort som du på dina fyra», sade Kaa kort. Baloo gjorde ett försök att skynda sig men måste flämtande sätta sig ned, och så lämnade de honom efter, under det Bagheera ilade fram i sträckt pantergalopp. Kaa sade ingenting, men hur fort än Bagheera satte af, hade han den stora pytonormen bredvid sig. Då de kommo till en bred bäck, fick Bagheera försprång, ty han hoppade öfver den, då däremot Kaa måste simma med hufvudet och två fot af halsen ofvan vattnet. Sedan Kaa väl kommit öfver, upphann han pantern.

»Vid det krossade lås, som befriade mig», sade Bagheera, då det började skymma, »du är icke långsam af dig.»

»Jag är hungrig», sade Kaa. »Därtill kallade de mig ju en spräcklig groda.»

»En mask, en jordmask, och gul till på köpet.»

»Sak samma. Vi gå vidare», och det var, som om Kaa runnit fram på marken. Hans fasta blick fann genaste vägen, och han följde den.

Apfolket i Kalla hålorna hade ingen tanke på Mowglis vänner. De hade fört gossen till den förlorade staden och voro för tillfället mycket nöjda med sig själfva och sitt verk. Mowgli hade aldrig förr sett en indisk

stad, och ehuru den han nu såg endast bestod af ruiner, föreföll den honom mycket präktig och högst underbar. Den låg på en kulle och hade långt tillbaka i tiden blifvit uppbyggd af en konung. Ännu kunde man spåra de chausséer, som ledde till de förfallna portarna, på hvilkas nötta, rostiga gångjärn några bjälkbitar ännu hängde kvar. Träd hade skjutit upp mellan murarna och trängt ut genom dessa, tinnarna voro nedfallna och frätta af tidens tand, och genom tornfönstren stucko slingerväxter ut, som i yfviga knippen hängde ned utefter murarna.

Ett stort palats utan tak låg på kullens krön. De dithörande gårdarnas och springbrunnarnas marmor var söndrig och fläckad af rödt och grönt, och till och med den grofva stenläggningen i den kungliga elefantgården var uppbruten af gräs och ungträd. Från palatset hade man utsikt öfver de otaliga rader af hus utan tak, som bildade staden och som togo sig ut som tomma, svarta vaxkakor; därifrån såg man äfven ett oformligt stenblock, som varit en afgud, uppställd på torget, där fyra vägar mynnade ut, fördjupningar och gapande hål vid gathörnen, där de offentliga brunnarna fordom varit, och splittrade kupoler af tempel, från hvilkas sidor vilda fikonträd sköto fram. Aporna kallade platsen för sin stad och låtsade förakta djungelns folk, därför att de bodde i skogen. De förstodo likväl alls icke byggningarnas ursprungliga ändamål och visste icke heller, huru de skulle begagna sig af dem. De brukade slå sig ned i förhallen till konungens rådsal och sitta där och klia sig och låtsa, att de voro människor, eller ock sprungo de ut och in i de taklösa husen och hopsamlade gipsstycken och andra gamla spillror af ornament, som de gömde i en vrå för att sedan glömma, hvar de gjort af dem, och börja att skrika och slåss utan rim och reson, tills de plötsligt

upphörde äfven med det för att lekande rusa upp- och nedför terrasserna i den kungliga trädgården, där de på nojs skakade törnros- och orangeträden för att se, hur det såg ut, då blommorna och frukterna föllo. De genomsökte alla gångar och mörka vägar inom palatset, liksom de hundratals små mörka rummen, men aldrig mindes de, hvad de sett eller icke sett. Och så drefvo de omkring en och en, parvis, eller i hopar och smickrade hvarandra med att de betedde sig alldeles som människor. De drucko vid cisternerna och smutsade ned vattnet, och så började de åter att slåss, tills de i stora skaror rusade tillsammans skrikande: »I djungeln finnas inga så visa, goda, snillrika, starka och milda som *bandar-log*.» Och så började de på samma sätt om igen, tills de tröttnade på staden och återvände till trädtopparna i förhoppning att blifva bemärkta af djungelns folk.

Mowgli, som uppfostrats under inflytande af djungelns lag, hade icke sinne för detta lif. Det var sent på eftermiddagen, som aporna släpat Mowgli till Kalla hålorna, och i stället för att på förståndigt sätt gå till hvila efter den långa resan togo de hvarandra i hand och begynte dansa och sjunga sina narraktiga sånger. En af aporna steg fram och höll ett tal, hvari han förklarade, att Mowglis tillfångatagande betecknade ett nytt skede i *bandar-logs* historia, ty Mowgli skulle lära dem att sammanfläta käppar och rör till skydd mot regn och köld. Mowgli plockade af några bladslingor och började sammanfoga dem till ett flätverk. Aporna försökte göra efter det, men inom några minuter tröttnade de och roade sig då med att draga sina vänner i svansarna eller hoppa på händer och fötter, samtidigt hostande af alla krafter.

»Jag vill ha mat», sade Mowgli. »Jag är en främling i denna del af djungeln. Skaffen mig föda eller tillåten mig att jaga.»

Tjugu till trettio apor satte i väg för att hämta nötter och frukter af det vilda melonträdet åt honom, men på vägen blefvo de oense och började slåss, och sedan tyckte de, att det var alltför besvärligt att gå tillbaka med hvad som blifvit kvar af frukten. Mowgli var öm i hela kroppen och ond så väl som hungrig. Han ströfvade omkring i den öde staden, allt emellanåt höjande främlingens jaktrop, men ingen besvarade det, och så tyckte han, att han verkligen kommit till ett bra dåligt ställe. »Allt hvad Baloo sade om *bandar-log* är sant», tänkte han i sitt stilla sinne. »De hafva ingen lag, intet jaktrop, inga anförare — ingenting annat än meningslösa uttryck och små tjufaktiga händer. Om jag svälter ihjäl eller blir dödad här, är det mitt eget fel. Men nog skall jag försöka att komma tillbaka till min egen djungel. Nog kommer Baloo att slå mig, men bättre det än att springa efter kringflygande rosenblad med *bandar-log*.»

Knappt hade han nått fram till stadsmuren, förrän aporna drogo honom tillbaka under förklaring, att han icke anade, hur lycklig han var, och så nöpo de honom, för att han skulle blifva tacksam. Han bet ihop tänderna och teg men måste följa de hojtande aporna till en terrass, belägen ofvanför de röda sandstensreservoirerna, som stodo halffulla med regnvatten. Midt på terrassen stod en ganska förfallen paviljong af hvit marmor, som uppbyggts för drottningar, som dött för många hundra år sedan. Det hvälfda taket hade fallit in och afstängt den underjordiska väg, som ledde dit från palatset och som drottningarna brukade begagna; själfva väggarna voro af konstrikt arbetad marmor, som bildade ett det allra vackraste, mjölkhvita skulpturverk, i hvilket strålade agat och karneol, jaspis och lasursten, och då månen höjde sig bakom kullen, liknade skuggorna af den genombrutna marmorn ett praktfullt broderi i svart sammet.

Ehuru öm i lederna, sömnig och hungrig, kunde Mowgli icke låta bli att skratta, då *bandar-log*, väl tjugu i taget, började berätta honom, huru stora och visa, starka och goda de voro, och hur dåraktig han var, som ville lämna dem. »Vi äro stora! Vi äro fria! Vi äro märkvärdiga! Vi äro det underbaraste folk i hela djungeln! Vi säga det alla, och då måste det vara sant», skreko de. »Eftersom detta är någonting du icke hört förr, och efter du kan upprepa våra ord för djungelns folk, så att de framdeles må gifva akt på oss, så skola vi förtälja dig allt, som rör vår förträfflighet och våra dygder.» Mowgli motsade dem icke, och så samlade sig aporna, hundra sinom hundra, på terrassen för att lyssna till sina talare, då dessa sjöngo *bandar-logs* lof, och så snart en talare stannade för att hämta andan, ropade hela massan: »Det är sant, vi veta det alla!» Mowgli nickade och blinkade och svarade »ja», då de tillfrågade honom om något, och i hans eget hufvud hvirflade allt omkring af larmet. »Tabaqui, schakalen, har troligen bitit dem, hela sällskapet», sade han för sig själf, »och nu äro de galna allesammans. Detta är säkert *dewanee* — galenskap. Sofva de då aldrig? Nu strax går ett moln öfver månen. Om det bara är stort nog, så försöker jag springa min väg i mörkret. Men jag är så trött.»

Det var två goda vänner, som gåfvo akt på det molnet, nämligen Bagheera och Kaa, som lågo i den uttorkade löpgrafven nedanför stadsmuren. De visste noggsamt, att apfolket i massa är farligt, och de ville icke onödigtvis utsätta sig för någonting ledsamt. Aporna slåss aldrig, så vida de icke kunna ställa hundra mot en, och det är en proportion, som icke behagar mången i djungeln.

»Jag ger mig af till västra muren», sade Kaa hviskande; »därifrån sluttar marken, hvilket är fördelaktigt

för farten. På *min* rygg akta de sig för att kasta sig i hundratal, men...»

»Jag känner till saken», sade Bagheera. »Det vore godt, om Baloo vore här, men vi få göra hvad vi kunna. Då det där molnet täcker månen, går jag till terrassen. De tyckas där rådpläga om gossen.»

»Lycka på jakten», sade Kaa bistert och ringlade af till västra muren. Händelsevis var denna den minst förfallna, och det dröjde en stund, innan den stora ormen kunde finna vägen uppför stenarna. Nu stod molnet framför månen, och just som Mowgli undrade, hvad han skulle taga sig till, hörde han Bagheeras lätta steg på terrassen. Nästan ljudlöst hade svarta pantern sprungit uppför höjden och slog — han aktade sig för att förslösa tiden med att bita — till höger och vänster bland aporna, som omringade Mowgli i väl femtio till sextio led. Ett tjut af fasa och raseri uppstod, men då Bagheera trampade på de nedrullande, sparkande kropparna, hördes en apa ropa: »Han är ju ensam! Döda honom!» En knuffande, bitande, rifvande, slitande, dragande massa af apor slöt sig öfver Bagheera, under det fem eller sex grepo Mowgli, släpade honom öfver lusthusets vägg och stötte ned honom genom hålet på den infallna kupolen. En människolärd gosse skulle slagit sig illa i fallet, som var på femton fot, men Mowgli föll, som Baloo lärt honom, och kom ned på fötterna.

»Dröj där nere, till dess vi dödat dina vänner», ropade aporna; »sedan skola vi roa oss med dig, så vida gift-folket låter dig lefva.»

»Vi äro af samma blod, I och jag», sade Mowgli hastigt. Det var ormarnas lösen. Han hörde, hur det tisslade och tasslade i skräphögarna och upprepade för säkerhets skull mästarordet ännu en gång.

»Just ssså! Ned med hattarna», hväste en fem, sex röster. Hvarje ruin i Indien blir, förr eller senare, ett tillhåll för ormar, och hela lusthuset krälade af cobror. »Stå stilla, lille broder, ty dina fötter kunde skada oss.»

Mowgli höll sig så stilla han kunde, tittade ut genom den genombrutna marmorn och lyssnade till det rasande stridslarmet kring Bagheera — tjuten, snattrandet och knuffningarna jämte svarta panterns hesa, grofva hostningar, då han bockade, backade, vred sig och dök ned under fiendernas hopar. Det var för första gången, sedan han föddes, som Bagheera slogs för lifvet.

»Baloo måste vara i närheten; icke har Bagheera kommit ensam», tänkte Mowgli; och så ropade han högt: »Till dammen, Bagheera, rulla dig fram till dammen och dyk ned däri! Närma dig vattnet!»

Bagheera hörde orden, och medvetandet om att Mowgli var i säkerhet gaf honom nytt mod. Han arbetade sig fram med förtviflans styrka tum för tum i riktning mot reservoirerna, inom sig oviss om utgången. Då höjde sig från den bristfälliga muren närmast djungeln Baloos brummande krigsrop. Den gamla björnen hade luffat på så godt han kunnat men först nu hunnit fram. »Bagheera», ropade han, »nu är jag här. Jag klättrar allt hvad jag orkar; jag kommer! Ahuoora! Stenarna halka undan! Vänta, så skolen I få se på annat, I nedriga markattor, *bandar-log!*» Flämtande uppnådde han terrassen för att till hufvudet försvinna i en våg af apor, men tvärt satte han sig på bakbenen, bredde ut framtassarna och omfamnade så många apor han kunde få tag om, och så började han slå; plask, plask, plask lät det, som då vattenhjulets skoflar träffa vattnet. Ett brak och en plaskning underrättade Mowgli om att Bagheera slagit sig igenom till dammen, i hvars djup aporna icke

kunde följa honom. Pantern låg och flämtade med hufvudet nätt och jämt ofvan vattnet, under det aporna samlat sig på de röda trappstegen, i tre led på hvarje, guppande af raseri, färdiga att från alla sidor kasta sig öfver honom, i händelse han skulle försöka att komma Baloo till undsättning. Då var det, som Bagheera lyfte sin drypande käke och i förtviflan till eget skydd utstötte ormarnas mästarord: »Vi äro af samma blod, I och jag.» Han trodde nämligen, att Kaa i sista stunden dragit sig undan. Icke ens Baloo, halfkväfd som han var af apmassorna på terrassens utkant, kunde underlåta att draga på smilbandet, då han hörde svarta pantern ropa på hjälp.

Kaa hade med knapp nöd banat sig väg öfver västra muren och kommit upp med en knyck, som lossade en stenplatta i murkappan, så att den rullade ned i grafven. Han ämnade icke lämna något af sina naturliga företräden obegagnadt, rullade därför ihop sig och sträckte åter ut sig ett par gånger för att försäkra sig om att hvarje fot af hans kropp var i tjänstbart skick. Alltjämt fortgick striden mellan Baloo och aporna, flockarna kring cisternen tjöto åt Bagheera, och Mang, flädermusen, flög omkring och förde underrättelser från stridsfältet djungeln rundt, tills själfva Hathi, den vilda elefanten, började trumpeta, spridda horder af apfolk vaknade och kommo skuttande på trädvägarna till sina kamraters hjälp i Kalla hålorna, och stridens larm väckte alla dagfåglarna på flera mils omkrets. Då sköt Kaa fram, rakt och snabbt, lysten att döda. Pytonormens styrka i striden består i den drifvande kraften i hufvudets utfall, som bestämmes af kroppens hela styrka och tyngd. Om man tänker sig en lans eller en murbräcka eller en hammare af nära $1/2$ tons tyngd, satt i rörelse af ett kallt beräknande förstånd inneboende i skaftet, så får

man ett slags föreställning om Kaa, då han for fram i striden. En fyra till fem fot lång pytonorm kan slå omkull en karl, om han träffar honom midt i bröstet, och Kaa var, som vi veta, trettio fot lång. Hans första slag drefs in i kärnan af truppen, som omgaf Baloo, och kom så många att bita i gräset, att något vidare slag var obehöfligt. Aporna skingrade sig under rop af: Kaa! Det är Kaa! Fly! Fly!

Kaa hade varit en buse för apor i många generationer. De äldre hade berättat historier för de unga om Kaa, nattjufven, som kunde slingra sig fram på grenarna, tyst som växande mossa, och för hvilken det var en småsak att stjäla bort de starkaste apor, som någonsin funnits till. De hade förtäljt, huru han kunde gifva sig utseende af en gammal gren eller murken stubbe och narra de allra visaste, tills plötsligen grenen fångade dem. Kaa var för aporna inbegreppet af allt ondt, som fanns i djungeln, ty ingen af dem kände gränserna för hans makt, ingen af dem kunde se honom i ansiktet, och ingen hade någonsin lefvande kommit från hans omslingring. Alltså — de sprungo upp, stammande af rädsla, och satte sig på murarna och taklisterna, och Baloo drog en suck af lättnad. Hans päls var visserligen tjockare än Bagheeras, men betydligt illa medfaren hade den dock blifvit. Då öppnade Kaa för första gången munnen och uttalade ett enda, långt, hväsande ord. De apor, som ännu voro på afstånd från platsen men skyndat till Kalla hålornas försvar, stannade på fläcken och kröpo ihop, så att grenarna böjde sig och knakade under deras tyngd. Aporna på murarna och på de öde husen hejdade sina tjut, och vid tystnaden, som lägrade sig öfver staden, hörde Mowgli, huru Bagheera ruskade af sig vattnet, då han kommit upp ur dammen. Sedan utbröt larmet å nyo. Aporna började åter röra på sig; de kläng-

de sig fast kring halsarna på de stora afgudabelätena och utstötte gälla skrin, då de skuttade af längs de krenelerade murarna. Under tiden hoppade och dansade Mowgli i lusthuset och kikade ibland ut genom gallerverket, hvisslande på ugglemaner mellan framtänderna för att gifva till känna sitt hån och förakt.

»Skaffa ut människobarnet ur fällan; jag orkar icke mera», flämtade Bagheera. »Låtom oss taga pojkvalpen med oss och gå vår väg, innan vi åter blifva anfallna.»

»De komma icke att röra sig, förrän jag befaller. Stilla. Ssså!» Vid Kaas hväsande blef det åter tyst i staden. »Jag kunde icke komma förr, broder, men jag *tror* jag hörde dig ropa?» Detta till Bagheera.

»Det är möjligt, att ett rop undföll mig under striden», svarade Bagheera. »Är du sårad, Baloo?»

»Det kändes, som om de slitit mig i hundra björnbitar», sade Baloo och skakade på benen i tur och ordning. »Oao! Jag är öm i lederna. Kaa, jag anser, att vi ha dig att tacka för att vi ännu lefva, Bagheera och jag.»

»Ingen orsak! Hvar är den lille mannen?»

»Här är jag, inne i en fälla. Jag kan icke klättra upp till hålet», skrek Mowgli. Det hvälfda taket låg öfver honom.

»Tag honom härifrån. Han dansar som Mor, påfågeln. Han trampar kanske ihjäl våra ungar», sade cobrorna.

»Ha!» skrattade Kaa. »Den där tycks ha vänner öfverallt. Drag dig tillbaka, lille man, och gömmen eder, I medlemmar af ormfolket. Jag ämnar krossa väggen.»

Kaa granskade sorgfälligt väggen, tills han i marmorns rosverk upptäckte en glanslöst ställe, som angaf en svag punkt, gjorde så några lätta knyckar på nacken för att komma på lagom afstånd, höjde därefter omkring

sex fot af kroppen från marken och riktade fem eller sex väldiga stötar mot rosverket, som brast och föll samman i grus och spillror. Mowgli hoppade ut och kastade sig mellan Baloo och Bagheera, med en arm om hvarderas hals.

»Har du gjort dig illa?» frågade Baloo och omfamnade honom kärleksfullt.

»Jag är öm i kroppen och hungrig och har nog fått många blåmärken. Men, o, hvad de gått illa åt eder, mina bröder! I ären blodiga.»

»Äfven andra äro det», sade Bagheera, slickande sig om nosen och blickande åt terrassen och cisternen, där de i striden dödade aporna lågo.

»Betyder ingenting, alldeles ingenting, om bara du är i säkerhet, du min stolthet, min egen lilla groda», gnällde Baloo.

»Den saken skola vi framdeles tala om», sade Bagheera torrt. Mowgli tyckte alls icke om den tonen. »Här, Mowgli, ser du Kaa, som vi hafva att tacka för stridens utgång och som räddat ditt lif. Tacka honom i öfverensstämmelse med seden hos oss!»

Mowgli vände sig om och fick se den stora pytonormen, hvars hufvud sköt upp en fot öfver hans eget.

»Såå, detta är den lille mannen», sade Kaa. »Mjukt och fint är hans skinn, och han liknar något *bandarlog*. Akta dig, min lille man, så att jag icke tar dig för en apa, om jag träffar dig någon gång i skymningen, sedan jag nyss bytt skinn.»

»Vi äro af samma blod, du och jag», svarade Mowgli. »I natt har jag fått lifvet af din hand. Hvad jag fäller på jakten är ditt, när helst du är hungrig, o Kaa!»

»Jag tackar dig, lille broder», sade Kaa, ehuru det lyste till i ögat på honom. »Och hvad månd' väl en så tapper jägare fälla? Jag anhåller att få följa efter nästa gång han begifver sig ut.»

»Jag fäller icke några djur, jag är för liten, men jag drifver fram getter för dem, som förstå sig på, huru de skola bära sig åt. Känner du dig någon gång tom, så kom till mig, och du skall få se, att jag talar sanning. Jag kan begagna dessa», sade han och räckte fram händerna, »och kommer du någonsin i fällan, så kan jag möjligen betala min skuld till dig, kanske också till Bagheera och Baloo. Jag önskar eder alla lycka på jakten, I, mina mästare!»

»Icke illa!» brummade Baloo, ty Mowglis sätt att framföra sin tacksägelse var verkligen mycket näpet. Pytonormen lade ett ögonblick helt lätt sitt hufvud på Mowglis axel. »Ett modigt hjärta och en höfvisk tunga», sade han. »Du kommer att gå långt inom djungeln med dessa egenskaper, min lille man. Men skynda dig nu härifrån med dina vänner. Gå till hvila, ty månen sjunker snart under horisonten, och hvad sedan följer är icke nyttigt för dig att se.»

Månen höll på att gå ned bakom kullarna, och de darrande apornas raaer liknade trasiga fransar, som kantade murar och tinnar. Baloo gick ned till dammen och tog sig några klunkar, och Bagheera började ordna sin päls, då Kaa gled fram på terrassens midt och slog samman käkarna med en smäll, som ådrog honom alla apornas blickar.

»Månen går ned», sade han. »Är det ännu så ljust, att I kunnen se?»

Från alla murarna ljöd det, som då vinden susar i trädtopparna. »Vi kunna se, o Kaa!»

»Godt. Nu börjar dansen. Kaas hungerdans. Sitten stilla och gifven akt!» Två eller tre gånger rörde han sig i en väldig ring, med hufvudet vaggande åt sidorna. Sedan började han lägga kroppen i öglor och åttor samt mjuka, flytande trianglar, som öfvergingo i

kvadrater, femsidiga figurer och spiraler, utan ett ögonblicks hvila, utan brådska och utan afbrott i det sakta, surrande lätet. Mörkret tilltog och de släpande, växlande ringlarna kunde icke längre skönjas, man hörde endast rasslet af fjällen.

Baloo och Bagheera stodo som förstenade och mumlade sakta, under det nackhåren reste sig. Mowgli bara tittade och undrade.

»*Bandar-log*», ljöd slutligen Kaas röst, »kunnen I, utan min befallning, röra hand eller fot? Svaren!»

»Utan din befallning, o, Kaa, kunna vi röra hvarken hand eller fot!»

»Godt. Ett steg närmare.»

Aplinierna rörde sig hjälplöst framåt, och äfven Baloo och Bagheera skredo stelt ett steg närmare till Kaa.

»Närmare», hväste Kaa, och åter rörde de sig alla.

Mowgli fattade tag i Baloo och Bagheera för att få dem därifrån. Då ryckte de tvenne stora djuren till, som om de vaknade från en dröm.

»Håll din hand på min sida», hviskade Bagheera. »Håll den kvar, annars måste jag gå tillbaka, tillbaka till Kaa. Hu!»

»Det är ju bara gubben Kaa, som ligger och ringlar sig i stoftet», sade Mowgli. »Kom, så gå vi vår väg!» och de tre vännerna smögo sig bort genom en öppning i muren mot djungeln.

»Uff!» sade Baloo, då han åter befann sig under de tysta träden. »Aldrig mer ingår jag förbund med Kaa», och så skakade han på sig riktigt grundligt.

»Han vet mer än vi», sade Bagheera darrande. »Hade det dröjt litet till, så hade jag spatserat in i gapet på honom.»

»Den vägen komma många att taga, innan månen går upp härnäst», sade Baloo. »Han får skäl att rosa jakten, efter sitt sätt att se saken.»

»Men hvad betyder allt det där?» frågade Mowgli, som var alldeles oberörd af pytonormens tjuskraft. »Jag såg ingenting annat än en stor orm, som låg och ringlade sig meningslöst, tills det blef alldeles mörkt. Och han hade stött sig på nosen! Ha ha ha!»

»Mowgli», sade Bagheera strängt, »han hade stött sig på nosen för *din* skull, liksom jag blifvit biten i öronen, sidorna och tassarna och Baloo i halsen och bogarna för *din* skull. Det dröjer mången god dag, innan vare sig Baloo eller Bagheera kan få nöje af att jaga.»

»Betyder minus», sade Baloo, »människobarnet är räddadt.»

»Sant; men den tid, som kunnat användas till god jakt, är förlorad, och vi ha fått vidkännas månget sår och förlorat mycket hår — jag är nästan barskrapad på ryggen. Hvad värre är, min ära har lidit, ty, kom ihåg det, Mowgli, jag, svarta pantern, var tvungen att kalla Kaa till min hjälp, och både Baloo och jag blefvo ju tjusade som småfåglar af hungerdansen. Allt detta, människobarn, kom sig af din lek med *bandar-log*.»

»Det är sant, det är sant», sade Mowgli bedröfvad. »Jag är en stygg pojkvalp och min mage är orolig i mig.»

»Hm! Hvad säger djungelns lag, Baloo?»

Baloo ville icke skaffa Mowgli vidare ledsamheter, men han kunde icke tumma på lagen, därför sade han sakta: »Sen ånger afvänder icke straff. Men kom ihåg, Bagheera, att han är en liten krake.»

»Det skall jag icke glömma, men han har ställt till ofog, och slag måste utdelas. Mowgli, har du något att anföra till ditt försvar?»

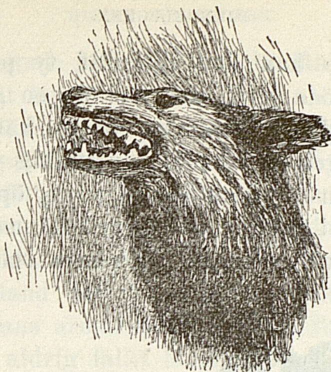
»Nej, jag har burit mig illa åt. Baloo och du ären sårade. Det är rättvist.»

Bagheera gaf honom några klappar efter en panters sätt att döma. De skulle knappt ha väckt en af hans egna ungar från sömnen. För en sju års pys kunde de dock gälla för en så pass grundlig afbasning, som litet hvar helst skulle se att han sluppe. Då det väl var öfverståndet, nös Mowgli och ruskade upp sig igen utan att säga ett ord.

»Se så», sade Bagheera, »hoppa nu upp på min rygg, lille broder, så gå vi hem.»

Det är någonting härligt, bland allt annat godt, som finnes i djungeln, att där anses allt på det klara, sedan straffet är öfver. Något gnat efteråt kommer aldrig i fråga.

Mowgli lutade sitt hufvud mot Bagheeras rygg och somnade så djupt, att han icke vaknade, då de slutligen lade honom på hans sofplats hemma i varghålan.

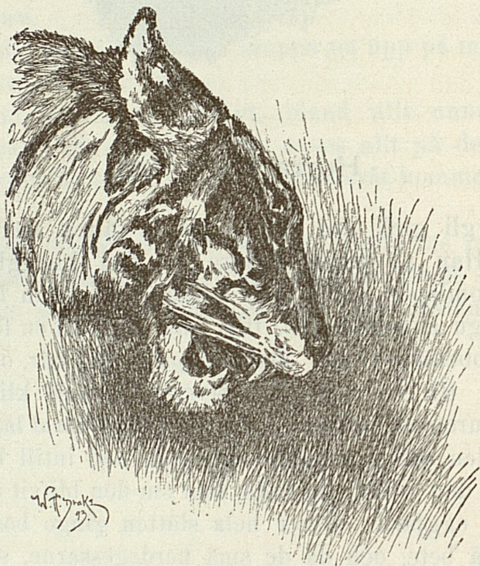
Hurra för tigern.

Mowgli gick ned till de plöjda fälten, där byfolket bodde. Han skyndade vidare på den knaggliga väg, som genomlöper dalen, och följde den i jämn lunk närmare tjugu engelska mil, tills han kom till en för honom alldeles obekant trakt. Dalen öppnade sig här, och landet öfvergick till en stor slätt, öfversållad med klippor och genomskuren af hålvägar. På ena änden däraf låg en liten by, på den andra svängde djungeln ned intill betesmarken, där den tvärt stannade, som om den blifvit afhuggen med ett eggjärn. Öfver hela slätten gingo boskap och bufflar på bete, och då de små herdegossarne, som hade uppsikt öfver hjordarna, fingo se Mowgli, började de tjuta och springa sin väg, under det pariah-hundarna,* som stryka omkring i alla byar i Indien, skällde af alla krafter. Mowgli gick på, ty han kände sig hungrig, och då han kom fram till byporten, fick han se, att den väldiga törnbuske, som vid skymningens inbrott drages framför porten, var undanskjuten.

---

* Hundar utan ägare.

»Hm», sade han för sig själf, ty på sina nattliga ströftåg efter föda hade han mer än en gång träffat på dylika barrikader, »alltså äro äfven här människorna rädda för djungelns folk». Han satte sig vid porten, och, då en man kom ut, reste han sig upp, öppnade munnen och pekade in i den för att ge till känna, att han ville ha mat. Mannen stirrade på honom och vände så om,

springande uppför byns enda gata, och ropade på prästen, en stor, tjock, hvitklädd man, som hade ett rödt och gult märke i pannan. Prästen kom till porten, och med honom följde minst hundra personer, som gapade, pratade, skreko och pekade på Mowgli.

»De ha då icke något folkvett, dessa människor,» sade Mowgli tyst. »Jag vet ingen mer än den grå apan, som kunnat bära sig så åt.»

Och så kastade han tillbaka sitt långa hår och rynkade pannan åt hopen.

»Inte behöfver man vara rädd för den där», sade prästen. »Se på de märken han bär på armar och ben. Dem har han fått efter vargbett. Han är ingenting annat än ett vargbarn, som rymt från djungeln.»

Det var klart att, då han lekt med vargungarna, hade dessa ibland nafsat till honom litet hårdare än de velat, så att hans armar och ben voro fulla af hvita ärr. Men det hade aldrig fallit honom in att kalla sådant för bett, ty han visste, hur det var, då de betos riktigt.

»Arré! Arré!» sade några kvinnor åt hvarandra. »Stackars barn, det är icke så godt att bli biten af vargar. Pojken ser bra ut. Hans ögon glänsa som eld. På heder och ära, Messua, liknar han icke din gosse, som tigern tog.»

»Låt mig se på honom», sade en kvinna, som bar tjocka kopparringar kring hand- och fotleder, och hon skuggade för ögonen med handen. »Det gör han verkligen. Han är magrare, men, o, hvad han är lik min gosse!»

Prästen var en klok karl, och han visste, att Messua var hustru åt den rikaste mannen i byn. Han höjde därför tankfullt blicken mot skyn och sade med högtidlig stämma: »Hvad djungeln tagit, återbördar djungeln här. Tag gossen till ditt hus, min syster, och förgät icke att hedra prästen, som skådar djupt in i människornas öden.»

»Vid den oxe, som var min lösepenning», sade Mowgli för sig själf, »går det icke till här ungefär som då man upptages i vargflocken. Nå ja, är jag människa, så får jag väl lof att vara det.»

Hopen skingrades, och kvinnan vinkade till Mowgli, som följde henne till hennes hydda. I hyddan fanns en röd lackerad säng, en stor, af lergods förfärdigad, med underliga figurer sirad kista, några kokkärl, en hinduisk

afgud i en nisch och på väggen en riktig spegel, af det slag som på marknaderna säljas för några öre.

Hon lät honom dricka duktigt med mjölk, och så gaf hon honom bröd att äta. Sedan lade hon sin hand på hans hufvud och såg honom in i ögonen, ty hon tänkte, att han nog kanhända var hennes egen son, som återvändt från djungeln, dit han blifvit förd af tigern. »Nathoo, o, Nathoo!» sade hon. Men Mowgli gaf intet tecken till att han kände igen namnet. »Minnes du icke den dag, då jag gaf dig dina nya skor?» Hon vidrörde hans fot och fann den hård, nästan som horn. »Nej», sade hon vemodsfullt, »dessa fötter ha aldrig burit skor, men du liknar mycket min lille Nathoo, och du skall blifva min son.»

Mowgli kände sig orolig till mods, ty han hade aldrig förr varit under tak. Vid närmare efterseende upptäckte han emellertid, att taktäckningen var sådan, att han, om han ville begifva sig från hyddan, mycket lätt kunde få hål på den, och fönstret var också lätt att öppna. »Det är icke mycket bevändt med att vara människa, om man icke förstår människospråk», tänkte han slutligen. »Här känner jag mig lika dum och lika stum, som en vanlig människa skulle göra i djungeln. Jag måste lära mig deras språk.»

Det var icke för ro skull han under sitt lif med vargarna lärt sig att härma bockarnas anrop i djungeln och de små vildsvinens grymtande. Så snart Messua uttalade ett ord, kunde följaktligen Mowgli nästan alldeles riktigt upprepa det, och innan det blef mörkt, hade han lärt sig namnen på många af de saker, som funnos i hyddan.

Då tiden att gå till sängs var inne, uppstod en liten svårighet. Mowgli tyckte det var omöjligt att sofva i någonting så likt en panterfälla som detta hus, och då de stängde dörren, gick han ut genom fönstret. »Låt

honom göra som han vill», sade Messuas man. »Kom ihåg, att han aldrig förr sofvit i säng. Har han verkligen blifvit oss tillsänd som en ersättning för vår son, så springer han icke ifrån oss.»

Och så gick Mowgli och lade sig i det höga, rena gräs, som växte invid fältet. Innan han hunnit sluta till ögonen, kände han, att en mjuk nos vidrörde honom under hakan.

»Puuh!» sade Gråbroder, den äldsta af vargmors ungar. »Det här var just skönt, sedan jag följt efter dig tjugu mil. Du luktar redan stugrök och boskap, alldeles som människorna. Vak upp, lille broder, ty jag har någonting att säga dig.»

»Må de alla väl i djungeln?» frågade Mowgli och slog armarna om hans hals.

»Ja, utom de vargar, som brände sig på röda blomman. Nu skall du få höra! Shere Khan har begifvit sig af att jaga i fjärran trakter, tills pälsen växer igen, ty han blef illa svedd. Vid återkomsten har han svurit att lägga dina ben i Waingungafloden.»

»Det skola vi bli två om. Jag har också afgifvit ett löfte. Men det är alltid bra att få reda på sakerna. Jag är trött i afton, mycket trött af det nya jag sett, Gråbroder. Men kom ofta hit och berätta mig hvad du vet.»

»Du glömmer väl icke, att du är en varg? Människorna måtte väl icke komma dig att glömma!» sade Gråbroder oroligt.

»Aldrig. Jag skall alltid minnas, att jag håller af dig och alla i vår håla; men jag skall också alltid minnas, att jag blifvit utstött ur flocken.»

»Och att detsamma kan råka att hända dig i en annan flock. Människor äro icke mer än människor, lille broder, och deras tal liknar grodors kväkande kring en damm. Då jag kommer hit nästa gång, skall jag stå och vänta på dig i bambusnåret, invid betesmarken.»

Under de tre månader, som följde, gick Mowgli sällan eller aldrig utom byporten, ty han hade så mycket att göra med att lära sig människornas seder och bruk. För det första måste han svepa ett skynke om höfterna, och det tyckte han var mycket besvärligt; och så måste han lära att förstå sig på penningar, som var honom någonting alldeles obekant, och att plöja, som han icke begrep hvartill det skulle tjäna. Mycket förtretade honom också småbarnen i byn. Lyckligtvis hade djungelns lag lärt honom själfbehärskning, ty i djungeln bero lif och död på att man kan lägga band på sitt lynne. Men då de gjorde narr af honom, för att han icke ville deltaga i deras lekar eller släppa upp drakar eller för att han oriktigt uttalade ett och annat ord, så var det endast vetskapen om det för en skogens son ovärdiga i själfva handlingen, som afhöll honom från att taga pysarne och knäcka af dem på midten. Han hade icke det ringaste begrepp om sin egen styrka. Han visste, att han i djungeln var svag, jämförd med djuren, men i byn sade människorna, att han var stark som en oxe.

Hvad fruktan var, visste Mowgli icke, ty då prästen sade honom, att guden i templet skulle vredgas, om han åt upp prästens mangofrukt, så gick han och tog afgudabilden och bar hem den till prästen samt bad denne reta bilden, så skulle det blifva honom ett nöje att slåss med den. Det var en förfärlig skandal, som dock nedtystades af prästen. Messuas man måste betala mycket i klingande mynt för att blidka guden. Icke heller hade Mowgli en aning om betydelsen af kastskillnad, man och man emellan. Då krukmakarens åsna halkade ned i lergropen, tog han henne i svansen och halade upp henne; han hjälpte också till med att trafva upp krukorna, då de skulle föras på kärra till marknaden i Khanhiwara. Äfven detta var i hög grad stötande, ty

krukmakarens kast är låg och åsnans är lägre. Då prästen började gräla på honom, hotade Mowgli att sätta upp prästen på åsnan. Prästen sade då till Messuas man, att Mowgli oförtöfvadt måste komma i arbete, och byfogden tillsade Mowgli att följande dag hålla sig beredd att gå ut med bufflarna och se efter dem, medan de betade. Ingen var mera belåten än Mowgli, och såsom varande på sätt och vis anställd i byns tjänst, gick han om aftonen att deltaga i en sällskapskrets, som dagligen samlades på en murad plattform under ett stort fikonträd. Detta var byns klubb, och här träffades om kvällarna för att prata och röka byfogden, väktaren och barberaren, som hade reda på allt nytt, som hände i byn, samt den gamle Buldeo, byns jägare, som rådde om ett krongevär. Aporna sutto och pratade ofvanför i grenarna, och under plattformen fanns ett litet hål, som bildade ingången till en cobras* bo. Hvar kväll fick cobran ett litet tefat mjölk, emedan denna orm är helig. Och gubbarne sutto kring trädet och språkade och sögo på sina *hukas* (vattenpipor) till långt inpå natten. De berättade de allra underbaraste historier om gudar, människor och andar, och nästan än mera underbara voro de historier, Buldeo visste att förtälja, om hvad som tilldrog sig bland djuren i skogen. Utanför de äldres krets sutto en mängd barn och lyssnade, tills ögonen på dem voro nära att springa fram ur sina hålor. Någonting om djur förekom i nästan alla berättelserna, ty djungeln låg ju utanför porten. Hjortarna och vildsvinen bökade upp säden på fälten, och en och annan gång snappade en tiger vid skymningens inbrott bort en människa på så nära håll, att man kunde se det från byns port.

Mowgli, som naturligtvis hade reda på de saker, som kommo på tal, måste sätta händerna för ansiktet, för att

* En glasögonorm.

hans skratt icke skulle märkas af Buldeo, som, med krongeväret liggande öfver knäna, lät sin fantasi klättra från den ena besynnerliga historien till den andra, tills hela Mowgli skakade af undertryckt munterhet.

Buldeo omtalade utförligt, att den tiger, som bortfört Messuas son, var en gengångare och att i hans kropp innebodde en för några år sedan afliden, elak gammal ockrares ande. »Jag vet detta med säkerhet», sade han, »ty Purun Dass haltade, till följd af ett slag som han fått vid ett upplopp, då hans räkenskapsböcker blefvo brända, och den tiger, jag talar om, haltar också, hvilket kan ses af de ojämna spår han lämnar.»

»Sant, sant, så måste det förhålla sig», sade gråskäggen och nickade betänksamt.

»Hänger det lika bra ihop med alla historierna som med denna?» frågade Mowgli. »Den där tigern haltar, emedan han är född halt, det är allmänt kändt, och att tala om att en ockrares själ innebor i ett djur, som icke ens har schakalens mod, är rent af ömkligt.»

Buldeo satt ett ögonblick mållös af förvåning, och byfogden bara gapade.

»Åhå! Det är djungel-pojken, tror jag?» sade Buldeo. »Är du så vis, så kan du gärna taga med dig tigerns hud och gå till Khanhiwara, ty regeringen har utfäst en belöning af hundra rupier åt den, som dödar honom. Bättre dock att tiga, då de stora tala.»

Mowgli steg upp och gick. Han vände sig dock till hälften om och ropade: »Hela kvällen har jag legat här och lyssnat, och på ett eller två undantag när har Buldeo icke sagt ett sant ord om djungeln, som han dock har strax utanför dörren. Huru skall jag då kunna tro hans berättelser om andar och gudar och om troll, som han påstår sig ha sett?»

»Det är på tiden att skicka den där pojken ut för att vakta hjordarna», sade byfogden, under det Buldeo blåste upp sig och fräste öfver Mowglis näsvishet.

Det är i de flesta hinduiska byar brukligt, att några pojkar tidigt om morgnarna föra boskapen och bufflarna i vall för att på kvällarna återvända med dem till byn, och samma djur, som skulle trampa ihjäl en hvit man, låta sig af små parflar, som knappt räcka dem till nosen, dunkas, tillropas och okvädas. Så länge pojkarne hålla sig i hjordarnas närhet, sker dem intet ondt, ty icke ens en tiger vågar angripa en boskapshjord. Men om de aflägsna sig för att plocka blommor eller springa efter ödlor, blifva de stundom bortsnappade. I dagbräckningen färdades Mowgli genom byn, ridande på Rama, den stora tjuren, och de stora skifferfärgade bufflarna, med sina långa, bakåtböjda horn och vilda ögon, reste sig från sina läger, en och en, och följde efter; för barnen gjorde Mowgli det mycket begripligt, att det var han, som var husbonde. Han rappade på bufflarna med ett långt, poleradt bamburör och tillsade Kamya, en af herdegossarne, att låta boskapen beta för sig, under det han färdades längre bort med bufflarna, och han ålade honom särskildt att icke skilja sig från hjorden.

En betesmark i Indien är vanligen full af klippor, tufvor och snår samt genomskuren af smärre pass, där hjordarna lätt kunna sprida sig och försvinna. Bufflarna hålla sig gärna till dammarnas närhet och sumpiga ställen, där de i timtal kunna ligga och tumla om och gassa sig i solskenet. Mowgli dref dem ned till slättens utkant, där Waingungafloden kom fram ur djungeln. Ditkommen hoppade han ned från Ramas hals och sprang bort till en bambudunge, där han träffade på Gråbroder. »Aha», sade Gråbroder, »här har jag väntat dig mången god dag. Hvad skall det här herdevärfvet betyda?»

»Det är mitt arbete; jag är som herde anställd vid byn. Hvad har du att berätta om Shere Khan?»

»Tigern har kommit till sitt land igen, och han har länge lurat på dig. Nu har han åter gifvit sig af härifrån, ty det är ondt om villebråd. Han har dock för afsikt att döda dig.»

»Godt», sade Mowgli. »Så länge han är borta, kan ju du eller någon af dina bröder sätta er på den där klippan, så jag kan se, hur det förhåller sig, då jag kommer ut från byn. Då Shere Khan återvänder, kan du invänta mig i hålvägen vid dhâkträdet midt på betesmarken. Det är icke nödvändigt att gå rakt in i gapet på tigern.»

Därefter valde sig Mowgli en skuggig plats och lade sig att sofva, under det bufflarna gingo och betade omkring honom. Att vakta hjordar är i Indien ett riktigt latmansgöra. Boskapen går omkring och mumsar, lägger sig, reser sig igen och bölar icke ens. Den bara grymtar, och bufflarna säga nästan aldrig någonting alls, de gå i gåsmarsch ned i de gyttjiga gölarna och tränga sig igenom dyn, tills endast nosarna och de porslinsblå ögonen synas öfver vattnet, och så ligga de där som stockar. Solen bränner, så att klipporna se ut som om de rörde sig i hettan, och herdebarnen höra en glada (aldrig mer än en) hvissla så högt uppe i luften, att hon nästan icke syns. De veta alla, att om någon af dem eller en ko skulle dö, så sänker sig gladan genast, och närmaste glada skulle från ett afstånd af flera mil se, hur hon sköt ned, och följa efter, och så skulle ännu en och ännu en göra, så att, innan döden inträdt, redan ett tjog glador samlats från alla möjliga håll. Herdebarnen sofva och vakna och somna igen; ibland roa de sig med att fläta små korgar af torrt gräs eller fånga ett par gräshoppor*

* *Mantis religiosa.*

och låta dem slåss; de göra sig äfven halsband af röda och svarta djungelnötter, och så betrakta de ödlorna, som värma sig på klipporna, och ormarna, som jaga grodor i träsken. De pläga äfven sjunga långa, långa visor med en för infödingarne egendomlig drill på slutet, och dagen synes längre än mången människas hela lif. Stundom förfärdiga de af gyttjan en borg och små figurer, som föreställa människor, hästar och bufflar. I människornas händer sätta de rör och låtsa då, att somliga äro konungar och de andra figurerna deras soldater eller ock gudar, som skola dyrkas. Så kommer kvällen. På barnens rop klampa bufflarna upp ur den sega dyn, där det smäller som skott vid deras steg, och så tåga de i rad öfver den gråa slätten tillbaka till byn, där ljus nu vinka.

Dag efter dag förde Mowgli bufflarna till deras gyttjepölar, och hvarje dag, då han kom ut från byn, såg han också Gråbroders rygg på halfannan mils afstånd, hvaraf han förstod, att Shere Khan ännu icke återvändt, och så lade han sig som vanligt i gräset och lyssnade till de omgifvande ljuden och tänkte på de forna dagarna i djungeln. Om Shere Khan snafvat på sin halta fot i djungeln vid Waingungafloden, skulle Mowgli hört det, så stilla var det om morgnarna, och så väl kände han de vanliga, sakta ljuden.

Ändtligen kom en dag, då Gråbroder icke syntes till på signalstället. Då skrattade Mowgli och begaf sig i spetsen för bufflarna åstad till hålvägen vid dhâkträdet, hvilket just nu prunkade i sin skrud af guldröda blommor. Där satt Gråbroder, och hvart enda borst på hans rygg stod i vädret.

»Han har hållit sig undan en månad för att ingifva dig falskt lugn. I går gick han öfver gränsen med Tabaqui för att vädra upp dig», sade vargen, flåsande af ifver.

Mowgli drog ihop ögonbrynen. »Shere Khan är jag icke rädd för, men Tabaqui är mycket slug.»

»Frukta icke», sade Gråbroder och slickade sig hastigt om läpparna. »Jag mötte Tabaqui i dagbräckningen. Nu förtäljer han sin visdom för gladorna, men innan jag knäckte ryggen på honom, berättade han *mig* allt. Shere Khan har för afsikt att i kväll bida din ankomst, din och ingen annans, vid byporten. Nu ligger han och hvilar sig i den stora, torra Waingunga-ravinen.»

»Har han ätit i dag, eller ämnar han gå fastande till jakten?» frågade Mowgli. På svaret berodde för denne lif eller död.

»I dagbräckningen dödade han ett svin, och han har äfven druckit. Du minnes väl, att Shere Khan icke kan fasta, icke ens af kärlek till hämnden.»

»En sådan dåre, en sådan riktig barnunge han är! Jaså, han har ätit och äfven druckit, och så tror han, att jag ämnar vänta, tills han sofvit sig fullsöfd. Hvar är det nu vi ha honom? Vore vi blott en tio stycken, så kunde vi nog göra kål på honom, där han ligger. Det är omöjligt att drifva bufflarna till anfall, om de icke vädra honom, och jag kan icke tala deras språk. Kunna vi icke på något sätt komma bakom honom, så att de få korn på honom?»

»För att omöjliggöra detta simmade han ett långt stycke utför Waingunga-floden», sade Gråbroder.

»Det har Tabaqui rådt honom till. Själf kunde han aldrig kommit på den tanken.» — Mowgli stod och funderade med fingret instoppadt i munnen. »Den stora Waingunga-ravinen. Den mynnar ut på slätten, tio minuters väg härifrån. Jag kan föra hjorden genom djungeln till ravinens ingång och sedan svänga ned därigenom, men då smyger han sig ut andra vägen. Denna måste afspärras. Gråbroder, kan du skilja hjorden i två delar åt mig?»

»Icke ensam, men jag har en vis medhjälpare i närheten.»

Gråbroder luffade bort och försvann genom ett hål. Kort därefter syntes ett stort grått hufvud, som Mowgli väl kände igen, och genom den heta luften ljöd det ömkligaste af alla rop i djungeln — vargens jakttjut vid middagstiden.

»Akela, Akela!» utbrast Mowgli och slog ihop händerna. »Jag borde vetat, att icke du glömt bort mig. Vi ha storverk för oss i dag. Dela i tu hjorden, Akela! Laga, att korna och kalfvarna komma i ena afdelningen, plog-bufflarna och tjurarna i den andra.»

De båda vargarna sprungo som i »väfva vadmal» ut och in mellan bufflarna, som fnysande och frustande skilde sig i tvenne hopar. I den ena stodo korna, med kalfvarna i midten, och glodde och skrapade, färdiga att, om bara en af vargarna ville stanna ett ögonblick, rusa på honom och trampa honom till döds. I den andra frustade och stampade oxarna och ungtjurarna, men fastän dessa sågo mera fruktansvärda ut, voro de mindre farliga, ty de hade inga kalfvar att skydda. Sex karlar kunde icke så raskt och väl ha delat hjorden.

»Hvad skall vidare göras?» frågade Akela flåsande. »De försöka att komma tillsammans igen.»

Mowgli svängde sig lätt upp på Ramas rygg. »Drif oxarna till vänster, Akela. Sedan vi gifvit oss i väg, skall du, Gråbroder, tillse, att korna icke sprida sig, och drifva dem in genom ravinens mynning.»

»Huru långt in?» frågade Gråbroder, flåsande och nafsande åt korna.

»Tills väggarna nå den höjd, att Shere Khan icke kan hoppa uppför dem», ropade Mowgli. »Håll djuren kvar där, tills vi komma.»

Vid Akelas skall begåfvo sig buffeloxarna af. Gråbroder stannade framför korna, som beredde sig att anfalla

honom. Han sprang då förut och de efter till ravinens mynning, under det Akela dref sin afdelning åt vänster.

»Rätt så! Ett tag till, så komma de i farten! Sakta, Akela, sakta! Nafsar du för mycket, så vända de sig till anfall. Huj! Det här var vildare lek än att drifva antilopen. Visste du, att dessa djur kunde springa så fort?» skrek Mowgli.

»Ja, jag har förr i världen äfven jagat sådana här», flämtade Akela, halfkväfd af dammet. »Skall jag vika af mot djungeln?»

»Ja visst, och det fort ändå! Rama är alldeles ursinnig. Ack, om jag bara kunde tala om för honom, hvartill jag i dag behöfver hans tjänst.»

Bufflarna drefvos nu åt höger, och det täta snåret brakade under deras tyngd. De andra herdebarnen, som på en half engelsk mils afstånd därifrån vaktade boskapen, skyndade, så fort benen kunde bära dem, till byn och skreko, att bufflarna blifvit galna och sprungit sin väg. Mowglis plan var emellertid ganska enkel. Hvad han ville var att på en lång omväg uppåt djungeln, nå ravinens ingång, föra oxarna in därigenom och fånga Shere Khan mellan hjordens båda afdelningar, ty han visste, att sedan Shere Khan förtärt ett godt mål och druckit sig otörstig, så var han hvarken duglig till strid eller till att klättra uppför ravinens väggar. Mowgli sökte nu med rösten stilla bufflarna. Akela hade dragit sig tillbaka — gnällde blott ett par gånger för att påskynda eftertruppen. Den omväg, som tagits, var mycket, mycket lång, ty de ville icke genom att komma i ravinens närhet bereda Shere Khan på hvad han hade att vänta. Slutligen samlade Mowgli sin förvirrade hjord ofvanför ravinens början, på en gräsbevuxen plats, som brant sluttade mot ravinen. Från denna höjd kunde man se öfver trädtopparna ned på slätten, men hvad Mowgli

ville ha reda på var, hur ravinens sidor voro beskaffade, och med mycken tillfredsställelse upptäckte han, att de stupade nästan lodrätt ned och att det vin och de slingerväxter, som täckte dem, icke erbjödo något fotfäste för en klättrande tiger.

»Låt dem nu hämta andan, Akela», sade Mowgli och lyfte upp handen. »Ännu ha de icke vädrat honom. Jag måste underrätta Shere Khan om hvem det är, som kommer. Nu är han i fällan.»

Mowgli satte händerna för munnen och ropade nedåt ravinen — det var som att ropa i en tunnel. Från klippa till klippa gick ekot.

Långt därefter hördes den mätta, ur sin sömn väckta tigerns släpande, sömniga morrning.

»Hvem ropar?» sade Shere Khan. En lysande påfågel flaxade skrikande upp ur ravinen.

»Jag, Mowgli. Du boskapstjuf, nu kan det vara på tiden att komma till Rådsklippan. Nu bär det af, Akela! Framåt, Rama, framåt!»

Hjorden stannade ett ögonblick tveksam vid randen af sluttningen, men Akela satte i med full hals, och vid detta lystringsrop störtade bufflarna utför branten, så att sand och stenar yrde om dem som vattnet kring en propeller. Väl i farten var det icke möjligt att stanna, och innan de ens kommit in i ravinen, vädrade Rama tigern och bölade.

»Ha, ha!» skrattade Mowgli på hans rygg. »Nu vet du hvad det är fråga om», och ett svall af svarta horn, frustande mular och stirrande ögon brusade utför ravinen som timmerstockar utför älfven. De svagare bufflarna trängdes åt sidorna och sleto ned klängväxterna. Alla visste hvad som förestod. Mot en samlad buffelhjords förfärliga anlopp kan ingen tiger hålla stånd. Shere Khan, som hörde klöfvarnas dån, reste sig och

lunkade utför ravinen, seende sig om efter någon utväg att undkomma, men väggarna höjde sig rätt upp, och han måste fortsätta färden, beredd till hvad som helst, blott han, tung efter maten, som han var, slapp att slåss. Hjorden plaskade fram genom den pöl han nyss lämnat, och bufflarna bölade, så att det gaf genljud i det smala passet. Mowgli hörde, hur det råmade till svar från ravinens motsatta ände, såg Shere Khan vända om (tigern visste, att om det värsta skulle inträffa, var det bättre att råka ut för oxarna än för korna med deras kalfvar), och så snafvade Rama, stapplade, gick sedan vidare öfver något mjukt, följd af alla de andra buffeloxarna, och drabbade snart ihop med den öfriga hjorden, hvarvid de svagare djuren af stöten förlorade fotfäste. De uppifrån kommande bufflarnas anlopp var så häftigt, att båda hjordarna stångande, stampande och frustande drefvos ut på slätten. I rätta stunden gled Mowgli ned från Ramas rygg och slog till höger och vänster med käppen, som han hade i handen.

»Fort, Akela! Skilj dem åt, annars komma de i slagsmål med hvarandra. Drif bort dem! Hoj, Rama, hoj, hoj, hoj, mina barn! Sakta, sakta! Nu är det öfver.»

Akela och Gråbroder sprungo af och an, nafsande bufflarna i benen, och ehuru hjorden en gång vände om för att rusa uppför ravinen, lyckades det Mowgli att få bukt på Rama, och de andra följde efter till gölarna.

Shere Khan hade fått nog. Han var död, och gladorna kommo redan för att hämta honom.

»Bröder», sade Mowgli, i det han trefvade efter en knif, som han, nu då han lefde bland människor, alltid bar i en slida hängande om halsen, »han dog som en hund. Men han hade i alla fall aldrig satt sig till motvärn. *Wallah!* Hans hud kommer att taga sig väl ut på Rådsklippan. Nu, fort till arbete!»

En gosse, som blifvit uppfödd bland människor, skulle aldrig tänkt sig möjligheten att ensam flå af huden på en tio fots tiger, men Mowgli visste bättre än någon annan, hur ett djurs skinn är påsatt och hur det kan tagas af. Det var dock ett styft arbete, och Mowgli ristade, stretade och stönade en hel timmes tid, under det vargarna med hängande tungor stodo och sågo på eller, enligt Mowglis anvisning, hjälpte till att draga af skinnet. Bäst det var, kände han, att någon lade sin hand på hans axel, och då han tittade upp, fick han se Buldeo med krongeväret. Barnen hade i byn omtalat bufflarnas brådstörtade flykt, och Buldeo, som blifvit högst förgrymmad, hade skyndat åstad för att gifva Mowgli en uppsträckning för bristande tillsyn öfver hjorden. Vargarna smögo sig bort, så fort de fingo syn på mannen.

»Hvad är det här för galenskaper?» sade Buldeo helt förtörnad. »Tror du dig om att ensam draga skinnet af en tiger? Hvar var det, som bufflarna dödade honom? Det är till på köpet *halta* tigern, på hvars hufvud är satt en belöning af hundra rupier. Nå ja, vi skola ha öfverseende med dig för att du lät hjorden springa sin väg, och möjligen skall jag skänka dig en rupie af den belöning jag kommer att uppbära, då jag fört huden till Khanhiwara.»

Han letade i västfickan efter flinta och stål och böjde sig sedan ned för att sveda morrhåren på Shere Khan. Det är sed bland infödingarne att, då de fällt en tiger, sveda hans morrhår för att icke blifva förföljda af hans vålnad.

»Hm», sade Mowgli, i det han rispade upp skinnet på ena framtassen, »jaså, du tänker taga huden med dig till Khanhiwara, uppbära belöningen och möjligen skänka mig en rupie? Nu är det likväl så, att jag för egen räkning anser mig behöfva huden. Sakta, min gubbe, bort med elden!»

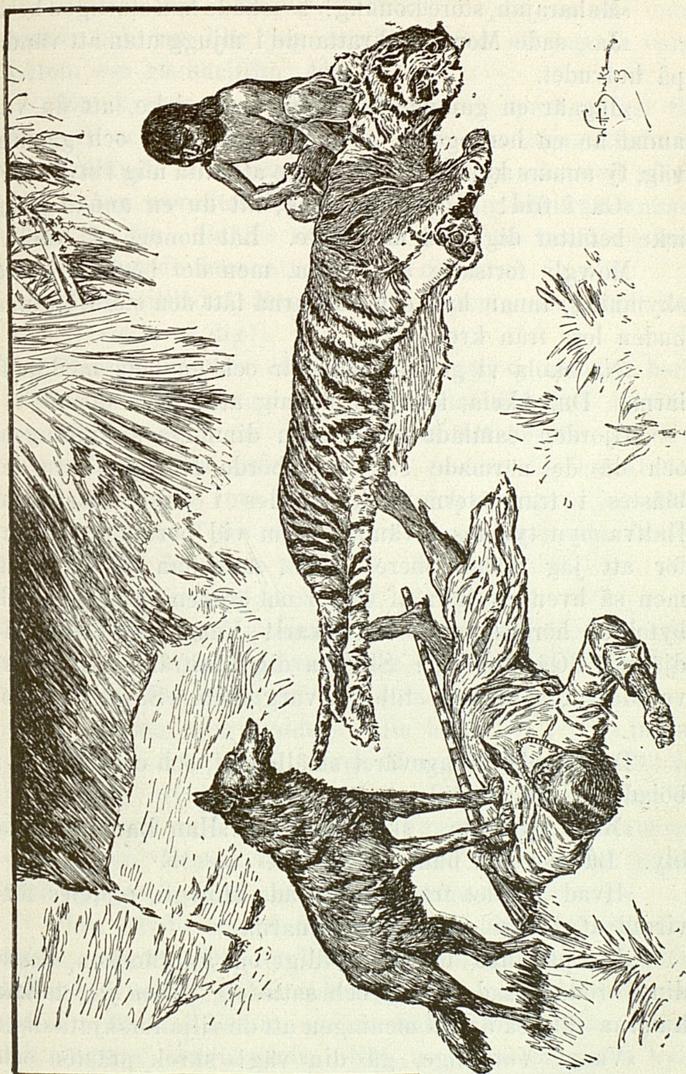
»Hvad är detta för tal till byns förnämste jägare! Din tur och bufflarnas egensinnighet ha förskaffat dig detta rof. Tigern hade nyss ätit sig mätt, i annat fall vore han vid det här laget på tjugu mils afstånd härifrån. Du lilla trasunge, du begriper ju icke ens, hur du på lämpligt sätt skall flå af skinnet, och så understår du dig att tillsäga mig, Buldeo, att icke sveda morrhåren på djuret. Hör du, Mowgli, jag ämnar icke skänka dig så mycket som en *anna* af belöningen, i stället skall du få grundligt med stryk. Gå ifrån den döda kroppen!»

»Vid den oxe, som var min lösepenning», sade Mowgli, som nu stretade med bogen, »det är icke roligt att i hettan munhuggas med den där markattan. Hör hit, Akela, den där karlen besvärar mig.»

Buldeo, som ännu stod lutad öfver Shere Khans hufvud, visste icke ordet af, förrän han låg och sprattlade i gräset med en grå varg öfver sig, under det Mowgli satt där och arbetade så lugnt, som om han varit ensam i hela Indien.

»Ja visst», sade han halfhögt, »visst är det som du säger, Buldeo. Du kommer icke att skänka mig så mycket som en *anna* af belöningen. Det var gammalt groll mellan halta tigern och mig, mycket gammalt groll, men nu är det jag, som afgått med seger.»

För att göra Buldeo rättvisa, måste det erkännas, att om han varit tio år yngre och träffat på Akela i skogen, så hade han nog vågat en dust med honom, men en varg, hvilken lät kommendera sig af en gosse, som hade tvister af enskild natur med en människoätande tiger, var icke något vanligt djur. Här bedrefs trolldom, svartkonst af värsta slag, så tänkte Buldeo och undrade, om den amulett, han bar på halsen, skulle skydda honom. Han låg alldeles mol stilla, hvarje minut väntande att få se Mowgli förvandlas till en tiger, också han.

»Maharajah, store konung!» hviskade han slutligen hest.

»Ja», sade Mowgli, skrattande i mjugg utan att vända på hufvudet.

»Jag är en gammal man och visste icke, att du var annat än en herdegosse. Får jag stiga upp och gå min väg, ty annars kommer din tjänare att slita mig i stycken?»

»Gå i frid! Kom blott ihåg, att du en annan gång icke befattar dig med mitt byte. Låt honom gå, Akela.»

Mowgli fortsatte att arbeta, men det började blifva skymning, innan han och vargarna fått den stora, granna huden loss från kroppen.

»Nu skola vi gömma den här och gå hem med buffTarna. Du, Akela, kan hjälpa mig att drifva dem.»

Hjorden samlade sig i den dimmiga skymningen, och då de närmade sig byn, hörde Mowgli, huru det blåstes i trumpeterna och ringdes i tempelklockorna. Halfva byn tycktes invänta honom vid porten. »Det är, för att jag dödat Shere Khan», sade han för sig själf, men så hven en skur af stenar om öronen på honom, och byfolket hördes ropa: »Trollkarl! Vargunge! Djungeldjäfvul! Gå din väg! Skynda dig härifrån, annars förvandlar dig prästen till en varg igen. Skjut, Buldeo, skjut.»

Det gamla krongeväret smällde af, och en ung buffel bölade af smärta.

»Mera trolldom», skrek folket. »Han kan förvända bly. Buldeo, den buffeln var din!»

»Hvad är det fråga om?» sade Mowgli, alldeles förvirrad af de kringdansande stenarna.

»De påminna icke obetydligt om vargflocken, dessa dina bröder», sade Akela och satte sig. »Om jag tolkar kulorna rätt, så är väl meningen att de vilja förskjuta dig.»

»Varg! Vargunge, gå din väg!» skrek prästen och svängde en kvist af den heliga tulsiväxten.

»Jaså! Sist blef jag bortkörd, för att jag var människa, och nu blir jag bortkörd, för att jag är varg Låtom oss gå härifrån, Akela!»

En kvinna — det var Messua — sprang öfver till Mowgli och ropade: »O, min son! De säga, att du är en trollkarl, som när du vill kan taga skepnad af ett djur. Jag tror dem icke, men begif dig härifrån, annars döda de dig. Buldeo säger, att du öfvar trolldom, men jag vet, att du hämnats Nathoos död.»

»Kom tillbaka, Messua!» tjöt hopen. »Kom tillbaka, annars stena vi dig!»

Mowgli utstötte ett kort hånskratt, ty en sten hade träffat honom på munnen. »Skynda tillbaka, Messua! Nu få de ännu en dum historia att berätta, då de i skymningen sitta under det stora trädet Jag har åtminstone betalat din sons lif. Farväl, och spring, ty jag skall sedan skicka af hjorden fortare, än deras stenar dansa. Messua, jag är ingen trollkarl. Farväl!

Ännu en gång, Akela, drif på hjorden!»

Bufflarna voro minsann ganska angelägna att komma in i byn. Akelas tjut var i det närmaste obehöfligt, och de rusade likt en hvirfvelvind in genom porten, skingrande massan, som flydde åt alla håll.

»Räkna dem noga», skrek Mowgli hånande. »Det är ju möjligt, att jag stulit någon. Räkna efter, ty nu är det slut med min herdetjänst. Farväl, I människobarn, och tacken Messua för att jag icke kommer och jagar eder upp och ned för gatan med mina vargar.»

Han vände sig på hälen och gick sin väg med den ogifta vargen. Då han såg upp mot stjärnorna, kände han sig lycklig. »Nu, Akela, behöfver jag icke längre sofva i fällor. Låtom oss nu hämta Shere Khans hud och begifva oss härifrån. Nej, vi skola icke göra byn någon skada, ty Messua har varit god mot mig.»

Då månen steg upp och slätten vid dess sken låg där alldeles mjölkhvit, syntes för de förfärade invånarne i byn Mowgli, som, åtföljd af tvenne vargar och bärande ett knyte på hufvudet, trafvade af i jämn varglunk, snabb som elden, då den går öfver de torra tufvorna. Då började de åter ringa med klockorna och blåsa i trumpeterna. Messua grät, och Buldeo utbroderade sina berättelser om äfventyren i skogen, tills han slutligen på-

stod, att Akela rest sig på bakbenen och talat som en människa.

Månen höll på att gå ned, då Mowgli och de båda vargarna kommo fram till berget, där Rådsklippan är belägen, och stannade vid vargmors håla.

»Nu ha de utstött mig från människoflocken, mor», ropade Mowgli, »men jag kommer, för att hålla mitt löfte, med Shere Khans hud.»

Vargmor, åtföljd af sina ungar, kom trögt gående fram ur hålan. Ögonen lyste på henne, då hon fick se huden.

»Jag sade honom den dag, då han pressade in hufvud och bringa genom ingången, och sökte fånga dig, lilla groda, jag sade honom, att en dag skulle komma, då jägaren blefve den jagade. Du har handlat väl.»

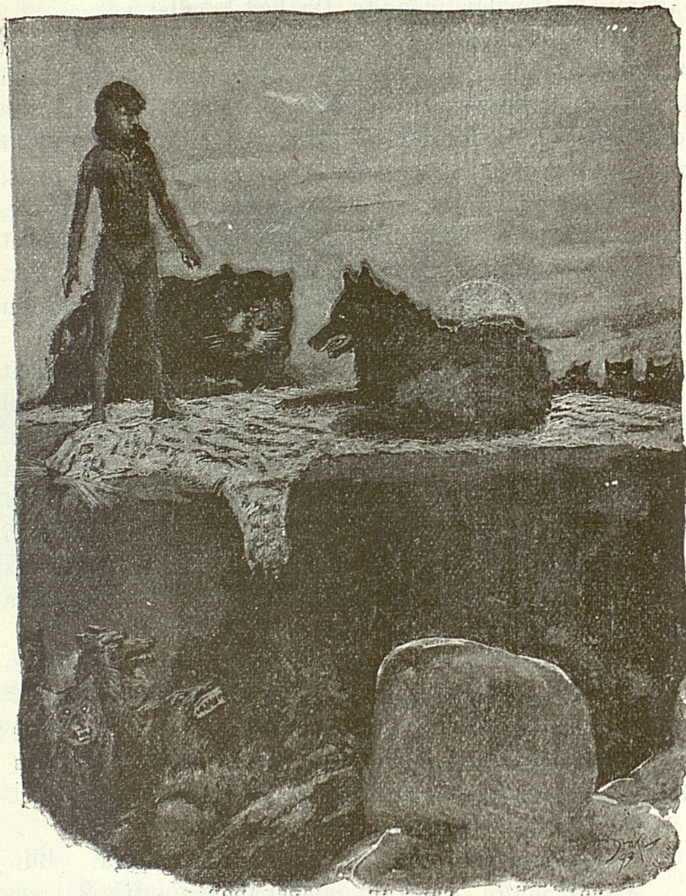
»Lille broder, du har handlat väl», ljöd en basröst i snåret. »Det var så ödsligt i djungeln utan dig», och Bagheera ilade fram till Mowglis fötter. Tillsammans klättrade de uppför Rådsklippan, och Mowgli bredde ut huden på den flata sten, där Akela brukade ha sin plats, fästade den med fyra i spetsen klufna bitar af bamburör, och så lade sig Akela ned och höjde det gamla uppropet till rådsförsamlings sammanträde: »Sen eder för, I vargar, sen eder väl för», alldeles som då Mowgli första gången fördes till klippan.

Alltsedan Akela blef afsatt, hade flocken saknat ledare och jagat och stridt efter behag. Men af gammal vana lystrade den till ropet. Några voro nu halta af skador, som tillfogats dem i fällorna, andra hade blifvit sårade af skjutvapen, och somliga voro skabbiga af att ha förtärt dålig föda. Många saknades äfven. Men så många, som funnos kvar, kommo till Rådsklippan, där de fingo se Shere Khans stora hud utbredd, med klorna dinglande vid de stora tassarna.

»Sen eder för, I vargar! Har jag hållit mitt ord?» sade Mowgli, och vargarna tjöto »ja», och en illa åtgången varg höjde sin röst och sade:

»Blif åter vår ledare, o, Akela, och äfven du, människobarn, led oss, ty vi vämjas vid denna laglöshet, och vi vilja åter blifva ett fritt folk.»

»Nej, se det blir icke af», morrade Bagheera. »Blifven I väl mätta, så kan galenskapen ansätta er igen. Icke för ro skull kallar man er det fria folket. I kämpaden för friheten, och friheten är eder. Hållen till godo därmed, o vargar!»

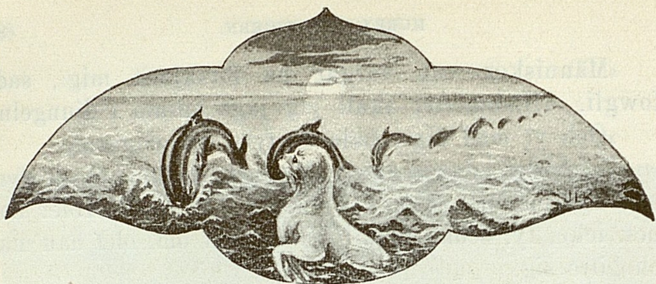

»Människor och vargar ha förskjutit mig», sade Mowgli. »Hädanefter skall jag jaga ensam i djungeln.»

»Och vi med dig», sade de fyra vargungarna.

Från den dagen gick Mowgli, åtföljd af de fyra vargungarna, på jakt i djungeln. Ensam förblef han dock icke, ty, sedan åtskilliga år gått om, blef han man och gifte sig.

Men den historien passar bäst för fullvuxna.

Den hvita sälen.

Sof roligt, du lilla, nu natten oss höljer,
nu svart är det haf, som nyss glänste så grönt,
och månen uppöfver det svall, som oss döljer,
ser ned på det grund, där vi hvila så skönt.
Där vågorna mötas, din sofplats du finne,
där hvile din simfot, så liten, så trött!
Ej stormen dig väcke, ej hajen dig hinne!
På gungande böljan du sofve så sött!

Sälens vaggsång.

Allt det, som här kommer att berättas, tilldrog sig för flera år sedan på ett ställe, kalladt Novastoshnah, beläget på ön St. Pauls nordöstra udde, långt, långt bort i Berings haf. Hela historien meddelades mig af Limmershin, vintergärdsmygen, som af stormen blifvit fastblåst i tacklingen på en ångare, stadd på färd till Japan. Jag tog fågeln med mig in i min hytt och värmde och matade honom ett par dygn, tills han kunde flyga tillbaka till St. Paul. Limmershin är en liten konstig fågel, men nog kan han tala sanning för det.

Novastoshnah besökes aldrig af andra än sådana, som komma dit i eget intresse, och de enda, som där regelbundet infinna sig, äro sälarna. Under sommaren samla sig där i hundra sinom hundra tusental sälar från

det kalla, gråa hafvet, ty Novastoshnahs strand har att bjuda sälarna på de yppersta bekvämligheter i världen. Detta visste Sjöbjörn, och, om han var aldrig där, så stack han i väg med farten af en minbåt rakt till Novastoshnah, så snart våren kom. Där utkämpade han med sina kamrater en väldig strid om en god plats på någon klippa, så nära hafvet som möjligt. Sjöbjörn var femton år gammal, en storväxt, gråfärgad pälssäl, försedd med manliknande hår, som föll ned öfver bogen, och långa, farliga betar. Då han reste sig på sina breda, platta framlabbar, var han öfver fyra fot hög, och om någon varit nog djärf att väga honom, skulle hans vikt befunnits uppgå till omkring sju hundra skålpund. På sin kropp bar han ärr efter vilda slagsmål men var dock aldrig obenägen att våga ännu en dust. Han hade för vana att lägga hufvudet på sned, som om han fruktade att se sin fiende i ansiktet; därpå sköt han fram det som en blixt, och sedan han väl huggit sina stora tänder i sin motståndares hals, så fick denne reda sig så godt han kunde, men inte var någon hjälp af Sjöbjörn att påräkna. Sjöbjörn förföljde dock aldrig en sårad säl, ty detta stod i strid mot de på hafsstranden gällande stadgarna. Hvad han eftersträfvade var utrymme för sin barnskara; men som väl fyrtio till femtio tusen sälar hvarje år voro ute i samma ärende, så var gnyet, skallet, tjutet och flåsandet på stranden någonting alldeles förskräckligt. Från en upphöjning, som hette Hutchinsons kulle, hade man utsikt öfver en sträcka af tre och en half mil, upptagen af idel kämpande sälar, och där ute bland bränningarna framskymtade hufvud af sälar, som ilade mot land för att göra sin insats i striden. De slogos på blindskären, de slogos på sanden, och de slogos på barnkamrarnas blanknötta basaltklippor, ty de voro nätt upp lika dumma och lika litet tillmötesgående, som om de varit människor. Deras

hustrur kommo aldrig till ön förrän i slutet af maj eller början af juni, ty de hade icke lust att låta slita sig i stycken, och de unga sälarna, som voro två, tre till fyra år och ännu icke satt hushåll, spatserade af genom de stridandes led ungefär en halfmil inåt landet och roade sig där i väldiga skaror bland sandkullarna, afnötande hvarje tillstymmelse till grönt växtlif, som möjligen fanns. Dessa sälar kallades holluschickie — ungkarlarne — och ensamt på Novastoshnah uppgick väl deras antal till två, tre hundra tusen.

Det var en vår, då Sjöbjörn just utkämpat sin fyrtiofemte strid, som hans milda, glänsande, blidögda hustru, Matkah, stack upp ur hafvet. Han högg henne i nackbastet och kastade henne på sitt område. »Som vanligt har du sölat», sade han buttert, »hvad har du haft för dig?»

Sjöbjörn hade för sed att ingenting förtära under de fyra månader han uppehöll sig på stranden, och följaktligen var han då vanligen vid dåligt lynne. Matkah var nog förståndig att icke svara honom i samma ton. Hon såg sig omkring och kuttrade helt belåten: »Du är då alltid så omtänksam och snäll. Du har ju tagit vårt gamla ställe.»

»Jag skulle tro det», sade Sjöbjörn. »Se på mig!»

Han var sargad och blödde ur tjugu sår. Ena ögat hängde nästan ut, och pälsen var trasig.

»De karlarne, de karlarne!» sade Matkah och fläktade sig med labben. »Hvarför kunnen I då icke uppgöra sakerna i godo? Du ser ut, som om du varit i slagsmål med Mordhvalen.»

»Jag har inte gjort annat än varit i slagsmål sedan i medlet af maj. Tilloppet till stranden är alldeles oresonligt i år. Jag har träffat på minst hundra sälar från Lukannon, som kommit hit för att se sig om efter sommarnöje. Hvarför kunna de icke hålla sig till sitt?»

»Jag har då ofta tyckt, att det vore mycket roligare, om vi begåfve oss af till Utterön och icke trängdes på det här stället», sade Matkah.

»Prat! Det är bara holluschickie, som uppsöka Utterön; fore vi dit, skulle man anklaga oss för feghet och säga, att vi rymde fältet. Något måste man göra för skenet, kära hustru.»

Sjöbjörn borrade helt stolt ned hufvudet mellan sina feta skuldror och låtsade, som om han ämnade taga sig en lur, men hela tiden höll han skarp utkik efter ett nytt slagsmål. Då nu alla sälarna med sina hustrur voro på land, förde de ett sådant väsen, att det vida omkring öfverröstade äfven den styfvaste kultje. Inalles var det minst en million sälar på stranden — gamla sälar, mödrar, småttingar och holluschickie, stridande, knuffande, bråkande, krypande och lekande med hvarandra. I stora lag och afdelningar färdades de ned till och upp ifrån hafvet, täckande hvarje fotsbredd mark, så långt ögat kunde nå, och på afstånd förlorande sig i genom dimman kringströfvande brigader. Dimmigt är det nästan alltid på Novastoshnah, utom då solen någon gång bryter fram och kommer allt att för en kort stund glänsa i pärlskiftande regnbågsprakt.

Midt under all denna oreda föddes Kotick, Matkahs lilla unge, som bestod af nästan endast hufvud, bringa och ljusa, vattniga, blåa ögon liksom alla andra sälungar; men, se denna hade någonting i pälsen, som gjorde, att hans mor mycket noga betraktade honom.

»Sjöbjörn», sade hon till sist, »vår unge blir hvit.»

»Tomma musslor och torrt sjögräs!» fräste Sjöbjörn. »En hvit säl har väl aldrig funnits i världen.»

»Det är möjligt, men nu finnes det en», sade Matkah, och så sjöng hon den sakta, söfvande vaggsång, som alla sälmammor sjunga för sina små:

Om du simmar, förrän veckor sex du ser,
mister du balansen, ty den lätta svansen
dras i hafvets djup utaf ditt hufvud ner.
Akta dig, min lilla, att dig ej går illa!

Ligg du lugnt och plaska här hos mig vid strand,
tills du vuxit ut, ty då är faran slut.
Akta dig för stormen och för hvalens tand.
Då det går dig väl, lilla kära säl,
barn af det vida hafvet.

Till en början förstod den lille naturligtvis icke orden. Han plaskade och kraflade omkring vid sin mors sida och lärde sig att hålla sig undan, då hans far slogs med någon annan säl och tjutande tumlade om med denne bland de hala klipporna. Matkah begaf sig ofta utåt sjön för att skaffa någonting att äta, och den lille fick icke mat mer än en gång hvar annan dag, men då åt han också grundligt, och det mådde han väl af. Det första han tog sig till var att krypa inåt landet, och där träffade han på jämnåriga sälar i tiotusental. De lekte då med hvarandra som hundvalpar, somnade sedan in på den rena sanden och vaknade för att leka igen. De gamla brydde sig icke om dem, och holluschickie höllo sig till sina områden, så att jag vill lofva, att småttingarna hade roligt. Då Matkah återvände från sitt djupvattensfiske, begaf hon sig vanligen raka vägen till lekplanen och ropade, som fåret ropar på lammet, till dess hon hörde Kotick bräka. Då ilade hon rakt åt det håll, där han var, slående ut med framlabbarna och gifvande ungarna ett höger om och vänster om, så att hvar och en af dem »damp tvärt om». På lekplanen sprungo alltid ett och annat hundratal mödrar och letade efter sina små, och ungarna höllos minsann varma. Men sant var det, som Matkah sade åt Kotick: »Om du aktar dig för att ligga i smutsigt vatten och få skabb, och om du lagar

så, att du icke får hård sand ingniden i en rispa eller ett sår och låter bli att simma ut i hård sjö, så löper du ingen fara här.»

Små sälar kunna lika litet simma, som små barn kunna göra det, men de ha mycket tråkigt, innan de lärt sig konsten. Första gången Kotick gick ned till hafvet, kom en våg och drog ut honom, så att han förlorade fotfästet och hans tunga hufvud sjönk och bakfötterna sprattlade i vädret, alldeles som hans mor berättat i

visan, och hade ej nästa våg kastat upp honom igen, skulle han drunknat. Sedan begrep han, att det var bäst, att han höll till i en pöl på stranden, där vågsvallet nätt och jämt nådde honom tillräckligt för att slå honom öfver ryggen och lyfta upp honom, där han gick och plaskade, men han såg sig alltid väl för, så att han icke råkade ut för några stora, farliga vågor. I fjorton dagar höll han på att öfva sig, innan han rätt kunde begagna sina labbar, och under hela den tiden

gjorde han ingenting annat än plumsade i vattnet, hostade, fnös och kröp upp och tog sig en och annan tupplur i sanden för att sedan börja om igen, tills han slutligen fann, att vattnet var hans rätta element. Och då kan du tänka dig, hur roligt han fick, då han dök under dyningarna med sina kamrater, eller då han fördes upp på vågkammen och under brus och stänk landade högt upp på stranden, eller då han reste sig på stjärten och tog sig viktiga miner liksom de gamla sälarna, eller lekte »röfvare och fasttagare» på det hala, tångbevuxna stenbältet. Någon gång hände det, att han fick se en tunn fena, liknande en stor hajfena, glimma till i närheten af stranden. Han visste, att den tillhörde Mordhvalen, späckhuggaren, som äter unga sälar, då han kommer öfver dem. Kotick satte då af till stranden som en pil, och fenan flöt långsamt bort, som om den af en slump kommit till stället.

Mot slutet af oktober började sälarna att i familjer och hopar bryta upp från St. Paul och begifva sig till hafs. Man slogs nu icke längre om barnkamrarna, och holluschickie fingo leka, hvarhelst de behagade. »Nästa år», sade Matkah till Kotick, »blir du en holluschick, men i år måste du lära dig att fånga fisk.»

Tillsammans begåfvo de sig i väg öfver Stilla hafvet, och Matkah lärde Kotick att sofva på rygg med labbarna uppdragna utefter sidorna och den lilla nosen stickande upp öfver vattnet. Det finnes ingen vagga så bekväm som Stilla hafvets gungande våg. Då Kotick tyckte, att det stack och kröp i skinnet på honom, så sade Matkah, att han måste lära sig att noga gifva akt på hur det kändes i vattnet, att den där stickande, krypande känslan bådade fult väder och att han nu måste simma af alla krafter för att komma undan detta. »Inom kort», sade hon, »förstår du nog själf, hvart du bör simma; nu vilja vi emellertid

följa Öresvinet, ty han är mycket klok.» Ett delfinstim var ute och tumlade och dök i vattnet, och lille Kotick följde efter, så fort han orkade. »Hur veta ni, hvart ni böra gå?» frågade Kotick och kippade efter andan. Anföraren rullade sina hvita ögon, tog sig en doppning och svarade: »Det sticker i stjärtfenorna, unge vän, och det betyder, att storm är i antågande bakifrån. Skynda på! Då man befinner sig söder om Klibbiga vattnet» — han menade ekvatorn — »så betyder den där stickningen, att storm är att vänta framifrån, och då måste man styra mot norden. Skynda på. Vattnet känns dåligt här.»

Detta var en sak af de många Kotick fick lära, och hans vetande var i ständig tillväxt. Matkah lärde honom att följa torsken och helgeflundran på deras färder längs de af hafvet sköljda sandreflarna och att rycka ut skärlångan från hennes gömställe i tången, att rekognosera skeppsvraken, som lågo på hundra famnars djup, och

att som en kula kila in genom en skottglugg och ut genom en annan, alldeles som fiskarna; att hoppa på vågornas kammar, då blixten ljungade i skyn, och att artigt vifta med labben åt den tvärhuggna albatrossen och fregattfågeln, då de flögo med vinden; att likt en delfin hoppa tre à fyra fot öfver vattnet, med labbarna åt sidan och krökt stjärt; att icke befatta sig med flygfisken, som består af idel ben; att på tio famnars djup hugga den köttigaste biten ur en torsk, och att aldrig stanna och titta på en båt eller ett fartyg, minst af allt en roddbåt. Efter ett halfår hade Kotick lärt nära nog allt, som var att lära angående djupvattensfiske, och på hela den tiden hade han icke satt sin fot på torr mark.

Emellertid hände det en dag, då han låg och halfsof i det varma vattnet på höjden af ön Juan Fernandez, att han kände sig loj och trött, alldeles som människorna göra, då våren »söker» dem, och han kom att tänka på den fasta strandbrädden på Novastoshnah, sju tusen mil därifrån. Han tänkte på, hur sjögräset luktade och hur sälarna väsnades och slogos. Ögonblickligen vände han sig mot norr och började simma af alla krafter. På vägen sammanträffade han med tjogtals kamrater, stadda på resa åt samma håll. »Välkommen i sällskapet, Kotick!» sade de. »I år äro vi holluschickie allesamman och kunna dansa elddansen på blindskären vid Lukannon och leka i det nyvuxna gräset. Men hvar har du fått den där pälsen ifrån?»

Koticks päls var nu nästan snöhvit, men fastän han var mycket stolt öfver den, sade han endast: »Låt oss simma fort. Jag längtar efter land, så att det gör ondt i mig.» Och så kommo de alla fram till den strand, där de sett dagen, och hörde, huru de gamla sälarna, deras fäder, slogos i den framrullande dimman.

Den kvällen dansade Kotick elddansen med de årsgamla sälarna. — Hela vägen utför, från Novastoshnah till Lukannon, är det fullt af eld i hafvet om sommarkvällarna, och hvarje säl lämnar efter sig ett kölvatten, likt brinnande olja; för hvar gång han hoppar till, slår en flamma upp, och vågorna bryta sig i stora fosforescerande strimmor och knippen. — Sedan begåfvo de sig inåt landet till holluschickie-planerna och tumlade om i det nyvuxna vildhvetet, berättande för hvarandra historier angående det, som de upplefvat under hafsresorna. De talade om Stilla hafvet, ungefär som gossar pläga tala om en löfskog, där de varit ute på nötplockning, och hade någon förstått dem, så kunde han efter den beskrifningen ha kartlagt oceanen på ett fullkomligare sätt, än hittills skett. De tre à fyra-åriga holluschickie kommo rusande från Hutchinsons kulle och skreko: »Ur vägen, ynglingar! Hafvet är djupt, och ni känna det ännu icke till fullo. Vänta tills ni dubblerat Kap Horn. Hi hi, du unge pilt, hvar har du fått din hvita päls ifrån?»

»Den har jag icke fått», sade Kotick, »den har växt.» Just som han stod i begrepp att knuffa omkull den föregående talaren, kommo ett par svarthåriga män med platta, röda ansikten fram bakom en sandkulle, och Kotick, som aldrig förr sett några människor, hostade till och sänkte hufvudet. Holluschickie klämde sig tillsamman och drogo sig tillbaka några alnar och sutto sedan och stirrade helt dumma. Männen voro inga mer och inga mindre än Kerick Booterin, öns förnämsta säljägare, och hans son Patalamon. De kommo från en liten by, belägen på en knapp halfmils afstånd från »barnkamrarna», och höllo på att bestämma, hvilka sälar som skulle drifvas till slaktbodarna — ty sälarna drefvos i skockar som får — för att sedan så småningom förvandlas till sälskinnskappor.

»Hallå», utropade Patalamon, »se det var någonting ovanligt — en hvit säl!»

Kerick Booterin blef nästan krithvit i ansiktet, så att det märktes genom olje- och röklagret. Han var nämligen en aleut, och aleuterna äro icke kända för renlighet. Därpå började han mumla en bön. »Rör honom icke, Patalamon. Det har aldrig funnits en hvit säl, sedan — sedan jag kom till världen. Kanhända är det Zaharrofs vålnad. Han gick förlorad i fjor, under stormen.»

»Jag skall akta mig för honom», sade Patalamon. »Han bådar intet godt. Tror far verkligen, att det är gamle Zaharrof, som går igen? Jag står i skuld hos honom för några måsägg.»

»Se icke åt honom», sade Kerick. »Gif dig af med den där driften fyraåringar. Karlarne borde hinna att draga af skinnet på två hundra i dag, men jakttiden har nyss börjat, och de äro ovana vid arbetet. Det får vara nog med hundra. Skynda dig!»

Patalamon skramlade nu med ett par bogben af en säl midt framför holluschickie-hjorden, som blef stående orörlig, pustande och flåsande. Därefter trädde han sälarna närmare, och Kerick dref dem inåt landet, utan att någon enda sökte vända om till sina kamrater. Hundratusentals sälar sågo på, då de fördes bort, utan att i ringaste mån låta störa sig i sin lek. Kotick var den enda, som gjorde några frågor, men ingen af kamraterna hade något att förtälja om saken, utom det att människorna årligen hade för vana att sålunda i sex veckor eller två månader drifva sälflockar.

»Jag ämnar följa efter», sade han, och ögonen nästan flögo honom ur hufvudet, då han traskade i väg.

»Den hvita sälen kommer efter oss», skrek Patalamon. »Aldrig förr har det händt, att en säl ensam beger sig till slaktbänken.»

»Tst! Se dig icke om», sade Kerick. »Säkert är det Zaharrofs vålnad. Jag måste tala med prästen om saken.»

Slakteriet låg på blott en half mils afstånd därifrån, men de uppehöllo sig likväl en timme på vägen, ty Kerick visste, att om sälarna drefvos för fort, skulle de bli upphettade, i hvilket fall skinnet skulle gå sönder vid afdragningen. De gingo alltså mycket långsamt, passerade Sjölejonets Hals och Websters Hus samt kommo slutligen till salteriet, som icke kunde ses från stranden. Kotick följde med alltjämt flämtande och undrande. Han trodde, att han kommit till världens ände, men bullret från »barnkamrarna» ljöd i hans öron likt ett bantågs rasslande i en tunnel. Då satte sig Kerick ned i mossan och tog fram ett klumpigt pläterur. Han lät driften svalka sig en halftimme, och Kotick hörde, huru dimman likt dagg droppade ned från hans mösskärm. Sedan kommo tio à tolf karlar, försedda med tre eller fyra fot långa, järnskodda klubbor. Kerick utpekade ett par sälar, som blifvit bitna eller voro för varma, och dessa blefvo af karlarne undansparkade — karlarne buro grofva stöflar af hvalrossläder. Därpå gaf Kerick signal till anfall, och männen slogo sälarna på hufvudet med sina klubbor. Tio minuter därefter voro lille Koticks vänner alldeles oigenkännliga, ty skinnen voro afdragna från nosen till bakfötterna, afskurna och kastade i en hög på marken. Nu hade Kotick fått nog. Han gjorde helt om och galopperade tillbaka till hafvet, ty en säl kan galoppera ganska raskt ehuru icke länge. Hans små nybakade mustascher borstade sig af förfäran. Vid Sjölejonets Hals, där de stora sjölejonen pläga sitta och njuta af vågsvallet, kastade han sig hals öfver hufvud i det kyliga vattnet, där han blef liggande och under klagan lät vagga sig af böljorna. »Hvad står på?» frågade

bistert ett sjölejon, ty i allmänhet pläga icke sjölejonen umgänge med andra djur.

»Scoochnie! Ochen Scoochnie!»* sade Kotick. »De hålla på att döda *alla* holluschichie på *hela* stranden.»

Sjölejonet vände hufvudet åt landsidan. »Dumt prat», sade han, »dina vänner väsnas lika mycket som vanligt. Du har väl sett gamle Kerick affärda en drift, kan jag tro. Detsamma har han gjort i trettio år.»

»Det är förfärligt», sade Kotick och backade, ty en våg gick öfver honom; han återvann balansen genom ett propellerslag med labbarna, som dref honom rätt upp helt nära den skrofliga kanten af en klippa.

»Icke illa af en ettåring!» sade sjölejonet, som var hemmastadt i simkonsten. »Jag förstår nog, att det från din ståndpunkt kan förefalla ruskigt nog, men om ni,

* »Jag är ensam, mycket ensam.»

sälar, envisas att återkomma hit hvarje år, så är det ju naturligt, att människorna få veta det och begagna sig af sitt välde öfver eder, tills ni finna på en ö, som aldrig besökes af människor.»

»Finnes det någon sådan ö?» frågade Kotick.

»I tjugu år har jag följt efter *poltoos* * och har ännu icke påträffat någon sådan. Men som jag tycker mig förstå, att du älskar att inlåta dig i samtal med dina öfverordnade, så kan du ju begifva dig till Hvalrossön och fråga Hafsfulingen. Kanske han kan gifva dig någon underrättelse. Men sätt icke i väg så häftigt. Du får simma sex mil, och, vore jag i ditt ställe, min unge, skulle jag lofva upp och taga mig en lur först.»

Kotick tog detta råd för godt, simmade öfver till sin egen strand och lade sig att sofva en halftimme, under det att det ryckte i hela kroppen på honom, som vanligt är med sälar. Därefter begaf han sig i rak linie till Hvalrossön — en liten klippig sträcka, belägen nordost om Novastoshnah och bestående af ref, där hvalrossarna, afskilda från andra, skockade sig och där det för öfrigt fanns en mängd sjöfågelsnästen.

Kotick hamnade i närheten af gamla Hafsfulingen — en stor, däst, blemmig, tjockhalsad, långtandad hvalross, af det slag som påträffas i norra delen af Stilla hafvet. Han förstår alls icke att skicka sig, utom då han sofver, och det gjorde han nu, med bakfötterna till hälften nedhängande i vattnet.

»Vakna!» skrek Kotick för att öfverrösta måsarna, som förde ett fasligt larm.

»Ha, ho, hm, hvad är det fråga om?» sade Hafsfulingen och dängde till närmaste hvalross med sina betar, så att denne vaknade och lät slaget gå vidare, tills alla voro vakna och lågo och stirrade åt alla håll utom det rätta.

* Helgeflundrorna.

»Hi hi, det är jag», sade Kotick, som krumbuktade sig i vågskvalpet och såg ut som en liten hvit snigel.

»Jaså. Må jag bli flådd!» utbrast Hafsfulingen, och så började de alla att titta på Kotick, ungefär som man kan tänka sig, att en mängd gamla, sömniga herrar, samlade på klubben, skulle betrakta en liten pojke, som plötsligt stode midt ibland dem. Kotick tyckte inte det var roligt att vidare höra talas om flående — det hade han fått nog af. Han ropade därför: »Finns det något ställe, som passar för sälar och dit människor aldrig komma?»

»Gå och se efter», sade Hafsfulingen och slöt till ögonen. »Bort härifrån. Vi ha annat att göra.»

Kotick gjorde ett delfinhopp i luften och skrek, så gällt han förmådde: »Musselätare, musselätare!» Han hade nog reda på att Hafsfulingen aldrig fångade någon fisk, hur stolta miner han än antog, utan jämt låg och rotade efter musslor och sjögräs. I skriket instämde naturligtvis Chickies, Gooverooskies och Epatkas — med andra ord stortrutar, fiskmåsar och lunnefåglar, som älska hvarje tillfälle att visa sig ohöfliga, och, enligt hvad Limmershin sade mig, var larmet under fem minuter så bedöfvande, att, om ett skarpt skott affyrats på Hvalrossön, hade ingen hört det. Hela befolkningen ropade: »Musselätare! Gubbstackare!» och Hafsfulingen bara vältade sig af och an, grymtande och hostande.

»Vill du *nu* svara mig?» frågade Kotick andfådd.

»Gå och fråga Manato»,* sade Hafsfulingen. »Om han lefver, kan han gifva dig svar.»

»Huru skall jag veta, hvem han är?» frågade Kotick och vek åt sidan.

»Han är det enda djur i hafvet, som är fulare än Hafsfulingen», skrek en stortrut och hjulade fram under Hafsfulingens nos. »Fulare och ohöfligare, hör du det?»

---

* Sjökon.

Kotick lät sjöfåglarna hållas och simmade tillbaka till Novastoshnah. Där upptäckte han, att ingen sympatiserade med honom i hans försök att finna en säker tillflyktsort för sälarna. Människorna hade, så sade man, alltid plägat drifva en del holluschickie, det ingick i dagordningen, och, om han icke tyckte om att se det, som var styggt, skulle han icke begifva sig till slakteriet. Nu berodde nog detta af att ingen säl utom Kotick sett, hur det tillgick vid slakteriet. Dessutom var han ju en hvit säl.

»Hvad du bör göra», sade Sjöbjörn, sedan han lyssnat till sonens berättelse om sina äfventyr, »är att skynda dig att växa, så att du blir lika stor som far din, skaffa dig en barnkammare vid stranden och så betrygga din frihet. Fem år härefter reder du dig säkert bra.» Själfva Matkah, som var så mild och god, sade: »Du kan aldrig hindra slaktandet. Gå du och roa dig i hafvet, Kotick!» Och Kotick gick bort och dansade elddansen, men det skedde minsann icke med ett lätt hjärta.

Så tidigt som möjligt på hösten lämnade han stranden, ty han hade fått en idé i sin lilla tjurskalle. Om en sådan varelse som Sjökon fanns, skulle han taga reda på den, och så skulle han nog hitta på några präktiga, fasta sandstränder, där sälar kunde vistas utan fara att råka ut för människor. Och så genomfor han Stilla hafvet från norr till söder, simmande ända till tre hundra mil på dygnet. Otaliga äfventyr råkade han ut för, och med knapp nöd undgick han att låta sig fångas af hästhajen, fläckiga hajen och hammarhajen. Han träffade på alla de listiga skälmar, som stryka omkring i hafvet; han träffade äfven på tungrodda fiskar med sirliga later och högröda, fläckiga ostron, som i hundratals år legat förtöjda på samma ställe och icke äro litet stolta däröfver. Men Sjökon träffade han aldrig på, icke heller

fann han någon ö, som föll honom i smaken. Om stranden var fast och behaglig samt försedd med angränsande, till lekplan lämplig mark, så syntes alltid vid horisonten den uppstigande röken från en hvalfångares skjul, där späcket smältes i grytorna, hvilket Kotick väl förstod. Af andra tecken slöt han sig ock stundom till att här hade sälar varit förr och blifvit slaktade. Där människor en gång varit, dit kunde de återvända.

En gång slog han sig i samspråk med en gammal undersätsig albatross, som berättade honom, att ön Kerguelen var mera fredlig och skyddad än alla andra ställen. Då Kotick begaf sig dit, höll han emellertid på att blifva krossad mot några branta, svarta klippor, ty han råkade ut för en häftig hagelskur, åtföljd af blixtar och dunder. Under sin kamp mot stormen upptäckte han, att till och med här hade sälar hållit till. Och på samma sätt förhöll det sig, hvart han kom.

Limmershin räknade upp en lång rad namn på ställen, som han besökt, ty han berättade, att Kotick tillbringat fem år på upptäcktsresor och endast ägnat fyra månader årligen åt att hvila ut på Novastosnah, där holluschickie gjorde narr af honom och hans inbillade idealöar. Han hade besökt Gallapagos, en afskyvärd, uttorkad ö vid ekvatorn, där han höll på att bli lefvande stekt, Georgii-öarna, Orkney-öarna, Smaragd-ön, Lilla Näktergals-ön, Goughs ö, Bouvets ö och till och med en liten, liten ö söder om Godahoppsudden. Men öfverallt berättade man honom samma historia. Alla de där öarna hade en gång i tiden besökts af sälar, som blifvit bortskrämda af människor. Till och med då han lämnat Stilla hafvet och simmat tusentals mil, kom han en gång, på återvägen från Goughs ö, till ett ställe, som hette Kap Corientes, där han fann några hundra skabbiga sälar, som talade om, att äfven dit hade människor hittat

vägen. Då blef han nästan förtviflad och skyndade om Kap Horn tillbaka till sina egna stränder. På resan mot norden rastade han på en ö, som var full af gröna träd. Där träffade han en mycket gammal säl, som höll på att dö. Kotick skaffade honom fisk och berättade honom sina missöden. »Nu», sade Kotick, »vänder jag åter till Novastoshnah, och om de drifva mig till slaktbänkarna med holluschickie, så gör det mig just detsamma.»

Då sade den gamla sälen: »Försök ännu en gång. Jag är den sista ättlingen af Masafueras förlorade stam, och i de dagar, då människorna dödade oss i hundratusental, gick en sägen på stranden, att en dag skulle en hvit säl komma från norden, som skulle föra sälarna till en fredad plats. Jag är gammal och får icke skåda den dagen. Andra skola måhända göra det. Försök ännu en gång!»

Kotick vred på mustaschen, som nu var särdeles vacker, och sade: »Jag är den enda hvita säl, som blifvit född på stranden, och, oafsedt färgen, är jag den enda säl, som det fallit in att söka efter nya öar.»

Detta muntrade otroligt upp hans lynne. Då han den sommaren återvände till Novastoshnah, bad hans moder, Matkah, honom att gifta sig och sätta bo, ty han var icke längre en holluschick utan en fullvuxen sjöbjörn, med vågig hvit man öfver skuldrorna, lika groflemmad, storväxt och djärf som hans egen far. »Ännu ett år, moder!» sade han. »Kom ihåg, att det alltid är den sjunde vågen, som slår högst mot stranden.»

Underligt nog fanns det en annan säl, som också tänkte, att *hon* skulle dröja med att gifta sig till följande år. Aftonen innan Kotick begaf sig ut på sin sista upptäcktsresa, dansade han elddansen med henne längs hela Lukannons strand. Denna gång gick färden väster ut, ty han följde ett väldigt stim helgeflundror. — För att

hålla sig i god kondition behöfde han nämligen förtära minst hundra skålpund fisk om dagen. Han jagade dem, tills han blef trött, och då redde han sig en sofplats i de af dyningarna bildade fördjupningarna vid Kopparön. Han kände väl till kusten, så att han, då han vid midnattstid sakta vaggades på sin tångbädd, sade för sig själf: »Hm, flodvattnet stiger häftigt i natt», vände sig under vattnet, öppnade långsamt ögonen och sträckte på sig. Vips for han upp, vig som en katt, ty han fick se stora, besynnerliga djur, som gingo och nosade i det grunda vattnet och betade af sjögräsets ymniga knippen.

»Vid Magellans väldiga brottsjöar», hviskade han under mustascherna, »hvad i all världen kan detta vara för folk?»

De liknade inga hvalrossar, sjölejon, sälar, björnar, hvalfiskar, hajar, bläck- eller skalfiskar, som Kotick tillförne sett. Deras längd var mellan tjugu och trettio fot, och de saknade bakfötter men hade i stället en skofvelliknande stjärt, som såg ut, som om den blifvit stampad af vått läder. Någonting löjligare än deras hufvud kunde man icke tänka sig, och, då de icke betade, reste de sig rätt upp ute på djupet, bugade sig mycket högtidligt för hvarandra och viftade med labbarna, på ett sätt som påminde om feta människors rörelser med armarna.

»Hm!» sade Kotick. »Går fisket väl, go' herrar?» De stora åbäkena svarade med att buga sig och vifta med labbarna. Då de åter började beta, märkte Kotick, att de hade öfverläppen klufven och att dess tvenne delar kunde skiljas åt och lämna en fots mellanrum, som de efter behag öppnade och tillslöto, rymmande en stor knippa sjögräs däruti. Fodret infördes sedan i munnen och förtärdes under belåtna smackningar.

»Snaskigt sätt att äta det där», sade Kotick. Åter bugade de sig, och nu började Kotick blifva otålig. »Bra,

bra!» sade han. »Om I nu händelsevis ägen en öfverloppsled i edra labbar, så är det väl icke så mycket att skryta af. Jag ser, att I bugen eder med behag, men det vore intressant att få höra edra namn.» De klufna läpparna skilde sig, och det ryckte i dem, de glasartade, gröna ögonen stirrade ut, men intet ljud hördes.

»Jaså», sade Kotick, »då kan jag endast säga, att I ären de första jag sett, som i fulhet öfverträffat Hafsfulingen — och för resten också i bristande folkvett.»

Då slog det honom som en blixt hvad stortruten tillropat honom, då han var en årsgammal unge och befann sig vid Hvalross-ön. Han hade funnit Manato! Sjökorna fortforo att slaska, beta och smacka i sjögräset, och Kotick gjorde dem frågor på alla upptänkliga språk, ty han hade lärt mycket på sina resor, och hafvets folk tala nästan lika många språk som människorna. Men sjökorna svarade icke, emedan de icke kunna tala. Detta djur har endast sex ben i nacken, då det borde ha sju, och det påstås allmänt i hafvet, att detta är anledningen till att sjökon icke ens kan tala med de sina! Men, som redan sagts, den har en led för mycket i labbarna, och medelst dessas höjning, sänkning och sidorörelser har den bildat sig ett slags teckenspråk.

Då det blef dager, stod Koticks man i vädret, och han var vid ett gement lynne. Men så började sjökorna att färdas mot norden, långsamt och säfligt, och ibland stannade de för att hålla råd och bugade sig då åt höger och vänster. Kotick följde efter och muttrade: »Sådana idioter som de här skulle för länge sedan blifvit dödade, om de icke påträffat någon skyddad ö. Hvad som duger för sjökon kan också duga för sälen. I alla fall skadade det icke, om de skyndade på litet grand.»

Det var verkligen bra tråkigt för Kotick. Hjorden färdades aldrig mer än fyrtio till femtio mil om dagen,

stannade för att beta om natten och höll sig alltid helt nära stranden. Kotick simmade omkring dem, öfver och under dem men lyckades aldrig drifva på dem. Då de kommit längre norr ut, rådplägade de under bugningar med några få timmars mellanskof, och Kotick var nära att tugga af sig mustascherna af pur otålighet, tills han upptäckte, att de följde ett varmt strömdrag, och då började han att få mera aktning för dem. En natt sjönko de som stenar ned genom det klara vattnet, och därpå fick han för första gången se dem simma med fart. Kotick följde efter och förvånades öfver deras snabbhet, ty han anade icke, att sjökon kunde utmärka sig i simsporten. De styrde mot en klippa vid stranden och döko ned i en mörk håla vid dess fot, tjugu famnar under hafsytan. Den vägen var mycket lång, och Kotick längtade efter frisk luft, innan han kom ut ur den oändliga tunnel, hvarigenom de färdades.

»Vid min egen säl», utbrast han, då han flämtande och flåsande kom ut i öppet vatten igen, »den dykningen förslog, men den lönade sig väl.»

Sjökorna hade spridt sig och gingo helt lugnt och betade utefter den vackraste strand Kotick någonsin sett. Här utbredde sig långa sträckor blanknötta klippor, af yppersta slag, passande till säl-barnkamrar, och bakom dessa, sluttande inåt landet, funnos lekplaner af fast sand. Här var ingen brist på svallvågor, där sälarna kunde dansa, långt gräs, hvari de kunde tumla om, sandkullar, där de kunde klättra, och — det förnämsta af allt — Kotick kände på vattnet, att hit hade aldrig några människor kommit, det var han riktigt säker på. Det första han gjorde var att förvissa sig om att fisket var godt; sedan simmade han längs stranden och tog reda på alla de små förtjusande sandöar, som lågo dolda i den vällande dimman. Långt upp mot norden, åt hafvet till,

löpte ett bälte af grund, skär och klippor, som hindrade alla fartyg att på sex mils afstånd närma sig stranden. Mellan öarna och fastlandet gick det djupt vatten ända intill de lodrätt stupande klippor, under hvilka tunneln på något ställe utmynnade.

»Detta är ett nytt Novastoshnah men många gånger bättre än det gamla», sade Kotick. »Sjökon är nog klokare, än jag trodde. Utför de där klipporna kunna inga människor komma, och skären åt hafssidan skulle slå hvarje fartyg i spillror. Om det finns något säkert ställe i hafvet, så är det detta.»

Han började tänka på den säl han lämnat, men fastän han längtade att återvända till Novastoshnah, undersökte han dock grundligt det nya landet för att kunna väl besvara alla frågor man komme att göra honom.

Sedan dök han och tog noga reda på läget af tunnelns mynning, hvarpå han satte af mot söder. Ingen annan än en sjöko eller en säl hade kunnat ana att en sådan väg fanns, och, då Kotick blickade tillbaka mot klipporna, kunde han själf knappt tro, att han varit där.

Tio dagar var han på hemfärden, och långsamt simmade han ändock icke. Då han sköt fram om Sjölejonets Hals, hvem var den första han fick se, om icke sälen, som väntat på honom, och hon läste i hans ögon, att han nu ändtligen funnit sin ö.

Men holluschickie och Sjöbjörn, hans fader, och alla de andra sälarna skrattade åt honom, då han berättade om sin upptäckt, och en ung säl, som var jämnårig med honom, sade: »Hör nu på, Kotick, tror du, att du kan komma från ett land, som ligger, jag vet icke hvar, och taga kommando öfver oss? Kom ihåg, att vi ha slagits för våra barnkamrar, och det har du aldrig befattat dig med. Du föredrog att ströfva omkring i hafvet.» Då de

andra sälarna skrattade åt hvad han sade, började den unga sälen att se sig om helt självförnöjd. Han hade gift sig samma år och gjorde en faslig affär af den saken.

»Jag har ingen barnkammare att strida för», sade Kotick. »Jag vill endast visa eder ett ställe, där I alla kunnen lefva i trygghet. Hvad tjänar det till att gräla?»

»Vill du ta din Mats ur skolan, så har icke heller jag något vidare att säga», inföll den unga sälen, med ett fult grin.

»Kommer du med, om jag får öfvertaget?» frågade Kotick. Det glänste grönt i ögat på honom, ty han var mycket förargad öfver att blifva tvingad att slåss.

»Det kan jag väl göra», sade den unga sälen vårdslöst; »*om* du får öfvertaget, kommer jag med.» Han hade icke tid att åtra sig, ty Kotick sköt fram hufvudet och borrade in tänderna i den unga sälens nackspäck. Därpå reste han sig och halade ned sin fiende till strandbrädden, skakade honom och sträckte honom till marken. Då detta var gjordt, röt Kotick till sälarna: »I fem år har jag af alla krafter sökt edert väl. Jag har lyckats finna en ö, där I kunnen lefva i trygghet och ro, men om man icke drar edra dumma hufvud loss från edra tjocka halsar, så tron I icke hvad man säger. Nu skall jag lära eder. Gif akt!»

Limmershin, som hvarje år ser tio tusen stora sälar i slagsmål, Limmershin sade mig, att han aldrig i sitt lilla lif sett något liknande Koticks anfall på barnkamrarna. Han störtade sig öfver den största säl han såg, grep honom i halsen, så att han nästan kväfde honom, slängde och dängde honom, tills han grymtade af smärta och bad om nåd. Då kastade han honom åt sidan och gick till den nästa. Det är att märka, att Kotick aldrig, i likhet med de stora sälarna, fastade fyra månader årligen; hans simfärder på djupt vatten höllo honom

i bästa kondition, och — här kommer det förnämsta — han hade aldrig slagits förr. Hans krusiga, hvita man stod styf af raseri, hans ögon flammade, hans stora tänder glänste, och han var präktig att skåda. Då gamla Sjöbjörn, hans far, såg honom rusa förbi, affärda de gråsprängda, gamla sälarna, som om de varit helgeflundror, och vräka omkull ungherrarna åt alla håll, vrålade han af förtjusning och skrek: »Det är möjligt, att han har tokiga idéer, men make till slagskämpe finnes icke på stranden. Hugg icke tag i far din, min son! Han står på din sida.»

Kotick vrålade tillbaka, och gamla Sjöbjörn ryckte in med uppvridna mustascher, pustande som ett lokomotiv, under det Matkah och den säl, som skulle gifta sig med Kotick, i all stillhet beundrade dem. Det var en väldig strid, ty de två, far och son, kämpade, så länge det fanns en säl, som vågade lyfta på hufvudet, och då det icke det fanns, promenerade de stolta vid hvarandras sida upp- och nedför stranden, sakta rytande.

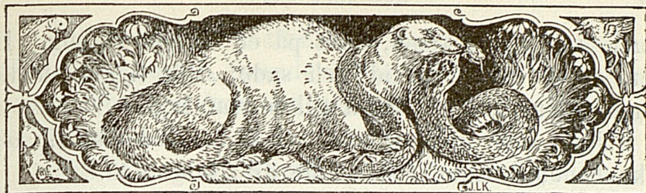
Om kvällen, då norrskenet började flamma, klättrade Kotick upp på en naken klippa och såg ned på de sköflade barnkamrarna och de sårade och blödande sälarna. »Nu», sade han, »har jag gifvit eder en läxa.»

»Vid min säl», sade gamla Sjöbjörn, stretande uppför klippan, ty han var illa åtgången, »själfva mordhvalen kunde icke ha farit värre fram. Jag är stolt öfver dig, min son, och, hvad mera är, *jag* ämnar följa med till din ö — om den nu verkligen finns till.»

»Hören hit, I tjocka hafssvin! Hvem vill följa mig till Sjökons tunnel? Svaren, annars ger jag er ännu en läxa», röt Kotick.

Det gick ett sorl genom sälarnas mängd, som då tidvattnet stiger. »Vi vilja följa dig, Kotick, vi vilja följa Hvita Sälen», ljöd det från tusen trötta stämmor.

Då kastade Kotick sitt hufvud tillbaka och slöt med stolthet sina ögon. Han var icke längre en hvit säl, han var röd öfver hela kroppen. Det oaktadt bevärdigade han icke sina sår med så mycket som en blick. En vecka därefter tågade han med sin här, bestående af tio tusen holluschickie och gamla sälar, norr ut till Sjökons tunnel. Kotick gick i spetsen. De sälar, som stannade kvar på Novastoshnah, hånade dem och kallade dem narrar. Men då de följande vår alla sammanträffade i närheten af Stilla hafvets fiskbankar, hade Koticks sälar så mycket att förtälja om de nya stränderna på andra sidan Sjökons tunnel, att allt flera sälar öfvergåfvo Novastoshnah. Naturligtvis gick det icke på en gång, ty sälar äro icke så särdeles snabbtänkta utan behöfva tid att öfverväga sina beslut, men hvarje år afflyttade en massa sälar från Novastoshnah, Lukannon och de öfriga barnkamrarna till de lugna, skyddade stränder, där Kotick presiderar så lång sommaren är och blir större, fetare och starkare år från år, under det holluschickie leka omkring honom vid det haf, dit aldrig någon människa kommer.

"Rikki-tikki-tavi."

Här följer historien om den väldiga strid, som Rikki-tikki-tavi ensam utkämpade i badrummen på den stora bungalon i Segowlees kanton. Darzee, skräddarfågeln, hjälpte honom, och Chuchundra, desmanråttan, som aldrig kommer fram på golfvet utan jämt håller sig utefter väggarna, gaf honom råd. Men det var Rikki-tikki-tavi, som utkämpade själfva striden.

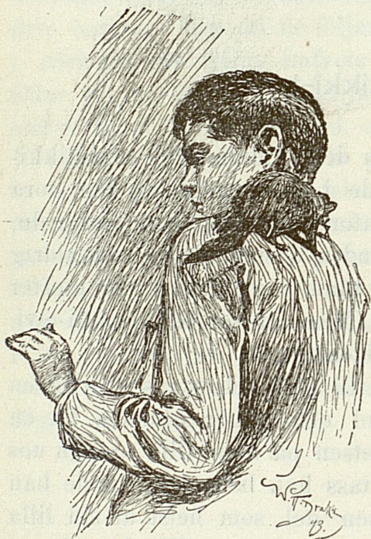
Han var en mungo, till päls och svans snarlik en liten katt men till hufvud och vanor alldeles lik en vessla. Hans ögon och spetsen på hans lilla oroliga nos voro röda. Med hvilken tass han behagade kunde han komma åt att klia hvilken del som helst af sin lilla kropp; han kunde purra upp svansen, tills den såg ut som en buteljborste, och hans stridsrop, då han skuttade fram genom det höga gräset, ljöd: *rikk-tikk-tikki-tikki-tchk!*

En dag på sommaren sköljdes han af ett starkt vattenflöde ut ur den lilla jordhåla, där han bott hos far och mor, och fördes klunkande och sprattlande utför ett dike vid vägen. Han fick där tag i en liten grästufva, vid hvilken han hakade sig fast, och så förlorade han medvetandet. Då han lefde upp igen, låg han, våt och ut-

pinad, i heta solskenet, midt på en trädgårdsgång. En liten gosse stod bredvid och sade: »Här ligger en död mungo. Nu skola vi ställa till begrafning.»

»Nej», sade gossens mor, »vi skola ta honom in och torka honom. Kanske han inte är riktigt död.»

De buro in honom i huset, och en stor herre tog honom mellan tummen och pekfingret och förklarade, att han icke var död, endast halfkväfd. Sedan svepte de in honom i bomullsvadd och värmde honom framför en liten brasa. Då öppnade han ögonen och nös.

»Nu», sade herrn, som var en engelsman, nyss inflyttad i bungalon, »skola vi icke skrämma honom, så få vi se hvad han tar sig till.»

Att skrämma en mungo har sig icke så lätt, ty från nosen till svansen är han genompyrd med nyfikenhet. Hela mungofamiljen har till motto: »Spring och se efter!» och Rikki-tikki var en äkta mungo. Han såg på bomullen och kom till den slutsatsen, att den icke dugde att äta, sedan sprang han bordet rundt, satte sig på bakbenen och började ordna pälsen, kliade sig och hoppade slutligen upp på gossens axel.

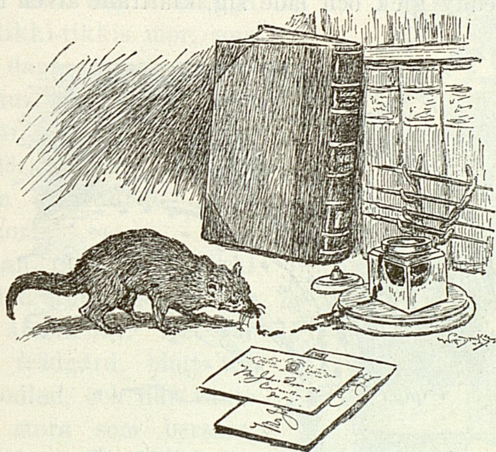
»Blif icke rädd, Teddy», sade fadern, »han vill bara ställa sig in med dig.»

»Aj, han kittlar mig under hakan», sade Teddy.

Nu tittade Rikki-tikki ned mellan skjortkragen och halsen på gossen, nosade sedan på hans öra och spatserade slutligen ned på golfvet, där han satte sig att gnugga sin nos.

»Har man sett på maken», utbrast Teddys mor, »och den där har aldrig förr varit bland människor! Han är väl så tam, för att vi varit snälla emot honom.»

»Alla mungoer göra så där», sade mannen. »Om bara Teddy låter bli att draga honom i svansen eller

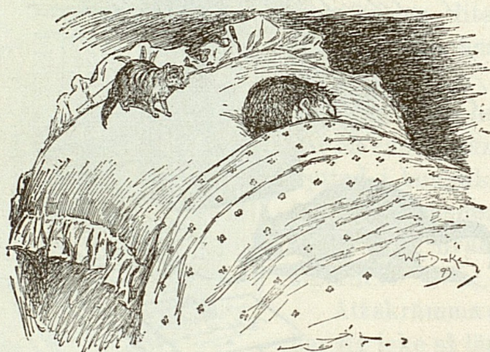
söka sätta honom i bur, så kommer han att hela dagarna springa ut och in här i huset. Nu skola vi gifva honom något att äta.»

Han fick en liten bit rått kött. Rikki-tikki blef alldeles förtjust, och, sedan han ätit upp köttet, gick han ut och satte sig i solskenet på verandan och purrade upp pälsen för att få den genomtorr. Då detta var gjordt, tyckte han, att han började må bättre.

»Här i huset», sade han för sig själf, »är det mera att taga reda på, än hela min familj kunde hinna med

under hela sin lifstid. Jag skall minsann stanna här och se efter.»

Hela den dagen använde han att stryka omkring i huset. Han hade så när dränkt sig i badbaljorna. Han doppade nosen i bläckhornet på skrifbordet och brände den på herrns cigarr, ty han klättrade upp i knäet på Teddys pappa för att se efter, hur han bar sig åt, då han skref. Då det började skymma, sprang han in i barnkammaren för att se, hur fotogenlamporna tändes, och då Teddy gick och lade sig, klättrade äfven han upp

i sängen. Men han var en orolig sofkamrat, ty han måste hela natten om springa upp vid minsta ljud och undersöka, hvarifrån det kom. Det sista Teddys föräldrar gjorde om kvällen var att gå in och se på sin gosse, och då stod Rikki-tikki spritt vaken på kudden. »Jag tycker inte om det där», sade Teddys mor; »han kan hitta på att bita gossen.»

»Visst icke», sade fadern. »Teddy hvilar mera trygg med det där lilla djuret i sin närhet, än om en blodhund vore satt att vakta honom. Skulle händelsevis en orm komma in i barnkammarn —»

Men Teddys mor ville icke höra talas om någonting så förskräckligt.

Tidigt följande morgon, då familjen skulle intaga sin första frukost, kom Rikki-tikki ut på verandan, sittande på Teddys axel. Han fick äta bananer och smaka på ett kokt ägg, och han flyttade sig ur den enes knä i den andres, ty målet för hvarje väluppfostrad mungos hopp är att förr eller senare bli en hus-mungo och få springa omkring i riktiga rum. Rikki-tikkis mor, som i forna dagar lefvat i generalens hus i Segowlee, hade noga lärt Rikki, hur han skulle förhålla sig, om han någonsin påträffade hvita människor.

Sedan gick Rikki-tikki ut i trädgården för att se sig om äfven där. Det var en stor trädgård, blott till hälften odlad, och där växte buskar, stora som bersåer, öfverfulla med Marskalk-Niel-rosor. Där funnos äfven citron- och pomeransträd, bambugrupper och snår af högt, saftigt gräs. Rikki-tikki slickade sig om nosen. »Det var en präktig jaktmark», sade han; hans svans yfvade upp sig vid tanken på kommande fröjder, och så skuttade han af och an genom trädgården, nosande i alla hål och vrår, tills han fick höra några mycket sorgsna röster i en törnbuske. Det var Darzee, skräddarfågeln, och hans hustru, som bodde där. De hade åt sig förfärdigat det allra vack-

raste lilla näste genom att sammanfoga två stora blad, som de snört ihop med fibrer mellan kanterna. Invändigt hade de fyllt det med bomull och dun. Nästet gungade på grenen, och de sutto på dess kant och gräto.

»Hvad fattas eder?» frågade Rikki-tikki.

»Vi äro mycket bedröfvade», sade Darzee. »En af våra ungar föll ur boet i går, och Nag åt upp honom.»

»Hm», sade Rikki-tikki, »det var mycket sorgligt, men jag är en främling här. Hvem är Nag?»

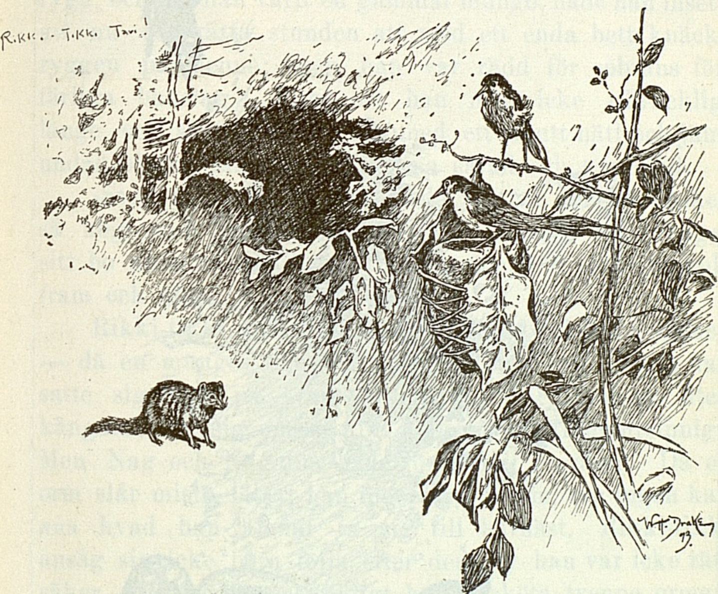
Darzee och hans hustru kröpo utan att svara ned i boet, ty från det tjocka gräset vid buskens fot ljöd en sakta hväsning — ett hemskt, isande ljud, som kom Rikki-tikki att hoppa två steg tillbaka. Tum för tum höjde sig då ur gräset hufvudet och den utbredda hatten af Nag, den stora, svarta glasögonormen. Hans längd, från hufvudet till stjärten utgjorde fem fot. Då han lyft tredjedelen af kroppen öfver marken, stannade han och började vagga som en högväxt blomma för vinden. Han såg på Rikki-tikki med dessa onda ögon, hvilkas uttryck aldrig växlar, hvad än ormen tänker på.

»Hvem är Nag?» upprepade han. »*Jag* är Nag. Den store guden Brama satte sitt märke på vårt folk, då den första cobran vecklade ut sin hatt för att under Bramas sömn skydda honom mot solen. Se på mig och frukta!»

Mer än någonsin utbredde han sin hatt, och Rikki-tikki såg glasögonmärket på dess baksida, hvilket fullkomligt liknar hyskan i ett knäppe. Ett ögonblick kände han sig rädd, men en sådan känsla kan omöjligt räcka länge hos en mungo, och ehuru Rikki-tikki aldrig förr sett en lefvande glasögonorm, hade hans mor matat honom med döda sådana, och han visste, att hvarje fullväxt mungo har till uppgift i lifvet att döda och äta ormar. Äfven Nag visste det, och i djupet af sitt kalla hjärta bäfvade han.

»Märke eller inte märke», sade Rikki-tikki och borstade åter upp svansen, »så frågar jag, om du anser det för rätt att äta små halffjädrade fågelungar, som fallit ur boet?»

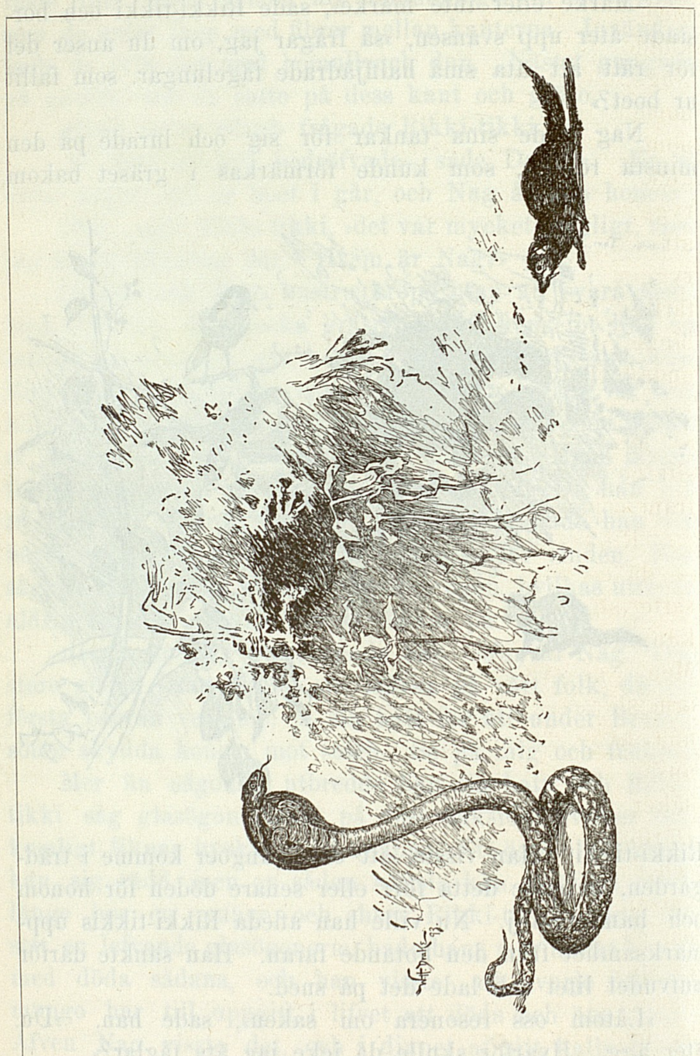
Nag hade sina tankar för sig och lurade på den minsta rörelse, som kunde förmärkas i gräset bakom

Rikki-tikki. Han visste, att om mungoer komme i trädgården, betydde detta förr eller senare döden för honom och hans familj. Nu ville han afleda Rikki-tikkis uppmärksamhet från den hotande faran. Han sänkte därför hufvudet litet och lade det på sned.

»Låtom oss resonera om saken», sade han. »Du äter ägg. Hvarför skulle då icke jag äta fåglar?»

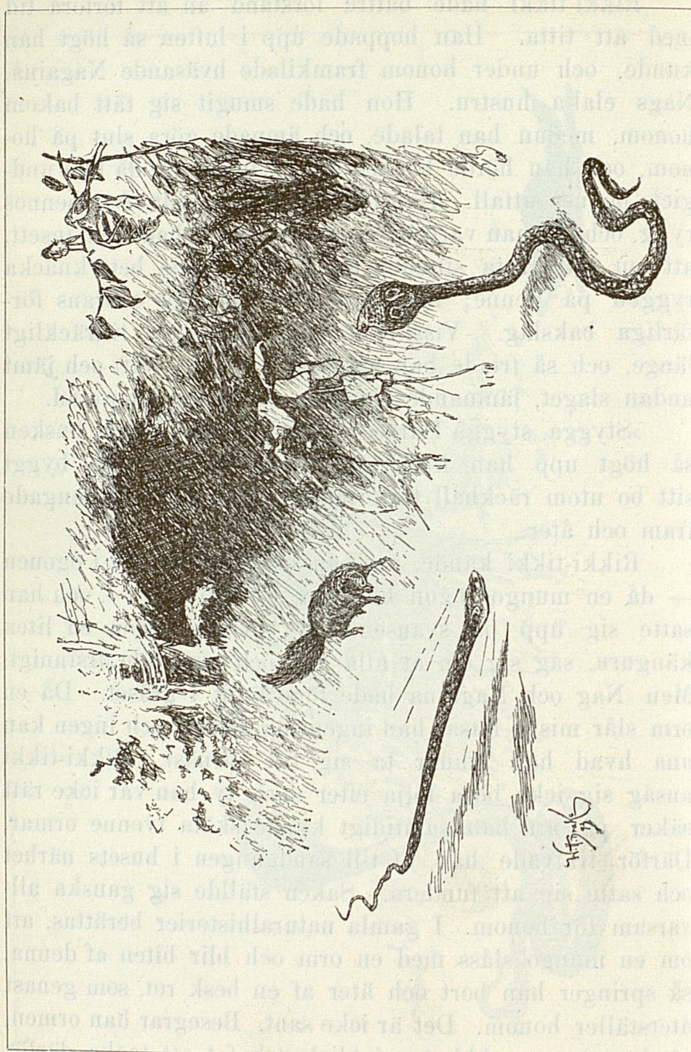
»Se dig om, se dig om!» sjöng Darzee.

Rikki-tikki hade bättre förstånd än att förlora tid med att titta. Han hoppade upp i luften så högt han kunde, och under honom framkilade hväsande Nagaina, Nags elaka hustru. Hon hade smugit sig tätt bakom honom, medan han talade, och ämnade göra slut på honom, och han hörde hennes ilskna fnysning, då han undgick hennes utfall. Han föll ned nästan midt öfver hennes rygg, och om han varit en gammal mungo, hade han insett, att nu var rätta stunden att med ett enda bett knäcka ryggen på henne; men han var rädd för cobrans förfärliga bakslag. Visst bet han men icke tillräckligt länge, och så friade han sig med ett skutt nätt och jämt undan slaget, lämnande Nagaina sårad och uppretad.

»Stygga, stygga Darzee!» sade Nag och piskade busken så högt upp han kunde nå; men Darzee hade byggt sitt bo utom räckhåll för ormarna, så att det blott gungade fram och åter.

Rikki-tikki kände, att han blef röd och het i ögonen — då en mungos ögon bli röda, är han ond —, och han satte sig upp på svansen och bakbenen som en liten känguru, såg sig om åt alla håll och snattrade ursinnigt. Men Nag och Nagaina hade försvunnit i gräset. Då en orm slår miste, låtsar han ingenting därom, och ingen kan ana hvad han ämnar ta sig till härnäst. Rikki-tikki ansåg sig icke böra följa efter dem, ty han var icke rätt säker på att han samtidigt kunde sköta tvenne ormar. Därför trafvade han af till sandgången i husets närhet och satte sig att fundera. Saken ställde sig ganska allvarsam för honom. I gamla naturalhistorier berättas, att om en mungo slåss med en orm och blir biten af denna, så springer han bort och äter af en besk rot, som genast återställer honom. Det är icke sant. Besegrar han ormen, så har han snabbheten i blick och fot att tacka därför — ormarna söka hugga mungoerna under hoppet —, och

då intet öga kan följa rörelsen af ormens hufvud, när det slår, så är saken i sig själf underbarare än någon trollört. Rikki-tikki visste ju, att han var helt ung, men detta gjorde det så mycket roligare, att han lyckats undkomma ett bakifrån kommande slag af en orm. Det ingaf honom självförtroende, och, då Teddy springande skyndade framåt gången, var Rikki-tikki vid godt humör och beredd att taga emot smekningar Men just som Teddy böjde sig ned, var det något, som krälade i stoftet och en svag röst sade: »Akta dig! Jag är döden.» Det var Karait, den mattfärgade, bruna lilla ormen, som företrädesvis älskar att ligga i stoft och damm. Hans bett är lika farligt som glasögonormens, men han är så liten, att ingen märker honom, och därför gör han så mycket mer skada.

Åter blefvo Rikki-tikkis ögon röda, och han skyndade fram till Karait med denna egendomligt vaggande, svängande rörelse, som är ärftlig i familjen. Den ser högst besynnerlig ut, men detta sätt att gå är dock så väl afvägdt, att det möjliggör de tväraste hopp i hvilken riktning som helst, och när man har med ormar att göra, är detta en ren fördel. Rikki-tikki visste det icke själf, men hvad han nu företog sig var mycket farligare än att slåss med Nag, ty Karait var så liten och så kvick i vändningarna, att om icke Rikki bet honom i nacken invid hufvudet, skulle bakslaget träffa Rikki i ögat eller på nosen. Men Rikki visste det icke; han var alldeles röd i ögonen och vaggade af och an för att se efter, hvar han skulle hugga honom som bäst. Då gjorde Karait ett utfall, Rikki hoppade åt sidan och försökte att kila på honom men undgick med knapp nöd att blifva biten af det otäcka, lilla hufvudet, som susade tätt förbi honom, så att han fick göra ett skutt öfver kroppen för att undkomma.

Teddy ropade så ljudligt han förmådde uppåt byggningen: »Kom, ska' ni få se! Vår mungo håller på att döda en orm.» Rikki-tikki hörde, hur Teddys mor gaf till ett anskri. Fadern kom springande med en käpp, men innan han hunnit till platsen, hade Karait förnyat sitt utfall och misslyckats, Rikki-tikki tagit sats, hoppat upp på ormens rygg, borrat in hufvudet mellan framtassarna och bitit ormen så högt upp i nacken, han kunde nå, samt sprungit ned igen. Bettet förlamade Karait, och Rikki-tikki stod i begrepp att enligt sin familjs bordsed börja äta honom från stjärt till hufvud, då han plötsligt påminde sig, att en stark måltid gör mungon trög, och om han ville hålla sig rask och duktig, måste han också hålla sig mager. Han gick därför och tog sig ett dammbad under ricinusbusken, medan Teddys far piskade den döda Karait. »Hvad tjänar det där till?» tänkte Rikki-tikki, »den saken har ju jag gjort upp.» Teddys mor kom sedan och lyfte upp honom ur dammet och kramade och smekte honom under utrop, att han räddat Teddy från döden, och Teddys far sade, att han blifvit dem tillsänd genom försynens skickelse. Teddy stod och hörde på med stora, förvånade ögon. Rikki-tikki fann all denna uppståndelse litet lustig, ty han begrep naturligtvis icke sammanhanget. Teddys mor kunde lika väl ha klappat Teddy, för att han roade sig på sandgången. Emellertid tyckte Rikki, att han ändå hade bra trefligt.

Då han vid middagen, som intogs mycket sent, vandrade omkring på bordet bland vinglasen, kunde han mycket väl ha proppat sig öfvermätt med goda saker. Men han hade Nag och Nagaina i tankarna, och hur roligt det än var att bli smekt och klappad af Teddys mor och att få sitta på Teddys axel, hindrade detta likväl icke, att Rikkis ögon allt emellanåt blefvo röda, och han

utstötte flera gånger sitt långdragna stridsrop: »Rikk-tikk-tikki-tikki-tchk.»

Teddy tog honom med sig, då han gick till hvila och ville nödvändigt, att Rikki-tikki skulle ligga och sofva med hufvudet under hans haka. Rikki-tikki var alltför väluppfostrad för att bitas eller rifvas, men så fort Teddy hade insomnat, begaf han sig af på sin nattliga promenad omkring huset. I mörkret stötte han på Chuchundra, myskråttan, som kröp utefter en vägg. Chuchundra är ett litet bedröfligt kräk. Hon gnäller och piper natten om, bemödande sig att samla mod till att springa fram på golfvet, men det lyckas aldrig.

»Döda mig icke», bad Chuchundra jämrande. »Rikki-tikki, döda mig icke!»

»Tror du, att en ormdödare dödar myskråttor!» frågade Rikki-tikki med förakt.

»De, som döda ormar, varda af ormar dödade», sade Chuchundra mer jämmerligt än förut. »Hur kan jag veta, om icke Nag någon gång i mörkret tar mig för dig?»

»Har icke ringaste fara», sade Rikki-tikki. »Dessutom är Nag i trädgården, och dit går icke du.»

»Min kusin Chua, råttan, sade mig —.» Här tvärtystnade Chuchundra.

»Sade dig hvad?»

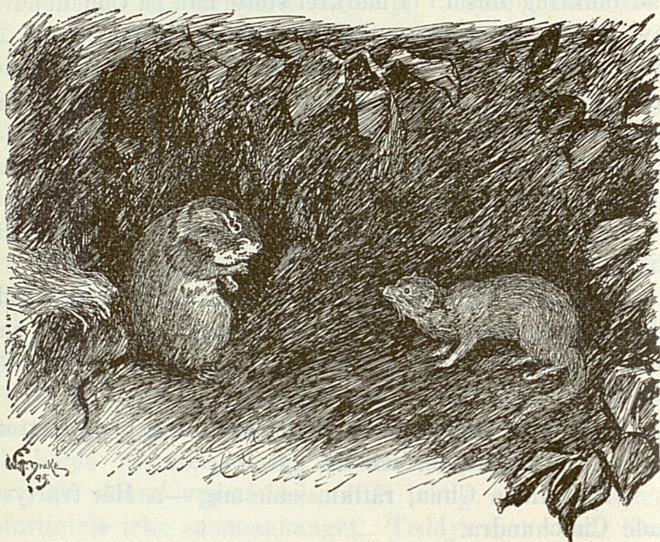
»Tst! Nag är allestädesnärvarande, Rikki-tikki. Du borde ha talat med Chua i trädgården.»

»Ja, men det gjorde jag icke. Fort, Chuchundra, annars biter jag dig.»

Chuchundra satte sig ned och grät, så att tårarna tillrade ned i morrhåren. »Jag är en fattig stackare», sade hon, »och har icke mod att springa fram på golfvet. Tst! Jag törs ingenting tala om. Hör du då inte, Rikki-tikki?»

Rikki-tikki lyssnade. Allt var försänkt i tystnad, men han tyckte sig förnimma ett svagt rasslande ljud, icke starkare än hvad som orsakas af en getings gång på fönsterglaset — det torra rasslet af ormfjäll mot en mur.

»Det är Nag eller Nagaina», sade han för sig själf. »Han kryper in i badrummet genom afloppshålet. Du har rätt, Chuchundra, jag borde ha talat med Chua.»

Rikki-tikki smög sig bort till Teddys badrum, men det var ingen där, sedan till Teddys mors, men icke heller där fann han någon. Vid foten af den slätmurade väggen hade man tagit ur en tegelsten för att bereda aflopp åt badvattnet, och då Rikki-tikki smög sig in utefter den för badkaret afpassade muren, hörde han Nag och Nagaina hviskande samtala i månljuset.

»Då det icke längre finnes människor i huset, måste *han* aflägsna sig», sade Nagaina till sin man, »och då

blifva vi åter herrar på täppan. Gå sakta in och kom ihåg, att den första du skall döda är den där store herrn, som slog ihjäl Karait. Kom sedan hit ut och säg mig, huru det aflupit. Tillsammans skola vi då jaga Rikki-tikki.»

»Men är du säker på att det har någon fördel med sig att döda människor?» invände Nag.

»Mycken fördel, min vän. Fanns det, då bungalon stod tom, någon mungo i trädgården? Så länge ingen bor i bungalon, äro du och jag trädgårdens konung och drottning. Betänk äfven, att så snart våra ägg i melonsängen utkläckas, hvilket kan ske i morgon dag, så behöfva våra barn utrymme och stillhet.»

»Det hade jag icke tänkt på», sade Nag. »Jag går dit in, men det är alldeles obehöfligt att efteråt jaga Rikki-tikki. Jag skall döda mannen och hustrun och barnet, om jag kan, och sedan helt stilla komma ut igen. Då bungalon blifvit tom, beger sig Rikki-tikki härifrån.»

Då Rikki-tikki hörde detta, genomilades hela hans varelse af raseri och hat. Nags hufvud stack in genom afloppshålet och följdes af hans fem fot långa kropp. Trots vreden blef dock Rikki-tikki rädd, då han lade märke till cobrans storlek. Nag vindlade ihop sig, reste hufvudet och såg sig om i badrummet. Rikki-tikki iakttog, att hans ögon lyste.

»Om jag dödar honom här», resonerade Rikki-tikki, »så får Nagaina veta det; om jag slåss med honom midt på golfvet, äro utsikterna till hans fördel. Hur skall jag göra?»

Nag vaggade af och an. Därefter hörde Rikki-tikki, att han drack ur den största vattenkrukan, som begagnades till att ösa vatten i karet med. »Det var skönt», sade ormen. »Då han dödade Karait, hade han en käpp. Den har han kanske ännu, men då han på morgonen kommer hit för att bada, har han den icke med sig. Jag

väntar, tills han kommer. Nagaina — hör du hvad jag säger? Jag väntar här i svalkan, tills det blir dag.»

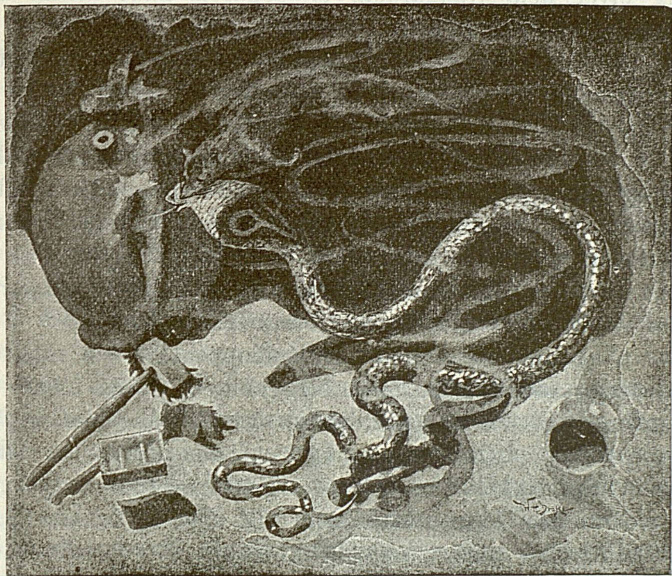
Intet svar kom utifrån, hvaraf Rikki-tikki förstod, att Nagaina gått sin väg. Nag ringlade sig i spiral omkring nedre delen af den stora vattenkrukan, och Rikki-tikki var tyst som döden. Efter en timme började han ljudlöst närma sig krukan. Nag hade somnat, och Rikki-tikki betraktade hans breda rygg, tveksam om hvilken del däraf, som skulle erbjuda det bästa fästet. »Om jag icke vid första angreppet knäcker hans rygg», sade Rikki, »så kan han slåss, och om han det gör — stackars Rikki!» Han mätte nackens tjocklek nedanför hatten, men den var honom för grof; ett bett närmare stjärten skulle endast tjäna till att göra ormen ursinnig.

»Hufvudet måste jag angripa», sade han slutligen; »hufvudet ofvanför hatten, och när jag huggit i, får jag icke släppa.»

Och så gjorde han hoppet. Hufvudet låg litet framsträckt från krukan, under dess utbuktning på midten, och i detsamma Rikki-tikki bet till, spände han ryggen mot det stora röda lerkärlet för att få kraft att pressa ned ormhufvudet. Han fick härigenom en sekunds öfvertag, som han visste att draga fördel af. Sedan slängdes han fram och tillbaka, som en råtta skakas af en råtthund, upp- och nedför golfvet, rundtom i stora ringar, men ögonen voro röda på honom och han höll fast, under det ormen piskade golfvet och slängde omkring skopan, tvålkoppen och borsten samt trummade emot zinkkarets sida. Allt värre bet han ihop käkarna, ty nu var han öfvertygad, att han skulle bli ihjälskakad, och för familjens heder föredrog han att blifva funnen död med sammanbitna tänder. Han var alldeles yr i hufvudet och kände sig som sönderbultad, då det bakom honom ljöd som ett åskslag; en het pust betog honom medvetandet,

och någonting rödt svedde hans päls. Herrn i huset hade vaknat af bullret, och det var han, som affyrat de tvenne skotten i en dubbelbössa mot Nag, strax nedanför hatten.

Rikki-tikki höll sig ännu fast med slutna ögon, ty nu var han riktigt viss på, att han var död. Men ormhufvudet rörde sig icke längre, och mannen tog honom och sade: »Åter igen mungon, Alice. Denna gången har

den lilla gynnaren räddat *våra* lif.» Teddys mor kom då in, mycket, mycket blek, och såg på Nags kvarlefvor, och Rikki-tikki släpade sig till Teddys rum och tillbragte halfva återstoden af natten med att mycket noga undersöka, om det var sant, som han trodde, att han blifvit slagen i små stycken.

Då det blef morgon, var han mycket stel i lederna, men högst belåten med sitt verk. »Nu återstår Nagaina,

och det blir värre att komma till rätta med henne än med fem sådana som Nag, dessutom vet ingen, när de ägg, hon talade om, bli kläckta. Det var sant, jag får lof att gå och hälsa på Darzee», sade han.

Utan att vänta på frukosten, skyndade Rikki-tikki till törnbusken, där Darzee med gäll röst satt och sjöng en jubelsång. Underrättelsen om Nags död hade spridt sig öfver hela trädgården, ty soparen hade kastat ut kroppen på skräphögen.

»O, du dumma fjäderboll», sade Rikki-tikki vresigt, »tycker du, att det är tid att sjunga nu?»

»Nag är död, han är död, han är död!» sjöng Darzee. »Den tappre Rikki-tikki grep honom om nacken och släppte icke sitt tag. Den store herrn hämtade sin knallkäpp, och Nag gick midt i tu! Aldrig mer skall han äta mina ungar.»

»Det där är ganska sant, men hvar är Nagaina?» sade Rikki-tikki och såg sig försiktigt om.

»Nagaina var framme vid afloppshålet och ropade på Nag», sade Darzee, »och Nag kom ut på en käpp — soparen tog honom på en käpp och kastade honom på skräphögen. Låtom oss sjunga om den store, den rödögde Rikki-tikki!» Och Darzee tog strupen full och sjöng.

»Om jag bara räckte upp till ditt bo, skulle jag kasta ut dina ungar», sade Rikki-tikki. »Du förstår icke att skicka dig efter omständigheterna. Du har det lugnt och godt där uppe i ditt bo, men för mig är fara å färde här nere. Upphör ett ögonblick med din sång, Darzee.»

»För den store och härlige Rikki-tikkis skull vill jag upphöra att sjunga», sade Darzee. »Hvad önskar du, dödare af Nag, den förfärlige?»

»För tredje gången, hvar är Nagaina?»

»Hon är vid sophögen bredvid stallet och sörjer Nag. Stor är Rikki-tikki, den hvittandade!»

»Skräp med mina hvita tänder! Har du någonsin hört, hvar hon förvarar sina ägg?»

»I melonsängen, längst bort vid muren, där solen gassar så godt som hela dagen. Där gömde hon dem för flera veckor sedan.»

»Och det har du icke ansett mödan värdt att säga mig. Längst bort vid muren, sade du?»

»Rikki-tikki, du ämnar väl icke äta upp hennes ägg?»

»Nej, inte riktigt. Darzee, om du har en enda smula förstånd, så flyg bort till stallet, låtsa att du brutit din ena vinge och låt Nagaina jaga dig hit till busken. Jag måste begifva mig till melonsängen, och om jag gjorde det nu, skulle hon få se mig.»

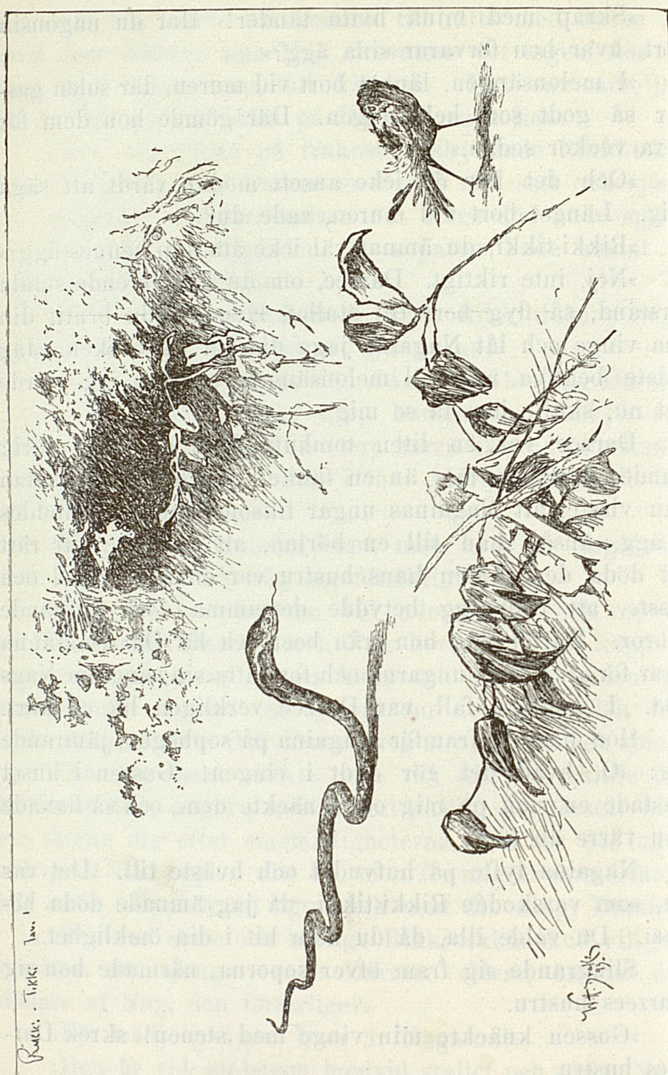
Darzee var en liten tomhufvad fågel, som aldrig kunde fasthålla mer än en tanke i sänder, och emedan han visste, att Nagainas ungar liksom hans egna föddes i ägg, ansåg han till en början, att det icke var rätt att döda dem. Men hans hustru var en klok fågel och visste, att cobraägg betydde detsamma som blifvande cobror. Därför flög hon från boet och lät Darzee stanna kvar för att värma ungarna och fortsätta sin sång om Nags död. I somliga fall var Darzee verkligen lik en karl.

Hon flaxade framför Nagaina på sophögen, jämrande sig: »O, hvad det gör ondt i vingen! Gossen i huset kastade en sten på mig och knäckte den», och så flaxade hon värre än förut.

Nagaina lyfte på hufvudet och hväste till. »Det var du, som varskodde Rikki-tikki, då jag ämnade döda honom. Du valde illa, då du kom hit i din ömklighet.»

Slingrande sig fram öfver soporna, närmade hon sig Darzees hustru.

»Gossen knäckte min vinge med stenen!» skrek Darzees hustru.

»Måhända kan det tjäna dig till tröst, om jag säger dig, att efter din död skall jag göra upp räkningen med gossen. Min man ligger i denna morgonstund på sophögen, men innan solen sjunker, skall gossen i bungalon ligga alldeles orörlig. Hvad tjänar det till att du springer? Jag tar nog fatt dig. Du lilla toka, se på mig!»

Darzees hustru hade bättre förstånd än så, ty om en fågel ser en orm i ögat, blir fågeln så rädd, att han icke kan röra sig. Darzees hustru flaxade alltså vidare under sorgligt pip och utan att höja sig från marken. Nagaina påskyndade farten.

Rikki-tikki, som hörde dem följa gångstigen, som ledde från stallet, ilade till melonsängen, borta vid muren. I den varma halmen ofvanför melonerna fann han, listigt undandolda, tjugufem ägg af ett javanesiskt hönsäggs storlek, försedda med skinn i stället för skal.

»Det var minsann icke en dag för tidigt», sade han, ty han kunde se cobra-ungarna ihopringlade innanför skinnet, och, om de väl blifvit ordentligt utkläckta, kunde hvar och en af dem ha dödat en människa eller en mungo. Han bet af spetsen på äggen, så fort han kunde, krossade de unga cobrorna och ruskade väl om halmen för att tillse, att intet ägg blifvit glömdt. Slutligen återstodo endast tre ägg, och Rikki-tikki började skratta i mjugg, då han plötsligt fick höra Darzees hustru, som med gäll röst tillropade honom:

»Rikki-tikki, jag sprang förut och Nagaina efter, tills vi kommo nära bungalon. Nu har hon gått upp på verandan, och — skynda dig — hon ämnar döda någon.»

Rikki-tikki krossade två ägg, tumlade baklänges ned från melonsängen med det tredje i gapet och skuttade af till verandan, så fort benen kunde bära honom. Teddy och hans mor och far sutto vid frukostbordet, men de

förtärde alls ingenting, det såg Rikki-tikki. De voro liksom förstenade och alldeles hvita i ansiktet. Nagaina hade vindlat ihop sig på tågmattan vid Teddys stol, inom bekvämt räckhåll af Teddys bara ben, och där låg hon och vaggade och sjöng sin segersång.

»Son till den man, som dödade Nag», hväste hon, »sitt stilla på din plats. Ännu är jag icke färdig. Stilla, varen stilla alla tre! Om I rören eder, biter jag, om I icke rören eder, biter jag ändock. O, I dåraktiga varelser, som dödaden Nag!»

Teddys blick var fäst på fadern, som endast förmådde hviska: »Sitt stilla, Teddy, rör dig icke! Sitt stilla, Teddy!»

Då kom Rikki-tikki rusande och skrek: »Vänd dig om, Nagaina, vänd dig om och slåss!»

»Allt har sin tid» svarade hon, utan att röra ögonen. »Snart skall jag göra upp räkningen med dig. Se nu på dina vänner, Rikki-tikki. De sitta så stilla och bleka. De äro slagna af skräck. De våga icke röra sig, och kommer du ett steg närmare, biter jag dem.»

»Hur är det med dina ägg i melonsängen vid muren?» sade Rikki-tikki. »Gå och se efter det, Nagaina.»

Den stora ormen vände sig till hälften om och fick se ett af sina ägg ligga på verandan. »Å! Gif mig det!» sade hon.

Rikki-tikki lade en tass på hvardera sidan om ägget, och hans ögon stodo blodröda. »Hvad kostar ett ormägg? Hvad är priset på en cobra-unge? En ung kungs-cobra? Den sista, den allra sista af sin ätt? Myrorna hålla på att smörja kråset med alla de öfriga, där borta på melonsängen.»

Nagaina snodde sig om med fart, glömmande allt annat för det enda äggets skull, och Rikki-tikki såg Teddys far, som räckte ut sin stora hand, fattade Teddy

i armen och drog honom öfver det lilla bordet med tekopparna, i skygd för Nagainas angrepp.

»Kuggad! Kuggad! Kuggad! Rikk-tck-tck!» jublade Rikki-tikki. »Gossen är räddad, och det var jag, som högg Nag i hatten i badrummet förliden natt.» Och så började han att hoppa jämfota, med alla fyra fötterna ihop och hufvudet mot golfvet. »Han svängde mig åt alla håll, men han kunde icke blifva af med mig. Han var död, innan den store herrn sköt honom. Det var jag, som dödade honom. Rikki-tikki-tck-tck! Kom hit, Nagaina, kom och slåss med mig! Du behöfver icke länge vara änka!»

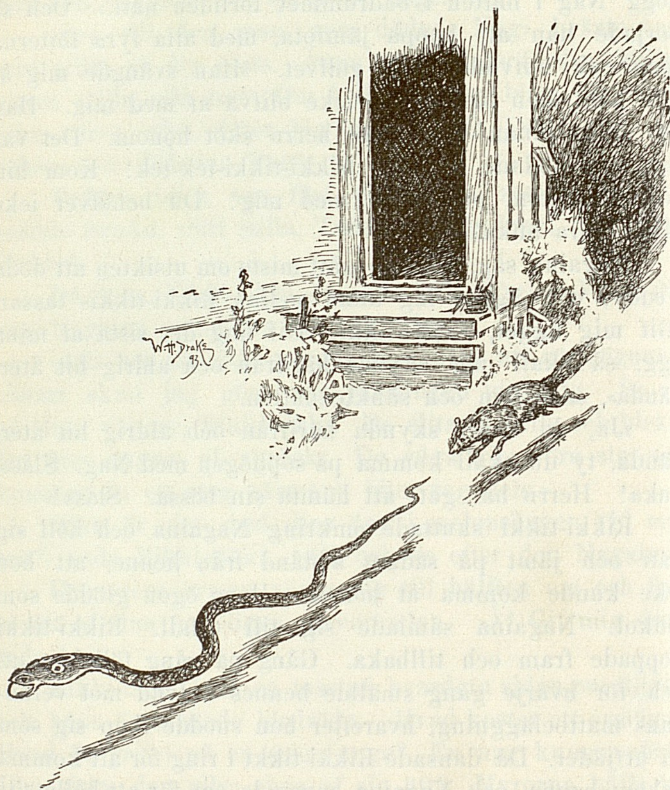
Nagaina såg, att hon gått miste om utsikten att döda Teddy, och ägget låg ännu mellan Rikki-tikkis tassar. »Gif mig ägget, Rikki-tikki. Gif mig det sista af mina ägg, så skall jag skynda härifrån och aldrig hit återvända», sade hon och sänkte hatten.

»Ja, du skall skynda härifrån och aldrig hit återvända, ty du skall komma på sophögen med Nag. Slåss, änka! Herrn har gått att hämta sin bössa. Slåss!»

Rikki-tikki skuttade omkring Nagaina och höll sig nätt och jämt på sådant afstånd från henne, att hon icke kunde komma åt honom. Hans ögon glödde som eldkol. Nagaina samlade sig till utfall. Rikki-tikki hoppade fram och tillbaka. Gång på gång föll hon ut, och för hvarje gång smällde hennes hufvud mot verandans mattbeläggning, hvarefter hon snodde ihop sig som en urfjäder. Då dansade Rikki-tikki i ring för att komma bakom henne, och Nagaina snurrade om för att hålla sitt hufvud midt för hans. Rasslet af ormstjärten mot tågmattan lät, som då torra löf kringblåsas af vinden.

Rikki-tikki hade glömt ägget. Det låg kvar på verandan, och Nagaina närmade sig alltmera därintill, begagnade sig af ett ögonblick, då Rikki-tikki stannade

för att hämta andan, grep det i munnen, ringlade utför verandans trappsteg och sköt af som en pil långs gången med Rikki-tikki hack i häl efter sig. När en cobra springer för lifvet, liknar hon en pisksnärt, då den svän-

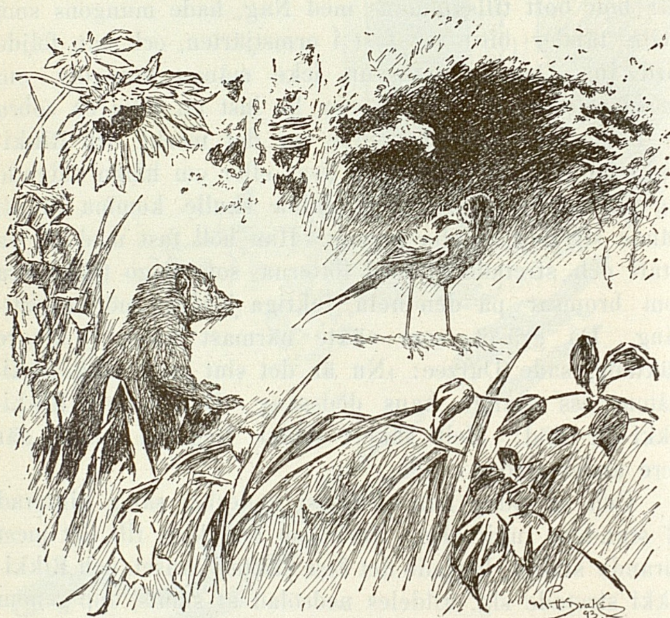
ges öfver hästhalsen. Rikki-tikki kände, att han *måstc* få tag i henne, om icke eländet skulle börja på ny räkning. Hon styrde mot det höga gräset vid törnbusken, och, under det Rikki-tikki sprang, hörde han, att Darzee ännu höll på att sjunga sin lilla tokiga segersång. Men

Darzees hustru var klokare än så. Då Nagaina närmade sig, flög hon ut ur boet och började slå med vingarna om Nagainas hufvud. Hade blott Darzee hjälpt till, kunde de möjligen tvingat ormen att vända. Nu slog Nagaina endast ned hatten och for vidare. Det nästan omärkliga uppskofvet hade likväl till följd, att Rikki-tikki tog fatt Nagaina, och då hon gled in i det råtthål, där hon bott tillsammans med Nag, hade mungons små hvita tänder bitit sig fast i ormstjärten, och han följde med in. Det är minsann icke många mungoer, om än så erfarna och gamla, som ha lust att följa en cobra in i hennes hål. Där inne var det mörkt, och Rikki-tikki hade ingen aning om hvar eller om hålan vidgade sig tillräckligt, för att Nagaina skulle komma åt att vända sig och anfalla honom. Han höll fast med all sin kraft och stretade ut med fötterna, som fingo tjänstgöra som bromsar på den heta, fuktiga jordens mörka sluttning. Då gräset, som växte närmast hålet, ej längre fläktade, sade Darzee: »Nu är det slut med Rikki-tikki. Låtom oss sjunga hans dödssång. Den tappre Rikki-tikki är död! Helt säkert dödar Nagaina honom där nere under jorden.»

Och så sjöng han en högst underbar sång, dikterad af stundens ingifvelse. Just som han kom till det mest rörande stället, började det åter fläkta i gräset, och Rikki-tikki stretade sig, alldeles nedsölad af smuts, upp genom hålet, dragande den ena tassen efter den andra och slickande sig om morrhåren. Darzee tvärstannade och gaf till ett litet anskri. Rikki-tikki skakade något af sig smörjan i pälsen och fnös. »Nu är det slut», sade han, »änkan kommer aldrig ut igen.» Och de röda myrorna, som hålla till mellan grässtråna, hörde det och började att vandra dit ned i långa rader för att se efter, om han talat sanning.

Rikki-tikki kröp ihop i gräset och somnade på fläcken. Han sof och sof till långt fram på eftermiddagen, ty han hade gjort ett styft dagsverke redan på morgonen.

»Nu», sade han, då han vaknade, »skall jag gå tillbaka till bungalon. Var snäll, Darzee, och berätta alltsammans för Kopparslagaren. Han får sedan meddela hela trädgården, att Nagaina är död.»

Kopparslagaren är en fågel, hvars läte fullständigt liknar slagen af en liten hammare på en kopparpanna, och skälet, hvarför han ständigt åstadkommer detta ljud, är, att han i de indiska trädgårdarna alltid har anställning som utropare och meddelare af dagens nyheter åt enhvar, som vill höra dem. Då Rikki-tikki gick framåt vägen, hörde han »gif-akt-tonen» ljuda som en liten gong-

gong, och därefter kom, taktfast och säkert: »Ding-dang-tock! Nag är död — dang! Nagaina är död! Ding-dang-tock!» Vid denna underrättelse började alla fåglarna i trädgården att sjunga och grodorna att kväka, ty Nag och Nagaina hade för sed att äta grodor lika gärna som fåglar.

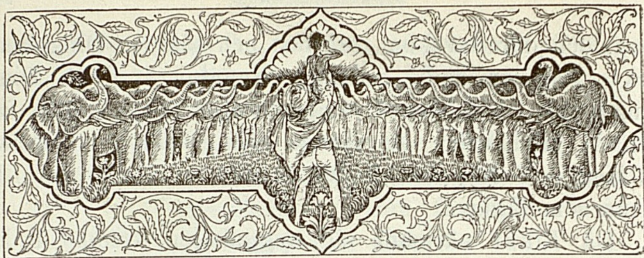
Då Rikki närmade sig byggningen, kommo Teddy och Teddys mor, som ännu var mycket blek, ty hon hade fallit i vanmakt, och Teddys far honom till mötes, rörda nära nog till tårar. Den kvällen åt Rikki så mycket, som sattes för honom, tills han icke orkade äta mer, och då Teddys mor helt sent kom in och såg på sin sofvande gosse, låg Rikki insomnad på hans axel.

»Han har räddat vårt och Teddys lif», sade hon till sin man. »Är det icke underbart, att den där lille har räddat oss?»

Rikki-tikki hoppade till och vaknade, ty mungoerna äro mycket lättsöfda.

»Var det bara ni», sade han. »Hvarför skolen I bråka så där? Alla cobrorna äro döda. Dessutom kunnen I väl lita på mig.»

Rikki-tikki hade rättighet att känna sig stolt, men han blef icke högfärdig för det, och trädgården såg han efter på ett sätt, som var värdigt en mungo. Tack vare hans hvassa tänder och hans vighet, hans bett och hans skutt, vågade till sist aldrig någon cobra sticka hufvudet innanför muren.

Toomai vid Elefanterna.

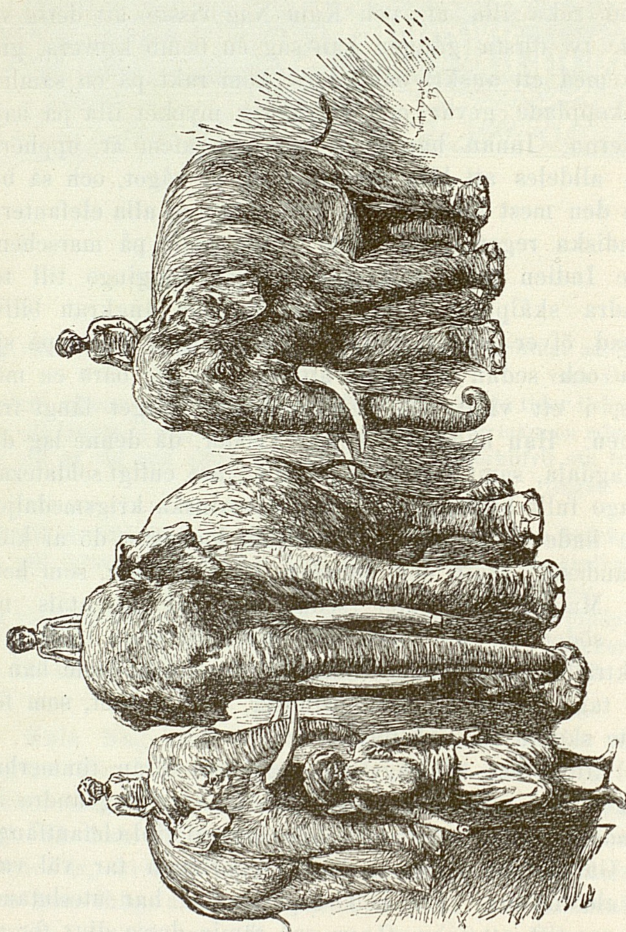
Jag vill minnas hvad en gång jag var. Jag har tröttnat att jämt
vara slaf.
Jag vill minnas min hänsvunna kraft och de härliga tider i skogen.
Jag vill längre ej sälja min rygg för de sockerrör mannen mig gaf,
jag vill ut till min släkt, till den värld, som förblifvit sin frihet
trogen.

Jag vill ut, tills det åter blir dag, tills å nyo morgonen bräcker,
jag vill fröjdas af vindarnas kyss och af vattnets, det svalkande,
smek.
Jag vill glömma min fotring, och raskt jag den klumpiga bindpålen
knäcker,
jag vill skåda det friborna folk, mina vänner i möda och lek.

Kala Nag eller Svarta Ormen hade i indiska regeringens tjänst sedan fyrtiosju år utfört alla de värf en elefant kan utföra, och som han var öfver tjugu år gammal, då han fångades, uppgick hans ålder till nära sjuttio år, hvilket är ganska ansenligt för en elefant. Han kom ihåg, att han, försedd med en grof lädervalk i pannan, dragit upp en kanon, som fastnat i dyn, och, som detta skett före afganska kriget, år 1842, hade han då ännu icke nått sin fulla styrka. Hans mor, Radha Pyari (Radha, den älskvärda), som fångats vid samma

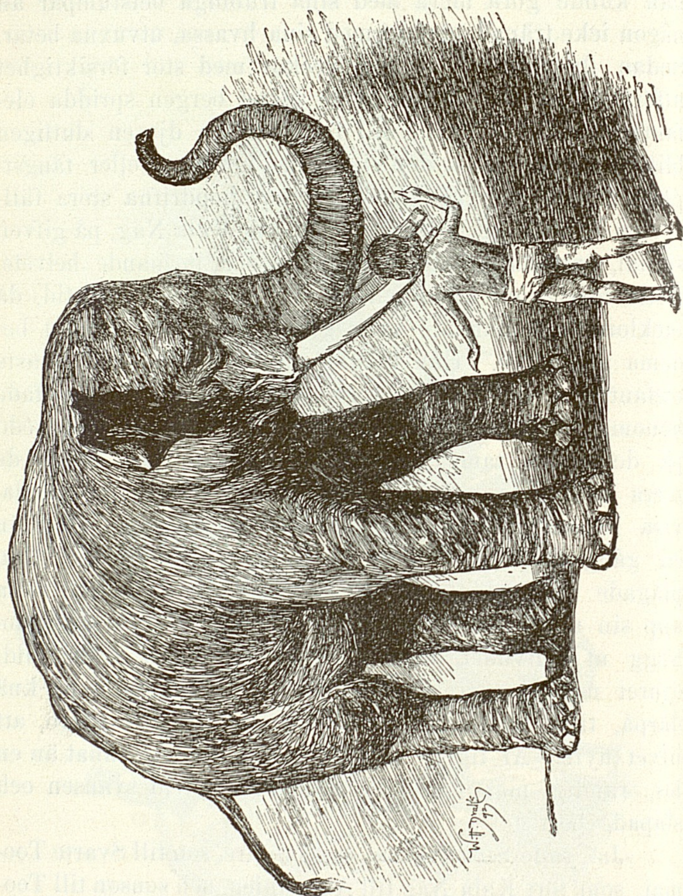
tillfälle som Kala Nag, sade honom, innan han ännu fällt sina mjölkbetar, att elefanter, som hysa fruktan, alltid råka illa ut, och Kala Nag visste, att detta var sant, ty första gången han såg en bomb krevera, gick han med ett anskri baklänges, kom rakt på en samling hopkopplade gevär och stack sig mycket illa på bajonetterna. Innan han fyllt sina tjugufem år, upphörde han alldeles att låta skrämma sig af något, och så blef han den mest älskade och bäst skötta af alla elefanterna i indiska regeringens tjänst. Han hade på marschen i Öfre Indien burit tält, som i vikt uppgingo till tolf hundra skålpund. Han hade medelst ångkran blifvit hissad öfver på ett fartyg, tillbragt flera dagar på sjöresa och sedan användts att på sin rygg bära en mörsare, i ett vildt och bergigt land, beläget långt från Indien. Han hade sett kejsar Teodor, då denne låg död i Magdala, samt återvändt på en ångare, enligt soldaternas utsago fullt berättigad till den abessinska krigsmedaljen. Han hade tio år därefter sett sina kamrater dö af köld, fallandesot, svält och solsting på ett ställe, som hette Ali Musjid, och blef sedan skickad tusentals mil mot söder för att forsla och uppstapla stora bjälkar af teakträdet i Moulmeins timmergårdar. Där hade han så när tagit lifvet af en uppstudsig, ung elefant, som försökte skolka vid arbetet.

Efter den tilldragelsen togs han ifrån timmerhalningen och användes tillika med några tjog andra inöfvade elefanter att vara behjälplig vid vild elefantfångst på Garobergen. Den indiska regeringen tar väl vara på elefanterna. Ett helt departement har uteslutande till uppgift att jaga, fånga och tämja dessa djur för att sedan efter behof skicka dem åt de delar af landet, där de behöfvas för arbete. Kala Nag var fulla tio fot hög öfver skuldrorna, och hans betar hade blifvit afsågade,

då de nått fem fots längd, samt skodda med kopparringar i spetsarna för att hindra dem att klyfvas; men han kunde göra mera med sina trubbiga betstumpar än någon icke-tränad elefant med sina hvassa, utvuxna betar. Sedan drifvarne i många veckor med stor försiktighet utfört sitt arbete att samla de bland bergen spridda elefanterna och de fyrtio till femtio vilda djuren slutligen blifvit drifna in i den innersta korralen eller fångstplatsen och den af grofva stockar hopdrifna stora fällporten tillspärrats efter dem, plägade Kala Nag, på gifven signal, inträda i detta skimrande och larmande helvete. Detta försiggick nämligen för det mesta vid nattetid, då facklornas flammande sken gjorde det svårt att rätt bedöma afstånden. Han utvalde då den största och vildaste elefanten i hela hopen och trumfade på och knuffade honom, tills han blef spak, under det männen, som redo på de andra tama elefanterna, snärjde och bundo de mera småväxta vilda djuren. Kala Nag, den gamla, visa Svarta Ormen, var en öfvad slagskämpe. Mer än en gång hade han mött en sårad tigers anfall. Han plägade vid sådana tillfällen för säkerhetens skull rulla upp sin mjuka snabel och med ett snabbt, lieartadt sidohugg af hufvudet, som han själf uppfunnit, träffa vilddjuret midt i språnget, slå omkull det och falla på knä därpå, tills en flämtning och ett tjut tillkännagåfvo, att lifvet flytt. Af tigern återstod då ingenting annat än en lös, randig massa, som Kala Nag tog vid svansen och släpade bort.

»Ja», sade Stor-Toomai, hans förare, son till Svarte Toomai, som fört Kala Nag till Abessinien, och sonson till Toomai vid Elefanterna, som var med, då han fångades, »det finnes intet och ingen, som Svarta Ormen fruktar, mer än mig. Han har sett oss i tre generationer fodra och rykta sig, och han får väl se den fjärde också.»

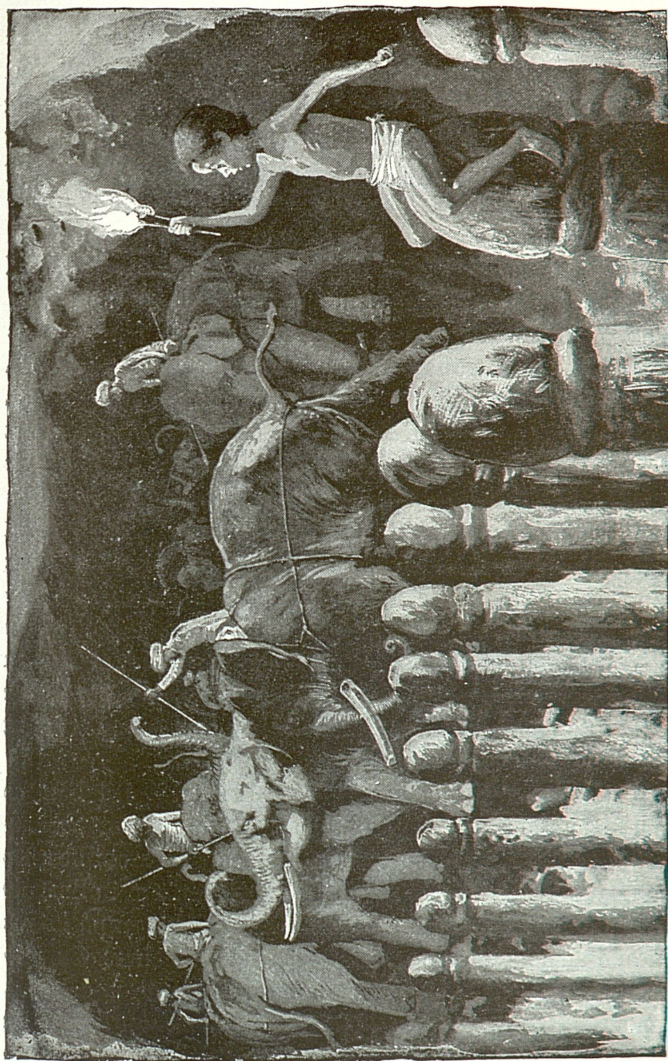

»Han fruktar äfven mig», sade Lill-Toomai och sträckte på sin fyra fot höga gestalt, som icke visste af mer än ett plagg. Han var tio år gammal, äldste sonen till Stor-Toomai, och enligt gifven sed skulle han, då han blef fullväxt, intaga sin fars plats på Kala Nags nacke, handtera den tunga pikstaf af järn, *ankus*, hvarmed elefanterna drifvas och som blifvit blanknött af far, farfar och farfars far. Han visste hvad han sade, ty han hade sett dagen i skuggan af Kala Nag, hade lekt med hans snabel, innan han ännu kunde gå, hade fört honom till vattning, då han nätt och jämt lärt sig gå, och det skulle lika litet fallit Kala Nag in att ringakta hans gälla kommandorop, som det fallit honom in att döda den lille, då denne som nyfödd af sin far, Stor-Toomai, fördes under hans betar och elefanten tillsades att i honom hälsa sin blifvande herre. »Jaha», sade Lill-Toomai, »han fruktar mig», och med långa steg gick han fram till Kala Nag, smekte honom och lät honom lyfta på alla fyra fötterna i tur och ordning.

»Buh!» sade Lill-Toomai. »Du är en duktig elefant», och så vaggade han sitt lurfviga hufvud och sade efter hvad han hört sin far säga: »Regeringen betalar nog för elefanterna, men de tillhöra dock oss, sina förare. Då du blir gammal, Kala Nag, så kommer det nog någon rik raja och köper dig af regeringen, för att du är så stor och så hyfsad, och då behöfver du aldrig göra någonting, utan du får guldringar i öronen, en guldstol på ryggen och guldbroderade schabrak nedhängande på sidorna, och så får du gå i spetsen för konungens tåg. Då, o Kala Nag, skall jag sitta på din nacke med en silfverankus i handen, och män med guldkäppar skola löpa framför oss och ropa: 'Gif rum för konungens elefant!' Det blir roligt, Kala Nag, men icke så roligt som att gå på jakt i djungeln.»

»Uff», sade Stor-Toomai. »Du är pojke, du, och vild som en buffelkalf. Detta tågande fram och åter mellan bergen anser icke jag för den angenämaste verksamheten i regeringens tjänst. Jag börjar bli gammal och kan icke fördraga vilda elefanter. Tacka vet jag murade elefantstall med en spilta för hvar elefant och duktiga pålar att binda dem vid och släta, breda landsvägar att färdas på i stället för detta oregelbundna kamperande. Jo, jo män, man hade det godt i Cawnpores kaserner! Det fanns en basar alldeles därintill, och så hade man inte mer än tre timmars arbete om dagen.»

Lill-Toomai mindes väl elefantstallen i Cawnpore, men han sade ingenting. Han tyckte mycket mer om fältlifvet och afskydde de där breda, släta vägarna, gräsbetet på furage-markerna och de tråkiga timmar, då man ingenting annat hade att göra än att titta på Kala Nag, som gick och leddes i inhägnaden. Hvad som roade Lill-Toomai, det var att i snabb passgång färdas uppför stigar, som endast voro åtkomliga för elefanter, och sedan skynda ned i dalen igen; att uppfånga skymtar af de vilda elefanterna, som gingo och betade långt, långt borta; att lyssna till prasslet i buskarna, då vildsvinet och påfågeln skrämda flydde undan Kala Nags fötter; att känna det strida, varma regnet, som kom det att ånga på berg och i dal. Han älskade de sköna, dimmiga morgnarna, då man icke visste, hvar man skulle slå läger följande natt, det sorgfälliga, försiktiga drifvandet af de vilda elefanterna och så den sista nattens vilda fart, facklornas sken och det döfvande larmet, då elefanterna rusade in i korralen, likt rullsten vid ett jordskred, funno, att de icke kunde komma ut, och kastade sig mot de grofva nedslagna stockar, som bildade inhägnaden, för att åter drifvas tillbaka med tjut, svängda facklor och gevärssalfvor. Till och med en liten gosse

kunde vid sådana tillfällen vara till nytta, och Toomai var så god som tre andra. Han plägade gripa en fackla och svänga den och tjuta så gällt som trots någon. Men det allra roligaste var, då utdrifningen började och inhägnaden eller *keddahn* företedde en bild af världens förstöring. Karlarne måste då teckna åt hvarandra, ty ingen kunde göra sig hörd. Lill-Toomai plägade klättra upp och sätta sig öfverst på en af stockarna, med det solblekta, bruna håret fladdrande kring axlarna, icke olik en skogstomte i fackelskenet. Om då larmet ett ögonblick något mojnade af, hördes hans ifrigt manande rop till Kala Nag tränga igenom snablarnas trumpetljud, brakandet, repsmällarna och de tjudrade elefanternas stönande. »*Maîl, maîl, Kala Nag!* (Gå på, gå på, Svarta orm!) *Dant do!* (Låt honom smaka beten!) *Somalo! Somalo!* (Försiktigt, försiktigt!) *Maro! Mar!* (Slå honom, slå honom!) Akta dig för pålen! *Arré! Arré! Hai! Yai! Kya-a-ah!*» skrek han, och den väldiga tvekampen mellan Kala Nag och den vilda elefanten fortgick, under det djuren flyttade sig från korralens ena ände till den andra och de gamla elefantsnärjarne torkade svetten ur ögonen och nickade åt lille Toomai, som med lifliga åtbörder uttryckte sin förtjusning, där han satt uppflugen på pålen.

Men han gjorde mer än så. En natt gled han ned från pålen, fattade en lössläppt tågände och kastade upp den till en drifvare, som sökte slå en snara om benet på en ung, bråkig elefant — de unga djuren äro i allmänhet besvärligare än de gamla —. Kala Nag fick syn på honom, fattade honom med snabeln och räckte honom till Stor-Toomai, som smällde upp honom på stället och satte honom tillbaka på pålen. Morgonen därpå gaf han honom en uppsträckning och sade: »Kan inte du ha nog af de murade elefantstallen och litet tälttransport? Är det

angeläget, att du, din lilla odåga, går ut på elefantfångst för egen räkning? Nu ha de där narraktiga jägarne, som äro lägre aflönade än jag själf, berättat historien för Petersen Sahib.» Lill-Toomai blef rädd. Han visste icke mycket om hvita män, men för honom var Petersen Sahib den störste hvite man, som fanns i världen. Han var ledaren af allting, som rörde keddahn, den person, som för indiska regeringens räkning fångade elefanterna och som visste mer om dessa djurs seder och bruk än någon annan människa.

»Hvad — hvad skall hända?» frågade Lill-Toomai.

»Hända? Jo, det värsta, som kan hända. Petersen Sahib är en galning — annars skulle han väl icke jaga de där vilda odjuren? Kanske vill han tvinga dig att bli elefantfångare; då får du sofva i den osunda djungeln och blir slutligen ihjältrampad i korralen. Det är då väl, att det här eländet snart är öfver. Nästa vecka upphör fångsten, och vi, som äro från slätten, skickas då tillbaka till våra stationer. Då få vi marschera på jämna vägar och behöfva icke längre tänka på den här jakten. Men, min son, det förtretar mig, att du skulle blanda dig i ett arbete, som tillkommer detta smutsiga assamesiska djungelfolk. Emedan Kala Nag endast lyder mig, måste jag följa honom i korralen, men han är endast en stridselefant och befattar sig icke med snärjandet. Jag sitter således lugn, som det anstår en *mahout* (förare), icke en vanlig jägare, en mahout, säger jag, som blir pensionerad, då han en gång upphör med tjänsten. Skall väl Toomais vid Elefanterna släkt krossas och nedtrampas i en korrals smuts? Fy då! Du elake pojke, du ovärdige son! Gå och tvätta Kala Nag, sköt om hans öron och se väl efter, att han icke har några törntaggar i fötterna, annars kommer säkert Petersen Sahib och tar dig och gör dig till en vild jägare, en upp-

spårare af elefanter, en djungelbjörn. Fy skam! Gå din väg!»

Lill-Toomai gick utan att säga ett ord, men under det han sysslade med Kala Nags fötter, berättade han för honom alla sina bekymmer. »Det är väl inte så farligt», sade Lill-Toomai och vände ut och in på Kala Nags stora, högra öra. »De ha nämnt mitt namn för Petersen Sahib, och det kan hända — det kan hända — hvem vet? Hoj! Det var mig en hiskelig törntagg!»

De närmaste dagarna användes till att sammanföra elefanterna, att låta de nyfångade vilda elefanterna gå fram och tillbaka mellan tvenne tama sådana, på det de icke skulle blifva alltför svårhandterliga under marschen till slätterna, samt till att göra inventering öfver de filtar, rep och öfriga persedlar, som blifvit utslitna eller borttappade i skogen. Petersen Sahib kom ridande på sin kloka elefanthona, Pudmini. Han hade varit ute på aflöning i andra läger bland bergen, ty det led mot slutet af jakttiden. En infödd bokhållare satt vid ett bord under ett träd och lämnade drifvarne deras löner. Hvar och en, som fått sin betalning, återvände till sin elefant och anslöt sig till den linie, som stod i begrepp att aftåga. Snärjarne, jägarne och pådrifvarne, som tillhörde den egentliga korralen och vistades i djungeln året om, sutto på ryggarna af de elefanter, som tillhörde Petersen Sahibs fasta trupp, eller ock stodo de, stödda mot trädstammarna, med gevären på armarna och gjorde narr af drifvarne, som skulle begifva sig i väg, samt skrattade, då någon nyss fångad elefant bröt linien och visade sig bångstyrig. Då Stor-Toomai gick fram till bokhållaren, kom Lill-Toomai efter, och Machua Appa, den förnämste uppspåraren, sade halfhögt till en vän: »Det är dugligt elefantjägargry i den där. Skada att låta den unga djungeltuppen fälla sina fjädrar på slätten.»

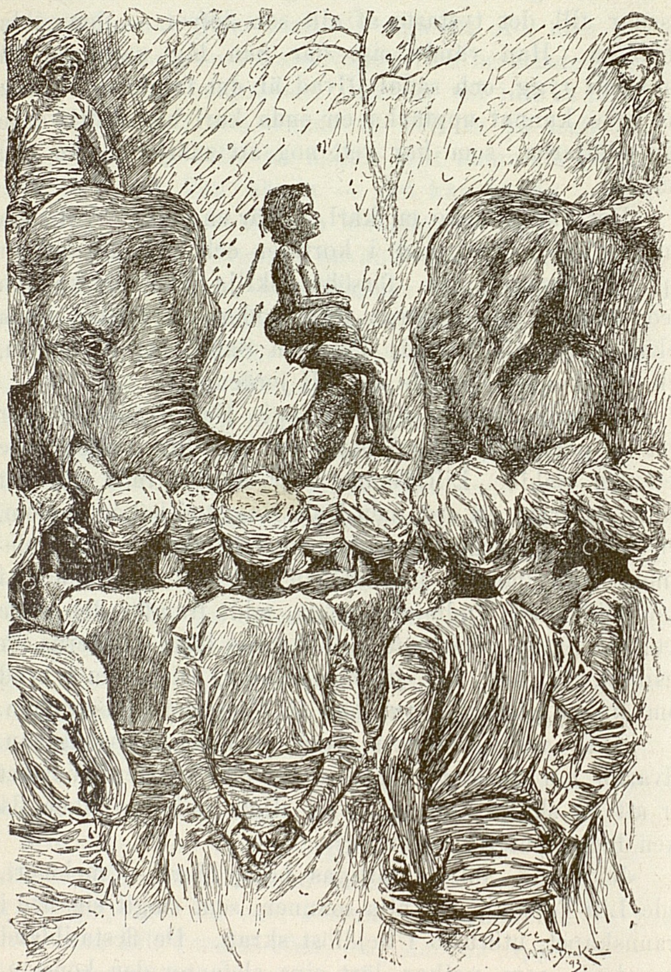
Nu var det så, att Petersen Sahibs hörsel var alldeles ovanligt fin, som naturligt är för en man, som lyssnar till det tystaste af allt som lefver — den vilda elefanten. Han vände sig, där han låg utsträckt på Pudminis rygg, och sade: »Hvad är det frågan om? Jag har icke kunnat upptäcka en enda karl bland drifvarne från slätterna, som har vett nog att snärja ens en död elefant.»

»Det här är icke en karl, det är en pojke. Vid sista fångsten gick han ned i korralen och kastade upp ett rep till Barmao, som försökte skilja den där kalfven med fläcken på skuldran från modern.» Machua Appa pekade på Lill-Toomai; Petersen Sahib såg på honom, och Lill-Toomai bugade sig till jorden.

»Kastade den där upp ett rep? Han är inte så stor som en pålsprint. Hvad heter du, min lille gosse?» sade Petersen Sahib. Lill-Toomai var alltför rädd för att kunna få fram ett ord, men Kala Nag stod bakom honom, och Toomai gjorde ett tecken med handen, hvarvid elefanten lyfte honom på snabeln och höll upp honom i jämnhöjd med Pudminis panna, midt framför den store Petersen Sahib. Då satte Lill-Toomai båda händerna för ansiktet, ty han var ju bara barnet, och, utom i hvad som angick elefanter, var han så blyg som någon annan.

»Såå!» sade Petersen Sahib och log i mustaschen. »Hvarför har du lärt elefanten den där konsten? Var det för att du skulle komma åt att stjäla säd från taken, då axen läggas ut till torkning?»

»Icke säd, du de fattigas beskyddare — meloner», sade Lill-Toomai, och alla männen, som slagit sig ned i grannskapet, utbrusto i hejdlöst skratt. De flesta ibland dem hade som pojkar lärt sina elefanter den konsten. Lill-Toomai satt upphängd åtta fot öfver marken, och han önskade, att han i stället varit åtta fot därinunder.

»Det är Toomai, min son, Sahib», sade Stor-Toomai bistert. »Det är en elak pojke och kommer nog att sluta i ett fängelse, Sahib.»

»Det tar jag mig friheten att betvifla», sade Petersen Sahib. »En gosse, som vid hans ålder vågar sig ned i en full korral, slutar icke i ett fängelse. Här, min lille vän, skall du få fyra annas att köpa dig karameller för, ty du har ett litet godt hufvud under din stora peruk. Kanske blir du också med tiden jägare.» Stor-Toomai såg än bistrare ut än tillförne. »Emellertid måste du komma ihåg, att korraler icke äro tjänliga till lekplatser för barn», fortsatte Petersen Sahib.

»Får jag aldrig mer gå dit, Sahib?» frågade Lill-Toomai och snyftade till.

»Joo.» Åter log Petersen Sahib. »Då du sett elefanterna dansa. Då kan tiden vara inne. Kom till mig, då du sett elefanterna dansa. Sedan lofvar jag, att du skall få gå in i alla korraler.»

Åter hördes en ljudlig skrattsalfva, ty det anförda uttrycket begagnas ofta af elefantsnärjarne och är likbetydande med aldrig. Djupt inne i skogarna ligga undandolda, afröjda, tilltrampade platser, som kallas elefanternas balsalar. De anträffas blott tillfälligtvis, och aldrig har någon människa sett elefanterna dansa. Då en elefantjägare skryter öfver sitt mod och sin skicklighet, pläga kamraterna säga: »När var det *du* såg elefanterna dansa?»

Kala Nag satte ned Lill-Toomai, som åter bugade sig till jorden, följde med sin far, gaf slanten åt sin mor, som ammade hans lille bror, och så placerades allesamman på Kala Nags rygg, och hela linien af stönande, hojtande elefanter satte sig i rörelse utför bergstigen, hän mot slätterna. Det var en ganska liflig marsch, ty de nyfångade elefanterna ställde till bråk vid

hvarje vadställe och måste hvarje minut manas än med godo, än med ondo.

Stor-Toomai, som var mäkta förgrymmad, lät följaktligen Kala Nag smaka pikstafvens udd, men Lill-Toomai var så lycklig, att han icke kunde säga någonting. Petersen Sahib hade gjort sig underrättad om honom och gifvit honom pengar, därför kände han det ungefär på samma sätt som en soldat, som blifvit kallad fram ur ledet och fått beröm af sin öfverbefälhafvare.

»Hvad menade Petersen Sahib med elefantdansen?» frågade han till sist helt sakta sin mor.

Stor-Toomai hörde frågan och mumlade: »Jo, att du aldrig kommer att bli en sådan där bergbuffel, som kallas uppspårare. Just det menade han. Hallo, hvad är det, som stänger vägen där framme?»

En assamesisk drifvare, som var två eller tre elefanter i förväg, vände sig förargad om och ropade: »Kom hit med Kala Nag, och låt honom lära den här gynnarn att skicka sig. Hvarför skulle väl Petersen Sahib utvälja just mig att vara eder, risfältens åsnor, följaktig? För fram edert djur, Toomai, och låt honom med betarna tukta den här. Vid alla bergens gudar, antingen äro de nya elefanterna rent besatta, eller ock vädra de sina kamrater i djungeln.»

Kala Nag dunkade på den nya elefanten, så att han märkte, att han funnit sin öfverman. Stor-Toomai sade: »Vid sista fångsten tror jag vi sopade bergen tämligen klara. Det kommer sig af att ni icke ordentligt sköter er elefant. Skall då jag hålla ordning efter hela linien?»

»Hör man på!» sade den andre drifvaren. »*Vi* sopade bergen! Ha ha ha! Ja, I slätternas folk, I ären mycket högvisa. Alla, utom sådana trögmånsar, som aldrig sett djungeln, ha reda på, att *de* veta, att nu är det slut med jakten. Det är fördenskull, som alla de vilda elefanterna

i natt skola — men, hvarför skulle jag förslösa min visdom på en flodsköldpadda?»

»Hvad skola de göra?» skrek Lill-Toomai.

»*Ohé*, du lille, är du där? Nå, så skall jag väl tala om det för dig, ty du är inte dum. De skola dansa, och därför är det bäst, att din far, som sopat bergen klara, binder elefanterna med dubbla kedjor i kväll.»

»Hvad är det där för prat?» sade Stor-Toomai. »Under fyrtio år sammanlagdt ha far och son i min familj skött elefanter, men ett sådant sliddersladder som detta om dansen har jag aldrig förr hört.»

»Ja, det är nog så att en man från slätten, som bor i en hydda, icke känner mer än sin hyddas fyra väggar. Låt, gärna för mig, elefanterna gå lösa i natt, så få vi väl se. Hvad dansen beträffar, har jag med egna ögon sett stället — — — *Bapree bap!* Huru många slingringar gör Dihangfloden? Här är ännu ett vadställe, och ungarna nå icke bottnen. Stanna där borta!»

Under prat, gnabb och vadande öfver floderna tillryggalade de sin första dagsresa och framkommo till en station, som utgjorde ett slags provisoriskt läger för de nyss fångade elefanterna. Långt innan de hunnit dit, voro de emellertid vid dåligt lynne.

Elefanterna bundos då vid korta, neddrifna stockar medelst kedjor fästa vid bakbenen; de nya elefanterna försågos ytterligare med repsnaror, foder lades i högar framför dem, och drifvarne från bergen återvände vid den sjunkande solens ljus till Petersen Sahib, dessförinnan uppmanande sina yrkesbröder från slätterna till mycken vaksamhet under den stundande natten. Då dessa frågade om anledningen, fingo de blott ett skratt till svar.

Lill-Toomai var närvarande vid Kala Nags aftonmåltid, och, då det började skymma, vandrade han om-

kring i lägret, outsägligt lycklig och på spaning efter en tam-tam. Då ett indiskt barn känner hjärtat klappa af öfversvallande fröjd, blir det icke bullersamt eller bråkigt. Det sätter sig då vanligen ned och frossar af sin inre förtjusning. Och lille Toomai hade blifvit bemärkt af Petersen Sahib, och denne hade talat honom till! Jag tror, att, om den lille icke funnit hvad han sökte, hade han blifvit sjuk. Men nu fick han af konfekthandlaren i lägret låna en liten tam-tam — en trumma som slås med flata handen —, och med benen i kors satte han sig ned framför Kala Nag, då stjärnorna började tindra på fästet. Trumman hade han i knäet, och han slog och slog på den, och ju mer han tänkte på den ära honom vederfarits, desto starkare slog han på trumman, i sin ensamhet, midt i hövålmen. Det var hvarken ord eller melodi i den musiken, men trumningen stegrade hans fröjd. De nya elefanterna drogo på repen, uppgåfvo alltemellanåt höga rop eller trumpetade med snablarna. Han hörde också sin mors röst inifrån lägerhyddan. Hon höll på att söfva hans lille bror med en gammal, gammal visa om guden Siva, som en gång sade alla djuren hvad de skulle äta. Den vaggvisan är mycket stillande och ljuflig. Första versen lyder så här:

Siv, som bjuder vindarna och ger oss skördar utan tal,
satt en dag för länge sen i porten till sin höga sal,
delade till en och hvar hans lott, hans värf, hans föda,
ifrån kungen på sin tron till tiggarn, böjd af möda.
Han har gjort allt, han, Siva, uppehållaren.
Mahadeo! Mahadeo! Han har gjort allt.
Törnet gaf han åt kamel'n, åt boskapen dess foder,
och åt dig, min lille son, en fristad hos din moder.

Vid slutet af hvar vers föll Lill-Toomai in med några muntra slag, tills han ändtligen blef sömnig och

sträckte ut sig i höet vid sidan af Kala Nag. Så småningom började den ena elefanten efter den andra att lägga sig ned, som de bruka göra, tills Kala Nag, som hade sin plats ytterst till höger i linien, var den enda, som stod på benen, och han vaggade långsamt af och an i takt med vinden, som sakta susade öfver kullarna. Luften var uppfylld af alla de nattliga ljud, som tillsammans bilda den stora tystnaden — ett bamburörs knäppande mot ett annat, prasslet af någonting lefvande i snåret, en halfvaken fågels krafsande eller pip, ty fåglarna äro mycket oftare vakna om natten, än man skulle tro, och ljudet af sorlande vatten långt, långt bort i fjärran. Lill-Toomai sof en stund, och, då han vaknade, var det klart månsken, och Kala Nag stod ännu uppe med öronen spetsade. Då Lill-Toomai vände sig om, rasslade det i fodret, och han låg och betraktade böjningen af den stora ryggen, som tecknade sig mot himmelns tallösa stjärnor. Under det han låg där och såg och lyssnade, förnam han, kommande så långt bort ifrån, att det tedde sig, som om man med en knappnål gjort ett hål i tystnadens väldiga duk, skriet af en vild elefant. Elefanterna långs hela linien hoppade upp, som om de blifvit träffade af ett skott, och deras stönande väckte slutligen mahouterna, som kommo ut med stora klubbor, neddrefvo pålarna och drogo åt ett rep här, tillknöto ett annat där, tills allt åter var lugnt. En nyfångad elefant hade så när rotat upp sin påle, och Stor-Toomai lossade Kala Nags benkedja och kopplade samman framfot vid bakfot samt lade en bastögla om Kala Nags hals under tillsägelse, att han skulle komma ihåg, att han var bunden. Stor-Toomai visste, att så väl han som hans far och farfar gjort precis på samma sätt många gånger förr. Men Kala Nag svarade icke med sitt vanliga gurglande läte. Han stod stilla och stirrade, med hufvudet något upplyft och öro-

nen utbredda likt solfjädrar, mot de i månens ljus gradvis uppstigande Garo-bergen.

»Se om honom, ifall han blir orolig under natten», sade Stor-Toomai till Lill-Toomai, och så gick han in i hyddan och lade sig att sofva. Äfven Lill-Toomai höll på att somna, då han hörde, att bastrepet sprang af med en liten smäll och såg Kala Nag glida fram mellan pålarna, långsamt och tyst, som molnet glider fram vid utgången från dalen. Lill-Toomai traskade efter, barfota, vägen utför, sakta ropande: »Kala Nag! Kala Nag! Får jag följa med? Snälla Kala Nag!» Ljudlöst vände sig elefanten, tog tre steg tillbaka till den lille i månskenet, sänkte snabeln, svängde honom upp på sin nacke, och innan Lill-Toomai hunnit sätta sig till rätta, försvann han i skogen.

Ett vildt trumpetande hördes från de bundna elefanterna, men så blef allt åter tyst, och Kala Nag satte sig i rörelse. Ibland svepte honom det höga, saftiga gräset om sidorna likt vågorna, som skölja skeppets långsidor, ibland strök honom ett knippe af slingrande vildpeppar utefter ryggen eller gnisslade ett bamburör, då han kom att vidröra det med bogen. Dessemellan var hans gång ljudlös, och han färdades genom den täta Garoskogen som genom en rök. Han gick uppåt, men ehuru Lill-Toomai gaf akt på stjärnorna, då de lyste fram mellan trädtopparna, kunde han icke upptäcka, i hvilken riktning det bar af. Då Kala Nag nått stigningens krön, stannade han ett ögonblick, och Lill-Toomai såg ut öfver trädtopparna, som, svartfläckiga och lurfviga i månljuset, sträckte sig många mil vidt. Öfver floden i dalsänkningen steg en blåhvit dimma. Toomai lutade sig framåt och tittade. Då kände han, att skogen var vaken där nere, vaken, lefvande och full af djur. En stor, brun, fruktätande flädermus susade förbi hans öra, ett piggsvins taggar

rasslade i småskogen, och i mörkret mellan trädstammarna hörde han, hur en ung björn gräfde i den fuktiga, varma jorden, under det han beledsagade arbetet med fnysningar. Sedan slöto sig åter grenarna öfver hans hufvud, och Kala Nag började nedstigandet i dalen; denna gång gick det icke sakta, utan som då en förlupen kanon rullar utför en brant vall — i en rusning. De väldiga lemmarna arbetade regelmässigt som kolfvar, åtta fot i hvarje steg, och den skrynkliga huden rasslade i lederna. Småskogen på ömse sidor slets upp med ett ljud, som liknade det, då man rifver i tu lärft, och telningarna, som han med bogarna vräkte undan till höger och vänster, svängde tillbaka igen och slogo honom på länden. Långa refvor af slingerväxter hängde hoptofvade från hans betar, då han, kastande hufvudet från höger till vänster, banade sig väg framåt. Då lade sig Lill-Toomai ned tätt intill den stora nacken, på det icke någon svängande gren skulle stryka honom till marken, och han önskade, att han varit tillbaka vid stallen. Gräset började bli blött, och Kala Nags fötter insöpo vattnet, då de vid hvarje steg sjönko djupt ned; nattdimman i dalsänkningen kom Lill-Toomai att frysa. Så blef det ett plaskande och trampande och sorl af rinnande vatten, ty Kala Nag vadade genom en flodbädd, varligt kännande sig för vid hvarje steg. Utom ljudet af vattnet, som porlade om elefantens ben, hörde Lill-Toomai mera plaskande och trumpetande både upp- och nedför strömmen, groft stönande, argt frustande, och i den omgifvande dimman skönjdes våglikt framrullande skuggor. »Ai!» sade han halfhögt och hackade tänderna. »Elefantfolket är ute i natt. Det *blir* således dans af.»

Kala Nag plumsade upp ur vattnet, blåste snabeln klar och började åter klättra uppför; men denna gång behöfde han icke själf bana vägen. Det var gjordt förut,

den låg framför honom, sex fot bred, och djungelgräset sökte hämta kraft att resa sig igen. För några minuter sedan måste en mängd elefanter här gått fram. Lill-Toomai såg sig om, och bakom honom var en stor betelefant, med de små grisögonen lysande som eldkol, just i färd med att stiga upp ur den dimhöljda floden. Åter slöto sig träden; det bar vidare uppåt, under brak och trumpetande och ljud af grenar, som knäcktes på alla håll. Slutligen stannade Kala Nag mellan tvenne trädstammar, sedan han nått bergets hjässa. Dessa träd utgjorde en del af ett bälte, som omgaf en oregelbunden plan om tre eller fyra tunnland, och på denna plan iakttog Lill-Toomai, att marken blifvit tilltrampad, så att den var fast som ett tegelgolf. Några träd stodo kvar midt på afröjningen, men barken var afskrapad, och den hvita veden glänste fram, då månljuset träffade den. Från de öfre grenarna nedföllo slingerväxter, och de hvita, vaxartade blomklockorna, som liknade convolvulus, voro försänkta i sömn med slutna blad; men inom den röjda planens gränser fanns icke ett grässtrå — intet utom tilltrampad jord. Månen gjorde allt stålgrått, utom där skuggorna af några framträdande elefanter föllo kolsvarta. Nästan andlös låg Lill-Toomai och stirrade med vidt uppspärrade ögon, och så såg han, huru allt flera elefanter kommo fram mellan trädstammarna och trädde ut på den öppna platsen. Lill-Toomai kunde icke räkna längre än till tio; om och om igen räknade han på fingrarna, tills han icke kunde hålla reda på tiotalen, och det började gå omkring i hufvudet på honom. Nedanför planen brakade det i småskogen, då elefanterna klättrade uppför berget; så fort de kommit inom trädstammarnas kringgärdning, rörde de sig tyst som andar.

Där funnos vilda hannar med hvita betar och med nedfallna löf, nötter och kvistar i nackveck och öron; feta

honor med släpande gång och oroliga, i svartrödt skiftande små ungar, som sprungo under bukarna på dem; unga elefanter, hvilkas betar nyss till deras stolthet börjat sticka fram, och gamla magra, skrynkliga elefantfröknar med ihåliga, ängsliga ansikten och snablar som af skroflig bark; vilda gamla elefanttjurar, som från bog till länd buro ärr efter slag och hugg från forna strider samt lerkakor utefter skuldrorna, vittnande om deras ensliga bad i dypölarna. Och så fanns där *en* med afbruten bete och märken efter tigerns skrapande klo långs ena sidan. Elefanterna stodo hufvud mot hufvud, eller ock promenerade de parvis fram och tillbaka eller vaggade af och an för sig själfva, och talrik var samlingen. Toomai visste, att, så länge han låg stilla på Kala Nags nacke, skulle ingenting ondt hända honom, ty icke ens i korralens trängsel och larm höjer den vilda elefanten snabeln till att draga en man ned från den tama elefantens rygg, och dessa elefanter tänkte denna natt alls icke på människor. En gång ryckte de till och vände öronen framåt, då de hörde skramlandet af en fotkedja i skogen, men så var det Pudmini, Petersen Sahibs favoritelefant, som slitit sig och grymtande och fnysande sträfvade uppför berget. Hon hade nog knäckt sina bindpålar och kom direkt från Petersen Sahibs läger; och Lill-Toomai såg ännu en elefant med djupa skafsår efter rep på rygg och bringa. Äfven han måste ha lupit dit från något läger bland bergen i trakten.

Slutligen hördes icke längre något ljud af elefanter i skogen. Då gled Kala Nag fram från sin plats mellan träden och gick grymtande och klunkande in midt i hopen. Alla elefanterna började tala på sitt eget språk och sätta sig i rörelse. Alltjämt i liggande ställning, blickade Lill-Toomai ned på tjogtals breda ryggar, viftande öron, svängande snablar och små rullande ögon.

Han hörde, hur det smällde, då betarna händelsevis rörde hvarandra, hur det prasslade, då snablarna svängdes samman, och hur underligt det lät, då elefanternas ofantliga sidor och bogar banade sig fram i trängseln, under det de stora svansarna voro i ständigt snärtande rörelse. Då gick ett moln för månen, och han satt i svart mörker, men det stilla, jämna knuffandet och trängseln och klunkandet fortforo på samma sätt. Han visste, att Kala Nag på alla sidor var omringad af elefanter och att det icke fanns någon möjlighet att retirera, därför bet han med en rysning ihop tänderna. I en korral fanns det åtminstone fackelljus och människoröster, men här var han alldeles ensam i mörkret, och en gång kände han, hur en snabel höjde sig och vidrörde hans knä. En elefant trumpetade, och alla instämde under fem eller tio förfärliga sekunder. Daggen från träden sköljde ned som regn öfver de osynliga ryggarna, och ett doft brusande ljud uppstod, icke särdeles starkt i början, så att Lill-Toomai icke kunde begripa hvad det var; men det tilltog alltmer i styrka, och Kala Nag lyfte först ena framfoten, sedan den andra och sänkte dem åter till marken, regelmässigt som en stångjärnshammare. Nu stampade alla elefanterna, och det lät, som om man slagit på en krigstrumma utanför en underjordisk håla. Daggen föll från träden, tills ingen dagg mer fanns kvar, och det dånande bullret fortfor, och marken skälfde och darrade, och Lill-Toomai satte händerna för öronen för att utestänga larmet. Men den oerhörda skakningen öfverväldigade honom — detta stampande af hundra fötter på den fuktiga jorden. En eller två gånger kände han, att Kala Nag och alla de öfriga elefanterna bröto framåt några steg, och det dofva ljudet förändrades då som till ett krossande af saftigt gräs, men efter en eller ett par minuter började ljudet af fötternas trampande på hård mark å nyo. Ett

träd knarrade och suckade någonstädes i hans närhet. Han räckte ut armen och vidrörde barken, men Kala Nag flyttade sig framåt, alltjämt trampande, och Lill-Toomai visste alls icke, på hvilken del af planen han var. Elefanterna gåfvo intet ljud, utom en gång, då ett par, tre små ungar började skrika. Därpå följde ett slag och en knuffning, och så fortgick dånet. Det hade säkert räckt i två timmar, och det värkte i Lill-Toomais alla nerver, men han förstod af doften i nattluften, att det snart skulle bli dager.

Morgonen gaf sin ankomst till känna med en blekgul strimma bakom de gröna kullarna; och med första stråle upphörde stampandet, liksom ljuset varit en befallning. Innan det slutat susa i Lill-Toomais hufvud, innan han ens hunnit ändra ställning, fanns icke en elefant inom synhåll, utom Kala Nag, Pudmini och elefanten med skafsåren, och intet tecken, intet prassel, ingen hviskning på sluttningarna antydde, hvart de andra tagit vägen. Lill-Toomai såg och såg och såg om igen. Planen, som han mindes den, hade vuxit ut på natten. Han tyckte, att trädens antal på dess midt ökats, men småskogen och djungelgräset på sidorna hade dragit sig tillbaka. Lill-Toomai såg sig om ännu en gång. Nu förstod han hvad stampandet åstadkommit. Elefanterna hade vidgat planen, stampat det tjocka gräset och de saftiga rören till sörja, sörjan till strimlor, strimlorna till fin fiber, fibern till hård jord.

»Ooa!» sade Lill-Toomai, hvars ögonlock blifvit mycket tunga. »Kala Nag, min herre, låt oss följa med Pudmini och gå till Petersen Sahibs läger, annars faller jag ned från din nacke.»

Den tredje elefanten stod och blickade efter de två, som gingo sin väg, frustade till, gjorde helt om och tog sin egen väg. Det är möjligt, att han tillhörde någon

liten indisk kung, som bodde femtio, sextio eller hundra mil därifrån.

Två timmar därefter, då Petersen Sahib intog sin morgonfrukost, började hans elefanter, som den natten försetts med dubbla kedjor, att trumpeta, och Pudmini, blöt till skuldrorna och åtföljd af den mycket ömfotade Kala Nag, vacklade in i lägret. Lill-Toomai såg mycket blek och bedröflig ut, och hans hår var fullt af löf och dränkt i dagg; men han försökte att göra honnör för Petersen Sahib och ropade med svag stämma: »Jag har sett elefanterna dansa, det har jag gjort och — jag dör!» Kala Nag böjde sig ned, och den lille föll afsvimmad till marken.

Men som infödingarnes barn icke ha några nerver att tala om, låg han efter två timmar helt förnöjd i Petersen Sahibs hängmatta med hans tröja under hufvudet och ett glas varm mjölk med litet konjak och kina i magen, och, under det att djungelns gamla skäggiga, ärriga jägare på tre led sutto framför honom och sågo på honom, som om han varit en andeuppenbarelse, berättade han sin historia utan omsvep, på barnasätt, och afslutade den med följande ord:

»Om jag säger en enda sak, som icke är sanning, så kunnen I skicka karlar att se efter, och då skola de nog märka, att elefanterna trampat sig till större utrymme i sin balsal, och de skola finna tio och tio och många gånger tio spår, som leda dit. De gjorde sig större utrymme med fötterna. Det har jag sett. Kala Nag lät mig få följa med, och jag såg det. Det är inte underligt, att Kala Nag är trött i benen.»

Och så lade sig Lill-Toomai åter ned och sof hela den långa eftermiddagen, tills det blef skymning, och under det han sof följde Petersen Sahib och Machua Appa elefantspåren femton mil öfver bergen. Peter-

sen Sahib hade användt aderton år till att fånga elefanter, och endast en gång förr hade han sett en sådan »balsal». Machua Appa behöfde icke se sig om flera gånger på planen för att fatta hvad som där försiggått, icke heller att krafsa med tårna i den pressade, tillstampade jorden.

»Barnet talar sanning», sade han. »Allt detta är gjordt i natt, och jag har räknat spåren af sjuttio elefanter, som kommit öfver floden. Se, Sahib, här har Pudminis järnkedja skaft barken! Ja, hon var också med.»

De sågo på hvarandra och de sågo på alltsammans och förundrade sig, ty elefanternas tillvägagåenden öfverstiga så väl hvita som svarta människors fattningsgåfva.

»I fyrtiofem år», sade Machua Appa, »har jag spårat min herre, elefanten, men aldrig har det kommit till min vetskap, att något människobarn skådat hvad detta barn skådat. Vid alla kullarnas gudar, det är — ja, hvad skola vi säga att det är?» och han ruskade på hufvudet.

Då de kommo tillbaka till lägret, var tiden för kvällsvarden inne. Petersen Sahib åt ensam i sitt tält, men han gaf befallning, att två får och några höns skulle anrättas i lägret, liksom dubbla rationer mjöl, ris och salt utdelas, ty han visste, att där skulle bli fest. Stor-Toomai hade i ilande fart kommit dit upp från lägret vid slätten på spaning efter sin son och sin elefant, och nu, sedan han funnit dem, såg han på dem, som om han fruktat dem båda. Och det blef en fest vid de flammande fälteldarnas sken, invid de tjudrade elefanternas stall, och Lill-Toomai var festens föremål; och de stora, bruna elefantfångarne, uppspårarne, drifvarne och snärjarne jämte de män, som förstå alla hemligheter vid de vildaste elefanters tämjande, togo honom på sina armar i tur och ordning och märkte hans panna med blodet af en nyslaktad djungeltupp, till tecken att han hade an-

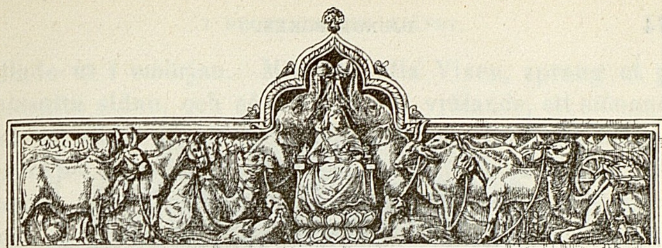

ställning vid skogen och var upptagen bland dem som invigd medlem, den där hade tillträde till alla djungler.

Och till sist, då lågorna sänkte sig och stockarnas röda sken kom elefanterna att se ut, som om de vore doppade i blod, var det Machua Appa, den förnämste af alla pådrifvare i alla korraler — Machua Appa, Petersen Sahibs andra jag, som icke på fyrtio år sett en landsväg, Machua Appa, som var så stor, att han icke hade något annat namn än Machua Appa — sprang upp, lyfte Lill-Toomai högt i luften öfver hufvudet och ropade: »Hören hvad jag säger, bröder. Hören äfven I, mina herrar i stallen, ty det är jag, Machua Appa, som talar. Denne gosse skall icke längre kallas Lill-Toomai utan Toomai vid Elefanterna, som hans farfars far före honom kallades. Hvad aldrig människa skådat, det har han skådat under den långa natten, och elefantfolkets och djungelgudarnes ynnest följer honom. Han skall varda en stor uppspårare; han skall varda större än jag, Machua Appa. Han skall veta att följa det nya spåret, det gamla spåret och det blandade spåret med säkert öga. Intet ondt skall honom vederfaras i korralen, då han löper under bukarna på de vilda elefanterna för att snärja dessa, och, om han halkar nära fötterna af den framstörtande elefanttjuren, skall denne veta, hvem han är och icke trampa på honom. *Aihai!* mina herrar i kedjorna», han skyndade fram utefter stallen, »här är den lille, som betraktat eder dans på edra fördolda mötesplatser — en syn, som ingen människa tillförne skådat. Hälsen honom, mina herrar! *Salaam karo*, mina barn! Gören honnör för Toomai vid elefanterna! Gunga Pershad, ahaa! Hira Guj, Birchi Guj, Kuttar Guj, ahaa! Pudmini, du har sett honom vid dansen, så äfven du, Kala Nag, du pärla bland elefanter — ahaa! På en gång! Lefve Toomai vid elefanterna! *Barrao!*

Vid detta sista, vilda utrop slängde elefanterna, hela raden utför, upp snablarna, tills dessas spetsar vidrörde pannorna, och utbröto i full salut — detta bedöfvande trumpetljud, som endast tillkommer vice-konungen i Indien — korralens saalamut.

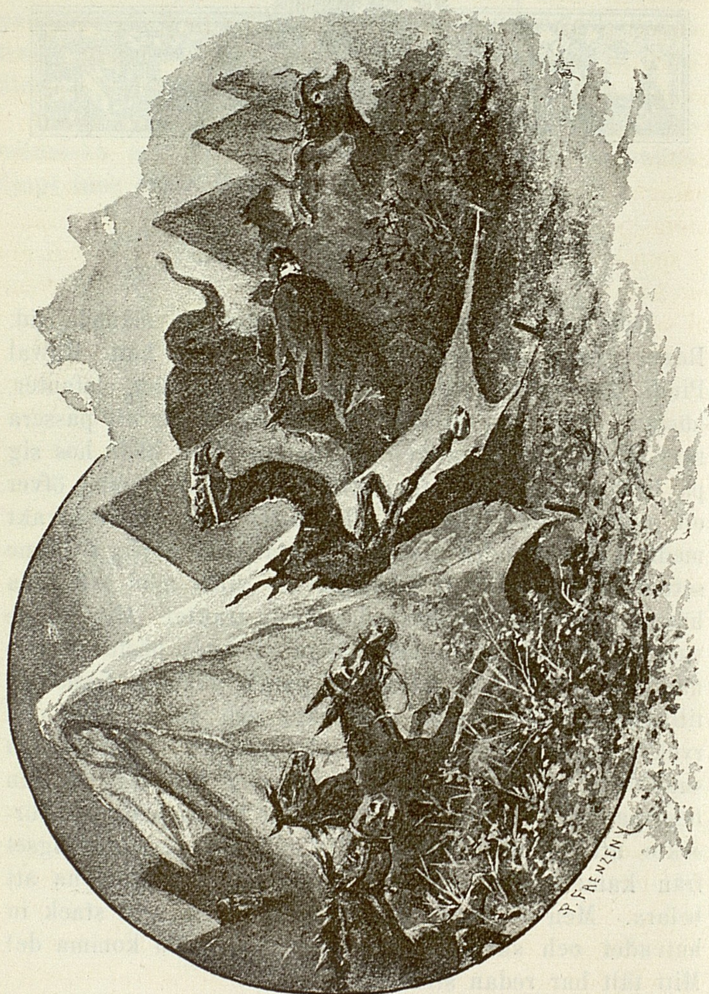
Men nu gällde det Lill-Toomai, som sett hvad ingen människa sett förr, elefanternas dans, ensam om natten djupt inne bland Garobergen.

I drottningens tjänst.

Det hade regnat betydligt under en månads tid. Regnet hade öst ned öfver ett läger, som hette Rawal Pindi, där trettio tusen man och tusen kameler, elefanter, hästar, oxar och mulåsnor voro samlade för att passera revy inför vice-konungen af Indien. Han hade hos sig på besök emiren af Afganistan — en vild konung öfver ett mycket vildt land —, och emiren hade såsom lifvakt medfört åtta hundra man och hästar, som aldrig tillförne sett ett läger eller ett lokomotiv — vilda män och vilda hästar från Centralasiens aflägsnaste trakter. Man kunde vara säker på att en hel mängd af dessa hästar hvarje natt sleto sig och, fattade af panik, störtade fram och tillbaka genom lägret, i mörker och smuts, eller ock ryckte sig kamelerna lösa och sprungo omkring och snubblade på tältrepen, hvilket, som hvar och en kan begripa, icke var särdeles behagligt för de män, som försökte att somna i tälten. Mitt tält låg ganska aflägset från kamelstallen, och jag ansåg mig ingenting ha att befara. Men så hände det en natt, att en karl stack in hufvudet och skrek: »Skynda er upp! Nu komma de! Mitt tält har redan strukit.»

Jag visste, hvilka han menade med »de», drog därför på mig stöflarna, kastade öfver mig regnkappan och

P. FRENZENY

kilade ut i smörjan. Min tik, lilla Vixen, sprang ut på motsatta sidan, och så blef det ett vrålande, ett stönande och ett oväsen, och jag såg tältet falla ihop, då stången knäcktes, och börja svänga omkring likt en besatt. En kamel hade krånglat in sig däri, och, våt och förargad som jag var, kunde jag dock icke låta bli att skratta. Sedan sprang jag därifrån, ty jag visste ju icke, huru många kameler som ryckt sig loss. Inom kort var jag utom synhåll af lägret och stretade för att komma fram i smutsen. Till sist föll jag omkull öfver baksidan af en kanon och slöt däraf, att jag befann mig i närheten af artilleriets stall, hvarest kanonerna för natten blifvit hopförda. Som jag icke hade lust att vidare ströfva omkring i duggregn och mörker, lade jag min kappa öfver mynningen af en kanon och inrättade åt mig ett slags wigwam* genom att spänna ut den med några laddstockar, som jag fick tag i. Sedan lade jag mig utefter en annan kanon, undrande, hvart Vixen tagit vägen och hvar jag själf egentligen befann mig. Just då jag höll på att somna, fick jag höra ett rasslande af seldon, en grymtning, och en mulåsna passerade tätt förbi mig, skakande sina våta öron. Hon tillhörde ett skrufkanonbatteri, ty jag hörde klirrandet af remmar, ringar och kedjor och någonting, som slog mot sadelputan. Skrufkanonerna äro små och nätta, sammansatta af tvenne delar, som hopskrufvas, då tiden är inne att begagna dem. De föras uppför bergen, hvarhelst en mulåsna kan komma fram, och äro till stor nytta vid krig i bergsbygder. Efter mulåsnan kom en kamel med sina stora, mjuka fötter skvalpande och halkande i smutsen och med den långa halsen knyckande fram och tillbaka som på en vilsekommen höna. Lyckligtvis hade jag af infödingarne lärt tillräckligt af djurens språk — icke vilddjurs-

* Indisk hydda.

språket utan naturligtvis fältdjursspråket — för att begripa hvad de sade. Det var påtagligen samma kamel, som snurrat om med mitt tält, ty han ropade till mulåsnan: »Hvad skall jag göra? Hvart skall jag gå? Jag har slagits med ett hvitt föremål, som svängde omkring, och det tog en käpp och slog mig på nacken.» (Det var min afbrutna tältstång, och det fröjdade mig innerligt att höra.) »Skola vi springa längre?»

»Jaså, var det du», sade mulåsnan, »du och dina vänner, som ställde till oro i lägret? Godt! I morgon bittida får du smörj för det, men jag skall ge dig litet i förskott nu.»

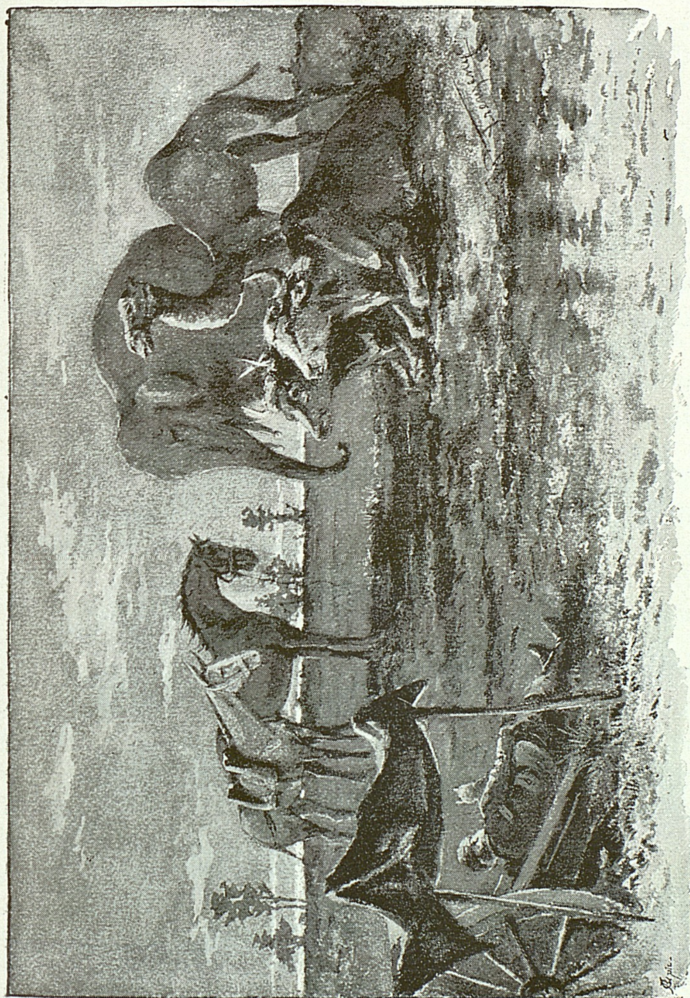
Jag hörde, hur seldonen pinglade, då mulåsnan gick baklänges och gaf kamelen ett par sparkar mot refbenen. Det lät som att slå på en tom tunna. »En annan gång», sade hon, »är du så god och låter bli att springa igenom ett mulåsnebatteri midt i natten och skrika: 'Ta fast tjufven! Elden är lös!' Sätt dig ned och håll din fåniga hals stilla!»

Kamelen slog på kamelmaner ihop benen som en tumstock och satte sig jämrande ned. Regelbundna hofslag hördes i mörkret, och en stor kavallerihäst galopperade fram, taktfast som på parad, hoppade öfver en kanon och stannade tätt intill mulåsnan.

»Det är skamligt», sade han och vidgade näsborrarna. »Åter igen ha de där kamelerna ränt igenom våra stall — tredje gången i den här veckan. Hur skall väl en häst kunna hålla sig i god kondition, om han icke får sofva i fred. Hvilka äro här?»

»Jag är bakstyckmulåsnan till kanonen nummer två vid första skrufbatteriet», sade mulåsnan, »och den andra är en af våra vänner. Han har också väckt mig. Hvem är du?»

»Nummer femton, E-skvadronen, nionde lancier-regementet — Dick Cunliffes häst. Maka åt dig litet.»

»Jag ber om ursäkt», sade mulåsnan. »Det är så mörkt, att jag icke ser. Äro de icke äckliga, de där kamelerna? Jag gick från stallet för att få vara i fred här.»

»Mina herrar», sade kamelen ödmjukt, »vi ha drömt stygga drömmar om nätterna, och de ha skrämt oss. Jag är icke annat än en trosskamel vid det trettionionde infödings-infanteri-regementet, och jag är icke så modig, som I ären, mina herrar.»

»Hvarför stannade du då icke och bar på trossen vid det trettionionde infödings-infanteri-regementet i stället för att ränna omkring i lägret?» invände mulåsnan.

»De där drömmarna voro så förskräckliga», sade kamelen. »Jag är ledsen, att jag stört herrarne. Hör! Hvad är det? Ska' vi springa igen?»

»Sätt dig, annars bryter du af dig dina långa sprötben mellan kanonerna», sade mulåsnan och spetsade ena örat, lyssnande efter ljudet. »Stutar», sade hon. »Kanonstutar. På min heder ha icke du och dina vänner grundligt väckt upp hela lägret. Vanligen behöfs det många stötar af pikstafven för att få upp en kanonstut.»

Jag hörde, att en kedja släpades på marken, och ett hopokadt par af de stora, vresiga, hvita ungoxar, som begagnas att draga de grofva belägringskanonerna, då elefanterna vägra att gå närmare artillerielden, kom fram till platsen. Nästan trampande på kedjan följde ännu en batterimulåsna, som med mycken häftighet ropade: »Billy!»

»Det där är en af våra rekryter», sade den gamla mulåsnan till kavallerihästen. »Han ropar på mig. Hallå, yngling, skrik icke så vildt! Mörkret biter dig väl icke?»

Ungoxarna lade sig tillsammans ned och började idissla, men den unga mulåsnan trängde sig intill Billy.

»Det var någonting», sade hon, »några gräsligt hemska föremål, Billy, och de kommo in i våra stall, sedan vi somnat. Tror du de vilja döda oss?»

»Jag tror, att jag har lust att på dig öfva mig med ännu ett par sparkar», sade Billy. »Det är just vackert, att en fullvuxen mulåsna med din uppfostran vanhedrar batteriet i dessa herrars närvaro.»

»Sakta, sakta!» sade kavallerihästen. »Till en början är man ju alltid litet lättskrämd. Första gången jag såg en människa — det var i Australien, då jag endast var tre år gammal —, sprang jag en half dag af förskräckelse, och om jag sett en kamel, hade jag sprungit ännu.»

Nästan alla för det engelska kavalleriet afsedda hästar föras till Indien från Australien och inridas af kavalleristerna själfva.

»Sant nog», sade Billy. »Darra icke så där, min gosse. Första gången de lade seltyg och kedjor på min rygg, slog jag ut med alla fyra benen, tills jag icke längre hade så mycket som en rem kvar på mig. Då hade jag ännu icke lärt mig att sparka enligt konstens regler, men hela batteriet påstod, att det aldrig sett något dylikt.»

»Men detta var icke seltyg eller något, som skramlade», sade den unga mulåsnan. »Billy vet nog, att jag numera icke blir rädd för sådant. Det var föremål, som liknade träd, och de rusade vrålande upp- och nedför stallen. Mitt grimskaft brast, och jag kunde icke få tag på min drifvare och icke på dig heller, Billy, och så sprang jag efter de där herrarne.»

»Hm», sade Billy. »Jag begaf mig verkligen af för egen räkning, så fort jag hörde, att kamelerna slitit sig. Då en batteri- . . . en skrufkanon-mulåsna kallar kanonstutar för herrar, så är hon nog mycket uppskakad. Hvart hören I, go' vänner, där nere på marken?»

Kanonstutarna fortforo att idissla och svarade på en gång: »Sjunde oket, första kanonen vid grof-kanonbatteriet. Vi sofvo, då kamelerna kommo, men då de trampade på oss, stego vi upp och gingo vår väg. Bättre är att ligga i fred i smutsen än att störas på god halm. Vi sade åt er vän, att det ingenting var att vara rädd för, men han var så klok, att han tänkte annorlunda. Oah!»

Och så idisslade de igen.

»Så går det, då man är rädd», sade Billy. »Man blir till åtlöje för kanonstutar. Det är trefligt, tycker du inte det?»

Den unga mulåsnan gnisslade med tänderna, och jag hörde, att hon mumlade någonting om att hon inte var rädd för något tjockhufvadt oxnöt i världen; men stutarna lutade blott hornen mot hvarandra och fortforo att idissla.

»Blif icke rädd först och arg sen. Det slaget af feghet är det sämsta af alla», sade kavallerihästen. »Nog är det ganska förlåtligt, om man blir uppskrämd, då man nattetid får skåda obegripliga ting. Vi ha flera gånger, till ett antal af fyra hundra fyrtio stycken, slitit oss lösa, blott för att någon nykommen rekryt berättat sagor om pisksnärtormarna där hemma i Australien, tills vi blifvit skrämda från vettet af repändarna, som hängde vid våra grimmor.»

»Det där är nu saker, som höra till lägerlifvet», sade Billy; »det kan till och med hända mig att bli gripen af panik; det är inte så tråkigt, då man icke varit ute på ett par dagar; men hur bären I er åt i aktiv tjänstgöring?»

»Å, det är någonting helt annat», sade kavallerihästen. »Då har jag Dick Cunliffe på ryggen, som sätter knäna i mig, och allt hvad jag har att göra är att ge

akt på hvar jag sätter ned fötterna, att ha bakbenen väl under mig och att vara tygeltam.»

»Hvad är det?» frågade den unga mulåsnan.

»Vid Eucalyptus», frustade kavallerihästen, »du vill väl icke påstå, att man i ditt yrke icke måste lära sig att vara tygeltam. Det är ju omöjligt att vara till något gagn, om man icke ögonblickligen kan svänga om, då tygeln tryckes mot halsen. Lif och död bero därpå för ryttaren, och det är alldeles detsamma som för en själf. Man måste resa sig på bakbenen och svänga om, i samma ögonblick man känner tygeln trycka på halsen. Och har man icke utrymme till att svänga om, så höjer man sig litet öfver marken och kommer ned på bakbenen. Detta kallas att vara tygeltam.»

»Vi få icke lära efter den metoden», sade Billy, mulåsnan, stramt. »Vi få lära att lyda mannen, som går vid vårt hufvud: sätta oss i marsch, då han säger till, stanna, då han säger det. Resultatet blir väl i alla fall detsamma. Säg mig nu hvad alla dessa kuriösa rörelser och hopp, som måste kosta på hasarna, egentligen afse?»

»Det är olika», svarade kavallerihästen. »Vanligen får jag bryta in bland en skara tjutande, skäggiga män, försedda med knifvar, som äro långa och blanka och mycket farligare än hofslagarens, och så måste jag laga så, att Dicks stöfvel vidrör närmaste mans stöfvel utan att klämma den. Jag ser Dicks lans till höger om mitt högra öga och vet då, att jag kan vara trygg. Jag beklagar både den man och den häst, som råka ut för Dick och mig, då vi komma i farten.»

»Kunna icke knifvarna göra skada?» frågade den unga mulåsnan.

»Åjo, jag fick en gång ett snitt i bringan, men det var inte Dicks fel.»

»Jag skulle litet fråga efter hvems felet vore, om jag blefve skadad!» sade den unga mulåsnan.

»Det är man tvungen till», sade kavallerihästen. »Om man icke litar på sin ryttare, är det så godt att springa sin väg med ens. Det är nog åtskilliga af våra hästar, som göra det, och jag klandrar dem icke. Men, som jag nyss sade, det var inte Dicks fel. Mannen låg på marken, och jag stegrade mig för att icke trampa på honom, men då gaf han mig ett snitt. Nästa gång jag skall gå öfver en karl, som ligger på marken, skall jag trampa på honom, och det duktigt ändå.»

»Hm», sade Billy, »det där låter obehagligt. Jag kan icke med knifvar, hvad heller som är. Tacka vet jag att klättra uppför berg med en väl afpassad sadel, streta med alla fyra fötterna och äfven med öronen, om så behöfs, och krypa och kralla och skrufva sig fram, tills man kommer flera hundra fot öfver alla andra, på en liten afsats i berget, där man nätt och jämt har utrymme för sina fyra hofvar. Då stannar man och håller sig stilla — bed aldrig en karl hålla dig vid betslet, min gunstig herre —, håll dig stilla, under det kanonerna sammanskrufvas. Sedan ser man, hur de små projektilerna falla ned bland trädtopparna, djupt, djupt under den plats, där man står.»

»Snafva ni aldrig?» frågade kavallerihästen.

»Det påstås, att då en mulåsna snafvar, kan man klyfva ett hönsöra», sade Billy. »Det *kan* dock hända, att en illa packad sadel kan draga omkull en mulåsna, men ofta händer det icke. Det vore roligt, om jag kunde sätta dig in i vårt yrke. Det är härligt. Det dröjde tre år, innan jag förstod hvad männen åsyftade. All deras sträfvan går ut på att aldrig låta oss framträda mot horisonten, ty göra vi det, bli vi skjutna. Kom ihåg det, unge vän. Håll dig alltid dold så mycket som möj-

ligt, äfven om du måste göra en lång omväg. Jag anför batteriet, då det gäller detta slags klättring.»

»Att låta skjuta på sig utan möjlighet att rusa in ibland dem som skjuta!» sade kavallerihästen och ansträngde sin tankeförmåga för att sätta sig in i läget.

»Det skulle jag icke stå ut med. Jag skulle vilja storma fram — med Dick.»

»Å nej, det skulle du visst icke, ty du förstår väl, att, så snart kanonerna äro i position, utföra *de* anfallet. Allt tillgår då på vetenskapligt och städadt sätt; men knifvar — usch!»

Trosskamelen hade länge dinglat med hufvudet, angelägen att få sticka in ett ord i samtalet. Slutligen lyckades han, efter att ha harskat sig, att nervöst komma fram med följande:

»Jag — jag — jag har också varit med litet i krig men hvarken som klättrare eller springare.»

»Jaså. Åja, då du säger det själf», inföll Billy, »kan man nästan förstå, att du icke egentligen är skapad för att klättra eller springa så mycket. Nå, hur gick det till, gamla knyffel?»

»Som sig borde. Vi satte oss alla ned —»

»O, du min svansrem och bröstplåt!» mumlade kavallerihästen. »De satte sig!»

»Vi satte oss ned, alla hundra», fortfor kamelen, »i en stor fyrkant, och männen uppstaplade våra kajawahs, vår packning och våra sadlar utom fyrkanten samt sköto öfver våra ryggar på alla sidor inifrån densamma, det gjorde de.»

»Hvilka män? Hvilka som helst kanhända?» frågade kavallerihästen. »I ridskolan få vi lära att lägga oss ned och låta våra herrar skjuta öfver oss, men Dick Cunliffe är den ende, som jag vid ett sådant tillfälle skulle lita på. Det stramar i sadelgjordarna, och dessutom kan jag ju icke se med hufvudet hvilande på marken.»

»Det måtte väl göra detsamma, hvilka de äro, som stå och skjuta öfver oss», sade kamelen. »Det är ju fullt med folk och fullt med andra kameler på stället,

och allt är insvept i rök. Då är jag icke rädd. Jag sitter stilla och väntar.»

»Och likväl», sade Billy, »har du onda drömmar och ställer till ofog öfver hela lägret midt i natten. Må så vara! Det enda jag kan säga är, att innan jag kunde förmås att lägga mig, för att icke tala om att *sätta* mig, och låta en man stå och skjuta öfver mig, skulle mina hälar och hans hufvud göra närmare bekantskap. Har man väl någonsin hört talas om något så hemskt!»

Det uppstod en lång tystnad, hvarefter en af kanonstutarna lyfte sitt stora hufvud och sade: »Det är i sanning mycket dåraktigt. Det finnes endast *ett* sätt att föra krig.»

»Å, för all del, fortsätt», sade Billy. »Genera dig icke för mig. Jag förmodar, att I, go' vänner, resen er på svansen, då I slåss?»

»Endast ett sätt», sade båda samtidigt. (Antagligen voro de tvillingar.) »Och sättet är detta. Man spänner oss alla tjugu oken för den väldiga kanonen, då Tvåsvansing trumpetar.» (På familjärt lägerspråk kallar man elefanten »Tvåsvansing».)

»Hvarför trumpetar Tvåsvansing?» frågade den unga mulåsnan.

»För att gifva till känna, att han icke vill gå närmare elden, som kommer från motsatt håll. Tvåsvansing är en feg stackare. Och så draga vi allesamman fram den stora kanonen. *Heja — Hullah! Heja! Hullah!* Vi hvarken klättra som kattor eller springa som kalfvar. Vi gå fram på den jämna slätten — vi äro tjugu okade par —, tills oken aflyftas, och då beta vi, under det de grofva kanonerna ropa öfver slätten till någon stad, som är omgifven af lermurar, och stycken falla ur murarna och dammet ryker, som då boskapen drifves hem mot kvällen.»

»Jaså. Och I väljen den stunden till att beta?» sade den unga mulåsnan.

»Den stunden så gärna som någon annan. Det är alltid godt att äta. Vi äta, tills de åter lägga oket på oss, och så draga vi kanonen tillbaka till det ställe, där Tvåsvansing inväntar den. Ibland finns det också stora kanoner i staden, och de ropa tillbaka, och några af oss bli då dödade, och då blir det så mycket mera bete för dem, som äro kvar. Allt beror på Ödet — intet annat än Ödet. Icke dess mindre är Tvåsvansing en feg stackare. — Så bör det gå till i krig. Vi två äro bröder och komna från Hapur. Vår fader var en tjur, som var helgad åt Siva. Vi hafva talat.»

»Nog har jag fått lära åtskilligt i natt, det är säkert», sade kavallerihästen. »Får jag fråga, om herrarna, som äro anställda vid skrufbatteriet, ha lust att äta, då man skjuter på er med grofva kanoner och Tvåsvansing står ett stycke bakom er?»

»Ungefär lika mycket som vi ha lust att sätta oss ner och låta män krafla öfver oss eller rista oss med sina knifvar. Jag har aldrig hört talas om någonting så dumt. En afsats i klippväggen, en väl afpassad packning, en drifvare, som man kan vara viss på icke ingriper i valet af väg uppför berget — det låter höra sig. Men — allt det där andra — nehej!» sade Billy och stampade med foten.

»Naturligtvis», inföll kavallerihästen, »äro icke alla hvarandra lika, och jag inser fullkomligt, att det finnes en massa saker, som din släkt på fädernet måste ha svårt att begripa.»

»Lämna du min släkt på fädernet i fred», sade Billy argt, ty hvarje mulåsna afskyr att höra talas om att hennes far var en åsna. »Min far var en herreman från södern, och han kunde slå omkull, bita och sparka sönder

och samman hvarenda häst, som kom i hans väg. Kom ihåg det, du stora, bruna Brumby!»

Med ordet Brumby betecknas en vild häst utan uppfostran. Om man föreställer sig den stolte Ormondes känslor, ifall ett omnibusök kallade honom halfblod, så får man en aning om hvad denna australiska häst nu erfor. Jag såg, hur hans hvitöga glänste till i mörkret.

»Hör på, du son af en importerad åsna från Malaga», sade han hväsande, »jag skall tala om för dig, att jag på mödernet står i frändskap med Carbine, som vann Melbournepokalen, och i mitt hemland ha vi icke för sed att låta topprida oss af några pladdrande dumsnutar till mulåsnor, anställda vid något ärtskjutande pluggbössbatteri. Är du i ordning?»

»Upp på bakbenen!» skrek Billy. Båda djuren reste sig emot hvarandra, och jag väntade en ursinnig strid, då en gurglande, dånande stämma ropade ur mörkret, från höger: »Barn, hvad slåss ni för där borta? Varen stilla!»

Båda djuren sänkte frambenen till marken med en fnysning af obehag, ty för häst som för mulåsna är verkan af elefantens röst öfverväldigande.

»Det är Tvåsvansing», sade kavallerihästen. »Jag kan icke med honom. En svans i hvardera änden är något för mycket.»

»Jag delar dina känslor», sade Billy och slöt sig, för sällskaps skull, intill kavallerihästen. »I vissa saker äro vi hvarandra mycket lika.»

»Troligtvis ha vi ärft likheten efter våra mödrar», sade kavallerihästen. »Det tjänar ingenting till att gräla om det. Hi, hi. Jag tror du är bunden, Tvåsvansing?»

»Ja», svarade Tvåsvansing och skrattade genom hela snabeln, »jag är bunden för natten. Jag har hört allt hvad ni sagt. Men frukten icke. Jag kommer icke till eder.»

Stutarna och kamelen mumlade halfhögt: »Frukta för Tvåsvansing — sådana dumheter!» Och stutarna talade vidare: »Det var ledsamt, att du hörde våra ord, men sanna voro de. Tvåsvansing, säg oss, hvarför du är rädd för kanonerna, då de affyras?»

»Nå ja», sade Tvåsvansing och gned det ena bakbenet mot det andra, alldeles som en liten gosse, som skall läsa upp några verser, »jag vet inte riktigt, om I kunnen förstå mig.»

»Nej, det kunna vi icke, men det är vi, som få draga kanonerna», sade stutarna.

»Det vet jag nog, och jag vet, att I ären vida tapprare, än I själfva veten. Med mig är det på annat sätt. Min batterichef kallade mig en tjockhudad anakronism häromdagen.»

»Det är väl någon militärterm, kan jag tro», sade Billy, som började lugna sig.

»*Du* vet naturligtvis icke hvad det är, men det gör jag. Det är ett underligt mellanting, och ett sådant är just jag. Jag kan inom mitt eget hufvud se hvad som kommer att inträffa, då en bomb kreverar. I, stutar, kunnen icke göra det!»

»Men det kan jag», sade kavallerihästen. »Åtminstone litet. Jag försöker att icke tänka därpå.»

»Jag kan se mer än du, och jag tänker därpå. Jag vet, att jag har en stor lekamen att taga vara på, och jag vet, att om jag blir sjuk, kan ingen kurera mig. Allt hvad de kunna göra är att draga in min drifvares lön, tills jag blir återställd, och jag kan icke lita på min drifvare.»

»Det förklarar saken», sade kavallerihästen. »Jag åter igen kan lita på Dick.»

»Om du satte ett helt regemente Dickar på min rygg, skulle jag icke därför känna mig lugnare. Jag vet till-

räckligt för att vara illa till mods, icke nog för att, trots detta, gå fram.»

»Det där begripa vi icke», sade stutarna.

»Det vet jag väl. Jag talar icke till eder. I veten icke hvad blod är.»

»Jo, för all del», sade stutarna. »Det är en röd vätska, som tränger ned i jorden och har lukt.»

Kavallerihästen sparkade ut, gjorde ett hopp och frustade.

»Tala icke om det», sade han. »Jag känner lukten, så fort jag tänker på den. Det ryser i mig, och jag vill springa min väg — det vill säga då jag icke har Dick på ryggen.»

»Men här finns ju intet blod», inföllo kamelen och stutarna. »Hvad du är dum!»

»Jag tycker också, att det är otäckt», sade Billy. »Jag vill inte springa min väg, men jag tycker inte om att tala om det.»

»Nu ären I där!» sade Tvåsvansing och svängde förklarande på svansen.

»Ja visst. Vi ha varit här hela natten», sade stutarna.

Tvåsvansing stampade med foten, så att det klang i järnringen om densamma. »Jag talar icke till er. I kunnen icke se med slutna ögon.»

»Nej, vi se med våra fyra öppna ögon rakt framför oss», sade stutarna.

»Såge jag endast på det sättet, så vore det alldeles onödigt, att I drogen kanonerna. Liknade jag åter min herre, som före artillerieldens början kan se allt inom sitt eget hufvud, så att han ryser därvid men vet för mycket för att springa sin väg, liknade jag honom, så kunde jag också draga fram kanonerna. Men vore jag så vis, då skulle jag alls icke vara här. Då vore jag en kung i skogen som i forna dagar, då skulle jag sofva halfva

dagen och bada, närhelst jag det behagade. Jag har icke fått ett godt bad på en hel månad.»

»Det där låter mycket bra», sade Billy, »men själfva saken vinner icke på lärda utläggningar.»

»Hyss!» sade kavallerihästen. »Jag tror mig förstå hvad Tvåsvansing menar.»

»I skolen snart förstå det bättre», sade Tvåsvansing förtörnad. »Viljen I för mig förklara anledningen till att I icke tycken om det här?»

Han började att med sin snabels hela styrka ursinnigt trumpeta.

»Håll upp!» ropade på en gång Billy och kavallerihästen, och jag hörde, huru de stampade och darrade. Elefantens trumpetande låter alltid otäckt, synnerligast under en mörk natt.

»Nej, jag håller icke upp», sade Tvåsvansing. »Varen så goda och förklaren edra känslor. *Urrmf! Rrrt! Urrmf! Rrrha!*» Han tystnade tvärt; jag hörde någonting gnälla i mörkret och förstod, att det var Vixen, som ändtligen fått reda på mig. Hon visste lika väl som jag, att om det är någonting i världen, som en elefant mer än allt annat fruktar, så är det en liten skällande hund. Hon stannade därför på vägen för att oroa Tvåsvansing, där han stod bunden, och sprang gläfsande omkring fötterna på honom. Tvåsvansing lyfte på benen och skrek. »Gå din väg, lilla vov-vov!» sade han. »Nosa icke på mina fotleder, ty då sparkar jag dig. Lilla hund, snälla, lilla hund! Gå din väg, ditt gläfsande kräk! Finnes det då ingen, som kan taga vara på hundrackan? Hon kommer säkert att bita mig.»

»Det synes mig», sade Billy till kavallerihästen, »som om vår vän Tvåsvansing vore mycket lättskrämd. Om jag hade ett godt mål för hvarje hund jag sparkat öfver exercisplatsen, skulle jag nästan bli lika fet som Tvåsvansing.»

Jag hvisslade, och Vixen kom genast, våt och smutsig, till mig, slickade mig på näsan och berättade en lång historia om hur hon letat efter mig öfver hela lägret. Jag lät henne aldrig märka, att jag förstod djurens språk, ty då hade hon blifvit alltför närgången. Jag tog henne innanför öfverrocken och knäppte till bröstknapparna. Tvåsvansing fortfor att stampa och ryta för sig själf.

»Förunderligt, högst förunderligt!» sade han. »Det där ligger i släkten. Hvart har det gemena lilla djuret tagit vägen?»

Jag hörde, hur han snokade omkring med snabeln. »Hvar och en har sin svaga sida», sade han och nös. »Jag tror herrarne blefvo förskräckta, då jag trumpetade?»

»Inte precis förskräckta», sade kavallerihästen, »men jag erfor samma känsla, som om jag fått getingar under sadeln. Börja icke igen!»

»Jag är rädd för en liten hund, och kamelen här bredvid är rädd för dåliga drömmar.»

»Det är tur för oss, att vi icke alla tvingas att strida på samma sätt», sade kavallerihästen.

»Hvad jag gärna ville veta», sade den unga mulåsnan, »är, hvarför vi öfver hufvud taget skola strida.»

»Därför att vi tillsägas att göra det», sade kavallerihästen med en fnysning af förakt.

»Vi lyda order», sade Billy, mulåsnan, och bet ihop tänderna.

»*Hukm hai!*» (ett kommandorop), gurglade kamelen, och Tvåsvansing och stutarna upprepade: »*Hukm hai!*»

»Ja visst, men hvem ger order?» frågade rekrytmulåsnan.

»Mannen, som går vid ditt hufvud — eller sitter på din rygg — eller håller i din nosrem — eller flätar din svans», sade Billy, kavallerihästen, kamelen och stutarna efter hvarandra.

»Men hvem ger dem order?»

»Nu vill du veta för mycket, min gosse», sade Billy, »och äfven för det kan man få sig en spark. Hvad du har att göra är att lyda mannen, som går vid ditt hufvud, och att icke fråga för mycket.»

»Han har fullkomligt rätt», sade Tvåsvansing. »Jag kan icke alltid lyda, för jag är ett mellanting; men Billy har rätt. Lyd din närmaste förman, annars kan du bli till hinder för hela batteriet och få smörj på köpet.»

Kanonstutarna reste sig för att gå. »Det är snart morgon», sade de. »Vi skola återvända till våra stall. Det är sant, vi se endast med ögonen, och vi äro icke mycket kvicka, men vi äro i alla fall de enda, som icke blifvit rädda. God natt, godt folk!»

Ingen svarade, och för att ge samtalet en annan vändning sade kavallerihästen: »Hvar är den lilla hunden? En hund tyder på att en människa är i närheten.»

»Här är jag», skällde Vixen. »Jag ligger under lavetten med min herre. Det var du, din kameldrummel, som slog omkull tältet, och min herre blef mycket ond.»

»Hu!» sade stutarna. »Då är han säkert hvit?»

»Ja, visst är han hvit», sade Vixen. »Tror du jag har en oxfösare till husbonde?»

»*Huah! Oah! Uff!*» sade stutarna. »Låtom oss skynda härifrån.»

De rusade framåt i smutsen och lyckades på något outgrundligt sätt att med oket fastna i stången till en ammunitionsvagn, där det blef sittande.

»Så I bären er åt», sade Billy lugnt. »Streten icke så där. Nu fån I hänga där, tills det blir dager. Hvad i all världen står på?»

Stutarna upphäfde ett för indisk boskap egendomligt, långdraget stönande och sleto, stampade, ryckte och bråkade, tills de halkade och under vildt bölande nästan slogo omkull i smutsen.

»Snart bryten I halsarna af er», sade kavallerihästen. »Hvad är det för farligt, om det är en hvit man? Jag lefver bland sådana.»

»De — äta upp oss. Drag på!» sade vänsterstuten. Oket sprang af med en smäll, och de luffade sin väg.

Jag har aldrig förr vetat, hvarför indisk boskap är så rädd för engelsmän. Vi äta oxkött, någonting som en boskapsdrifvare aldrig rör, och det är naturligtvis för det, boskapen icke tycker om oss.

»Må man piska mig med mina egna sadelkedjor! Aldrig hade man väl kunnat tro, att två sådana där bufflar skulle tappa hufvudet!» sade Billy.

»Det bryr jag mig icke om. Nu går jag och tittar på karlen. De flesta hvita män jag känner pläga ha någonting godt i fickorna», sade kavallerihästen.

»Då går jag ifrån dig. Jag kan just icke säga, att jag är så särdeles förtjust i dem själf. För öfrigt är del antagligt, att hvita män, som icke sofva under tak, äro tjufvar, och jag bär åtskilliga persedlar, som tillhöra regeringen, på min rygg. Kom nu, unge vän, så gå vi tillbaka till våra stall. God natt, australier! Jag förmodar, jag får se dig vid paraden i morgon. God natt, du gamla knyffel! Försök en annan gång att lägga band på dina känslor. God natt, Tvåsvansing. Om du går oss förbi på fältet i morgon, så trumpeta icke — det rubbar rättningen.»

Billy, mulåsnan, stultade i väg med en veterans vårdslösa säkerhet, och kavallerihästen kom och nosade mig på bröstet. Jag gaf honom en skorpa, under det Vixen, som har den lifligaste fantasi i världen, proppade honom full med berättelser om de otaliga hästar, jag höll på stall.

»I morgon kommer jag till revyn, åkande i vår jaktschäs», sade hon. »Hvar är din plats?»

»Till vänster i andra skvadronen. Jag markerar takten för hela min skvadron, lilla fröken», sade han

artigt. »Nu måste jag återvända till Dick. Min svans är alldeles nedstänkt, och det kommer att kosta honom två timmars styft arbete att få mig färdig till revyn.»

Den stora paraden med trettio tusen man ägde rum samma dags eftermiddag, och Vixen och jag fingo oss en god plats nära vice-konungen och emiren af Afganistan, i sin stora svarta hatt af sibiriskt lammskinn med den stora diamantstjärnan på midten. Under revyns första afdelning strålade allt i solljus, och regementena passerade i jämn takt och med jämna rader af gevär, tills man nästan blef yr i hufvudet af att se därpå. Sedan kom kavalleriet framridande i kort galopp, och musiken spelade *Bonnie Dundee.* Då spetsade Vixen öronen, där hon satt på jaktschäsen. Lanciererernas andra skvadron sprängde förbi, och där var kavallerihästen, med svansen glänsande som spunnet silke, hufvudet inböjdt mot bröstet. Han markerade takten för hela skvadronen och förde benen som till dans. Sedan kom det grofva artilleriet, och jag såg Tvåsvansing och två andra elefanter spända framför en fyrtiopundig belägringskanon, under det tjugu par okade oxar följde efter. Det sjunde paret hade ett nytt ok, och de sågo litet stela och trötta ut. Sist kommo skrufkanonerna, och Billy, mulåsnan, förde sig, som om det varit hon, som kommenderat alla trupperna, och hennes seltyg var oljadt och poleradt, så att det glänste af det. Jag kunde icke låta bli att ensam hurra för Billy, mulåsnan, men hon såg sig icke om, vare sig åt höger eller vänster.

Regnet började åter falla, och en stund var det så mulet, att det icke var möjligt att se hvad trupperna företogo sig. De hade bildat en stor halfcirkel på slättens andra sida och ordnade sig nu på linie. Och den linien växte och växte, tills den blef trefjärdedels mil lång från flygel till flygel, bildande en fast mur af

karlar, hästar och kanoner. Så satte den sig i rörelse framåt, i riktning mot vice-konungen och emiren, och då den kom närmare, började marken skaka som däcket på en ångare, då maskinen arbetar häftigt.

Den, som icke själf bevittnat det, kan icke göra sig en föreställning om hvilken förskräckande verkan ett sådant truppernas jämna, taktfasta närmande utöfvar på åskådaren, till och med då denne vet, att här endast är fråga om en revy. Jag såg på emiren. Allt hittintills hade han icke visat spår vare sig till förvåning eller någon annan känsla, men nu började hans ögon blifva allt större och större; han samlade tyglarna och började att se sig om. En minut såg det ut, som om han ämnat draga sitt svärd och bana sig väg genom mängden af de engelska herrar och damer, som sutto i vagnarna bakom honom. Men så stannade de framryckande trupperna, marken skakade icke längre, hela linien gjorde honnör och trettio musikkårer började samtidigt spela. Därmed var revyn afslutad, och regementena återvände i regnvädret till sina läger.

Då hörde jag, hur en gammal gråsprängd, långhårig central-asiatisk höfding, som varit emiren följaktig, ställde frågor till en officer af infödingarne.

»Förklara nu», sade han, »huru denna underbara uppvisning kunde åstadkommas?»

Och officeren svarade: »En order utfärdades och blef åtlydd.»

»Men äro då djuren lika kloka som människorna?» sporde höfdingen.

»De lyda, liksom människorna göra. Mulåsna, häst, elefant och oxe lyda sin förare, förarn sin sergeant, sergeanten sin löjtnant, löjtnanten sin kapten, kaptenen sin major, majoren sin öfverste, öfversten sin brigadchef, som kommenderar tre regementen, brigadchefen sin general,

hvilken i sin ordning lyder vice-konungen, som är kejsarinnans tjänare.»

»Jag önskar det vore på samma sätt i Afganistan», sade höfdingen, »ty där lyder hvar och en blott sin egen vilja!»

»Och det är skälet», sade officeren och snodde på mustaschen, »hvarför er emir, som I icke lyden, måste komma hit och taga order af vår vice-konung.»

P. A. Norstedt & Söners Ungdomsböcker:

1. **Hårdt bidevind.** En berättelse för pojkar, af RICHARD MELANDER. Med illustr. Häft. 2,25, inb. 2,75.

2. **Stanley och Emin.** Med 82 illustrationer. Inb. 3,75.

3. **Klöfverbladet** af T. COMBE. Med illustr. Inb. 1,75.

4. **Smugglarne.** Berättelse från västkusten af R. MELANDER. Inb. 2,50.

5. **Glädjens blomster** m. fl. berättelser för barn af AMANDA KERFSTEDT. Med illustr. Inb. 2 kr.

6. **Rolfs sommarferier** af HEDDA ANDERSON. Med illustr. Inb. 1 kr.

7. **Rolfs nya kusiner,** af HEDDA ANDERSON. Med illustr. Inb. 1,25.

8. **Minnen från den karolinska tiden** af J. C. v. HOFSTEN. Med porträtt. Inb. 1,25.

9. **Sigtrygg Torbrandsson.** En bild från Sveriges forntid, af MATILDA LÖNNBERG. Med illustr. Inb. 2,25.

10. **Vikingar och deras ättlingar.** Fyra berättelser af M. ANHOLM. Med 10 illustr. Inb. 2,50.

11. **I Sitting Bulls land.** Skildring från gränslifvet i vestern, af RICH. MELANDER. Med illustr. Häft. 2,50, inb. 2,75.

12. **Sahara och Sudan,** af G. NACHTIGAL. Bearbetning af G. HJELMERUS. Med illustr. och karta. Inb. 2,75.

13. **Ströftåg i världsrymden,** af O. A. BUSCH. Med 67 illustr. Häft. 3 kr., kart. 3,50, i klotb. 4 kr.

14. **Nordiska sagor, I,** af HEDDA ANDERSON. 2:a uppl. Med illustr. Inb. 2,50.

15. **Från Sveriges storhetstid,** af J. C. VON HOFSTEN. Med 4 porträtt. Inb. 1,50.

16. **Skildringar från fransk-tyska kriget 1870,** af KARL KLEIN. Öfversättning af O. EURÉN. Inb. 2,25.

17. **Styrbjörns äntring.** Berättelse från 1808, af RICH. MELANDER. Inb. 2 kr.

18. **James Cook** eller Jorden rundt tre gånger. Bearbetning af D. S. HECTOR. Med 25 bilder. Inb. 3,75.

19. **Norska konungasagor,** af HEDDA ANDERSON. Med 6 bilder. Inb. 2,75.

20. **De kristnas dödsängel.** Österländsk sannsaga af M. ANHOLM. Inb. 3,25.

21. **I barnaåren.** Småberättelser af INGEBORG V. D. LIPPE KONOW. Med 8 bilder. Inb. 2,75.

22. **Bilder ur Danmarks historia, I,** af J. C. v. HOFSTEN. Med 13 illustr. Inb. 2,75.

23. **Bilder ur Danmarks historia, II,** af J. C. v. HOFSTEN. Med illustr. Inb. 2,75.

24. **Grekiska sagor,** af HEDDA ANDERSON. Med illustr. Inb. 2,75.

25. **Vinter- och sommarlif,** af HEDVIG AURELIUS. Med illustr. Inb. 1,50.

26. **Ur djurlifvet i Norden,** af NORDAHL ROLFSEN. Med illustr. Inb. 3 kr.

27. **Ur Moster Lottas brefsamling.** (Fortsättning af Rolfs sommarferier och nya kusiner) af HEDDA ANDERSON. Med illustr. Inb. 1,75.

28. **Mitt hem i skogen,** af P. K. ROSEGGER. Öfvers. af NONNY LUNDBERG. Inb. 3,50.

29. **Sjömän,** af NORDAHL ROLFSEN. Med illustr. Inb. 2,75.

30. **Nordiska sagor, II,** af HEDDA ANDERSON. Med illustr. Inb. 2,25.

31. **Bilder ur Danmarks historia, III,** af J. C. v. HOFSTEN. Med porträtt. Inb. 2,75.

32. **En hemlighet,** af LOUISA MOLESWORTH. Med illustr. Inb. 2,25.

33. **Djungelboken, I,** af RUDYARD KIPLING. Med illustr. Inb. 2,75.

34. **Djungelboken, II,** af RUDYARD KIPLING. Med illustr. Inb. 2,75.

35. **Pojkar,** af NORDAHL ROLFSEN. Inb. 2,50.

36. **Ur djurlifvet i främmande länder,** af NORDAHL ROLFSEN. Med illustr. Inb. 2,75.